Chương 41: Ánh lửa ngút trời

Ngay khi Vương Trung chỉ huy xe tăng số 422 đi vào trong làng, tiểu đội công binh chiến đấu của địch lại dùng súng phun lửa dọn sạch một căn nhà.

Lúc chơi game Anh hùng Liên Minh 2, Vương Trung rất thích dùng súng phun lửa, nhưng súng phun lửa trong game tuy mạnh nhưng không đến mức bất khả chiến bại.

Trong game Anh hùng Liên Minh có cơ chế rút lui, nhấn phím T là quân sẽ bỏ chạy tán loạn (Hình như phiên bản 3 mới nhất đã đổi phím). Gặp súng phun lửa chỉ cần bấm T đủ nhanh, quân bị đốt có thể vừa cháy rực rỡ vừa rút về căn cứ.

Nhưng thực tế không phải vậy, trúng súng phun lửa là mất khả năng chiến đấu ngay lập tức, chỉ có thể lăn lộn trên đất.

Chỉ người có ý chí sắt đá mới có thể tiếp tục chiến đấu khi người đang bốc cháy.

Trung đoàn Amur số 3 hiện tại tuy sĩ khí tăng cao nhưng vẫn chưa phải là đội quân thép có ý chí kiên cường như vậy.

Vương Trung phải nhanh chóng tiêu diệt đám công binh chiến đấu này, nếu không chúng có thể chiếm được cả làng.

————

Doanh trưởng Shertsev gào lên: "Là công binh chiến đấu, đạn súng tiểu liên uy lực quá yếu không xuyên thủng được giáp chiến đấu của chúng, dùng súng trường!"

"Nhưng Doanh trưởng, chúng ta đánh cận chiến, trên tay phần lớn đều là súng tiểu liên!"

"Vậy mẹ kiếp không biết dùng súng máy à?"

Vừa nói Shertsev vừa giật lấy súng máy từ tay xạ thủ, đúng lúc này hậu viện căn nhà vang lên tiếng nổ, có lẽ là công binh chiến đấu dùng thuốc nổ đánh sập tường rào.

Shertsev cầm súng máy lao đến bên cửa sổ, nhắm vào lỗ hổng bắn tới tấp.

Tên công binh chiến đấu đầu tiên xông vào còn chưa kịp bóp cò đã trúng đạn, cả người lẫn áo giáp bị đánh bật về sau mấy bước, máu tươi chảy ra từ khe hở phía dưới áo giáp, rõ ràng là đạn súng máy đã xuyên thủng giáp.

Hắn ta vẫn bóp cò, kết quả súng phun lửa trong tay vì bị giật về sau mà chĩa lên trời, lửa phun ra như vòi rồng, bay qua tường rào rơi vào sân bên cạnh.

Shertsev vừa bắn vừa quát: "Thấy chưa! Áo giáp của chúng nhiều nhất cũng chỉ mười mấy cân, cản không nổi đạn súng trường đâu!"

Súng tiểu liên bắn đạn súng ngắn, khả năng xuyên giáp kém.

Shertsev vừa dứt lời, một quả lựu đạn được ném vào sân.

Đây không phải lựu đạn cán dài thông thường mà là lựu đạn phá chướng ngại vật của công binh chiến đấu, nhìn bề ngoài đã lớn hơn lựu đạn thường một vòng.

Cho dù là công binh chiến đấu thiện chiến cũng không thể ném loại lựu đạn này lên tận lầu hai từ khoảng cách xa như vậy, thế nên Shertsev cười lớn: "Lựu đạn có to đến mấy mà không ném lên được thì cũng vô dụng..."

Quả lựu đạn rơi xuống đất nổ tung.

Sàn nhà bằng gỗ dưới chân Shertsev sụp xuống cùng với bức tường gạch tầng một.

Xạ thủ súng tiểu liên bên cạnh kêu lên: "Doanh trưởng!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, công binh chiến đấu thừa dịp súng máy ngừng bắn lao qua lỗ hổng trên tường.

Xạ thủ súng tiểu liên lập tức nổ súng, đạn bắn vào áo giáp loảng xoảng.

Tên lính Prosen cười ha hả, chĩa súng phun lửa lên lầu hai ——

Bỗng nhiên, một viên đạn găm trúng ống dẫn nhiên liệu của súng phun lửa, nhiên liệu cao áp phun ra, hóa thành sương mù trong không khí.

Nhiên liệu hóa sương gặp phải ngọn lửa trên đầu súng phun lửa, bùng cháy thiêu rụi tên công binh chiến đấu.

Tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp sân.

Đúng lúc này, Shertsev cố gắng đứng dậy, cầm súng máy bắn xối xả.

Đàn ông Ant chân chính đều đứng bắn súng máy, không cần biết bắn có trúng hay không, quan trọng là phải ngầu.

Tên công binh chiến đấu vốn đã bị bỏng còn thoi thóp, trúng thêm mấy phát súng máy liền tắt thở.

Nhưng lại có thêm lựu đạn ném qua tường, vẫn là loại lựu đạn phá chướng ngại vật đó.

Shertsev ném súng máy, nhặt lựu đạn định ném trả lại, kết quả vừa mới giơ lên thì nó đã phát nổ.

Shertsev bị nổ thành từng mảnh, máu me bắn tung tóe lên tường.

Tên công binh chiến đấu thứ ba trèo qua tường, phun lửa lên lầu hai.

————

Vương Trung theo dõi toàn bộ quá trình chiến đấu dũng cảm của doanh trưởng Shertsev, tuy không quen biết vị doanh trưởng này nhưng vẫn bị tinh thần quả cảm của ông ấy truyền cảm hứng.

Shertsev đã chứng minh phán đoán của Vương Trung là đúng: Súng máy hoặc súng trường có thể bắn xuyên qua lớp giáp sắt này.

Dù sao trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới này cũng chỉ tương đương Thế chiến thứ hai, công binh chiến đấu Liên Xô thời đó cũng không thể nào xông thẳng vào súng máy, giáp của bọn chúng chủ yếu dùng để chống lại đạn súng tiểu liên và mảnh vỡ lựu đạn.

Chính vì vậy, công binh chiến đấu của địch không đi đường cái mà chọn cách đánh cận chiến, nơi súng máy và súng trường khó phát huy uy lực.

Nhưng bọn chúng không thể nào không đi đường cái mãi được.

Làng Peniye chỉ có ba con đường lớn tạo thành hình chữ Y, nhưng trong làng còn có vô số đường nhỏ chằng chịt, chỉ cần cho xe tăng chặn ở ngã ba, lấy tĩnh chế động, nói không chừng có thể tóm gọn đám công binh chiến đấu.

Lúc này Vương Trung phát hiện, chiếc xe bán tải chở đám công binh chiến đấu chạy dọc theo mép làng phía Tây Nam, đi đến một con hẻm nhỏ dẫn ra khỏi làng rồi dừng lại bên cạnh một đống phân lớn.

Bên cạnh sân có một cánh cổng dẫn ra ngoài làng, rõ ràng là chiếc xe đang ở đây chờ đám công binh chiến đấu đánh đến đây để tiếp tế.

Vương Trung quyết định ra tay với chiếc xe này.

Lúc này, xe tăng đã đến trước xưởng xay xát, hai con đường dẫn về phía Tây trải dài sang hai bên.

Trong trận chiến buổi sáng, Vương Trung phát hiện chỉ cần xe tăng địch đứng ở hai đầu phố phía Tây là có thể phong tỏa toàn bộ con đường lớn. Tiểu đội Thần Tiễn của Lyudmila cũng vì vậy mà bị chặn lại không thể rút lui, suýt chút nữa bị bộ binh địch tóm được.

May mà Vương Trung đã tự mình chỉ huy xe tăng 1 cân 4 giải vây.

Vì vậy, Vương Trung đặc biệt ra lệnh cho Yegorov lái những chiếc xe tải Prosen thu được ra đường lớn, cùng với xác xe tăng tạo thành chướng ngại vật, như vậy cho dù xe tăng địch tiến vào làng cũng chỉ có thể phong tỏa từ đầu làng đến chỗ chướng ngại vật.

Bộ binh có thể men theo chướng ngại vật di chuyển tự do ở hai bên đường lớn.

Hỏa lực súng máy của quân ta đều ở trên lầu hai, có thể bắn qua chướng ngại vật để tiêu diệt quân địch trên đường.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra, chướng ngại vật này cũng cản trở tầm bắn của pháo tăng. Trước đó dừng ở trước xưởng xay xát có thể khống chế

toàn bộ con đường lớn, giờ chỉ còn một nửa.

Nhưng như vậy cũng tốt, xe chạy đến đầu hẻm thì thân xe đã được che chắn, tháp pháo chỉ lộ ra một nửa, không lo bị xe tăng địch tập kích bất ngờ.

Vương Trung: "Rẽ trái, đi khoảng 50 mét, dừng lại ở đầu hẻm! Nhìn thấy đầu hẻm cách 50 mét không?"

Lái xe dùng hành động để trả lời Vương Trung, chiếc xe tăng lập tức rẽ vào con đường bên trái, chạy thẳng đến đầu hẻm cách đó 50 mét.

Vương Trung: "Xoay tháp pháo sang trái!"

Tháp pháo lập tức xoay sang trái.

Sufang thấy trên đường có địch, định dùng súng máy bắn, kết quả tháp pháo xoay một cái, súng máy đã rời khỏi tầm mắt cô.

Vương Trung và nắp khoang xe tăng cùng chắn giữa Sufang và súng máy.

Sufang: "Súng máy của tôi!"

Vương Trung mặc kệ cô, lúc này xe tăng đã đến đầu hẻm, phanh gấp khiến xe lắc lư một cái.

Chiếc xe bán tải đỗ ở đầu hẻm bên kia cũng nhìn thấy xe tăng, tên lính Prosen trên xe hét lên "Scheiße", vội vàng quay súng máy trên xe về phía xe tăng, sau đó mới phát hiện súng máy không đủ tầm bắn —— súng máy chỉ có thể bắn về phía trước trong phạm vi một góc nhất định, nhưng xe lại đỗ ngang ở đầu hẻm.

Vương Trung còn chưa kịp hô khai hỏa thì pháo đã bắn.

Có lẽ trong xe bán tải chở rất nhiều thuốc nổ và nhiên liệu súng phun lửa, nó phát nổ thành một quả cầu lửa màu cam khổng lồ, bốc cháy ngùn ngụt, nhìn chẳng khác nào bom nguyên tử phát nổ.

Vương Trung trơ mắt nhìn một mảnh vỡ mang theo dấu thập của Prosen bay qua trước mặt, găm vào kẽ hở bức tường gạch của một ngôi nhà bên kia đường.

Sufang bị sóng xung kích hất văng xuống xe, ngã phịch xuống đất, kêu la thảm thiết: "A a a, mông của tôi!"

Vương Trung còn chưa kịp nói gì thì đám công binh chiến đấu của địch đã trèo qua bức tường bị phá hủy bởi vụ nổ.

Bọn chúng rõ ràng cũng bị vụ nổ làm cho choáng váng, nhìn thấy xe tăng thì ngây người ra.

Vương Trung lập tức chộp lấy súng máy phòng không trên nóc tháp pháo - chính là khẩu mà Sufang vẫn hay dùng - nhắm vào đám địch bắn xối xả.

Thước ngắm để 300 mét, nhưng Vương Trung không ngắm, cứ thế dựa vào vệt đạn để bắn.

Mấy tên công binh chiến đấu trúng đạn, ngã lăn ra đất.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, lập tức ra lệnh: "Đạn nổ mạnh, bắn vào cái sân bên cạnh!"

"Không đủ tầm bắn!"

"Bắn xuống đất!"

Một quả đạn nổ mạnh bắn xuống đất, Vương Trung nhìn từ trên xuống thấy đám công binh chiến đấu trong sân bị hất tung lên.

Nhưng áo giáp của chúng phát huy tác dụng, dù sao pháo chính của xe tăng số 422 cũng chỉ 45mm, mảnh vỡ chưa chắc đã xuyên thủng được thép, chỉ có thể gây thương tích cho tay chân.

Lúc này, đồng đội của Shertsev xuất hiện.

Họ vừa hô vang "Uraa" vừa lao qua con hẻm nhỏ, băng qua ngọn lửa còn đang cháy, dùng lưỡi lê kết liễu đám công binh chiến đấu đang nằm la liệt trên đất.

Cổ họng thì không có giáp bảo vệ!

Vương Trung hét lên: "Chú ý thu thập súng phun lửa! Chú ý thu thập súng phun lửa!"

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng động cơ, vội vàng tìm kiếm nguồn gốc âm thanh, thì thấy những chiếc xe tăng địch vốn đang ở cách đó 200 mét bắt đầu tiến lên.

Có vẻ như màn bắn pháo hoa vừa rồi của Vương Trung đã khiến bọn chúng không thể ngồi yên.

Chương 42: Trí tuệ đến từ tiền bối

Xe tăng địch có vẻ như vẫn định tiến vào làng từ phía Tây.

Xe tăng của Vương Trung hiện đang dừng ở con đường lớn dẫn ra khỏi làng ở phía Tây Nam, tuy giữa đó và đầu làng có chướng ngại vật nhưng chướng ngại vật đó chỉ có thể che chắn cho bộ binh, muốn che cho một chiếc xe tăng to lớn như vậy thì hơi khó.

Số 422 là xe tăng đa tháp pháo kiểu cũ, đặc điểm nổi bật là to lớn đồ sộ.

Vương Trung lập tức ra lệnh cho lái xe chạy vào con hẻm nhỏ bên trái, vừa rồi hắn đã đi qua con hẻm này để tiêu diệt xe bán tải tiếp tế của đám công binh chiến đấu.

Như vậy có thể tạm thời tránh được việc phải đối đầu trực diện với xe tăng địch.

Tiểu đội công binh vừa rồi đã dọn sạch những ngôi nhà ở phía Tây Nam, Vương Trung dựa vào bản đồ có thể nhìn thấy rõ ràng đám bộ binh địch tiến vào nhà, chúng đang đấu súng với bộ binh Ant ở bên kia đường.

Chỉ cần để xe tăng tiến sát vào khu vực do bộ binh Prosen chiếm đóng thì không lo bị ném bom xăng.

Bên phía Vương Trung, hiện tại ngoài Thần Tiễn và chiếc xe tăng dưới mông, thứ duy nhất có thể dùng để chống tăng chỉ còn bom xăng. Muốn phát huy tác dụng của bom xăng thì hoặc là phải leo lên lầu hai, nhân lúc xe tăng địch đi qua thì tập kích bất ngờ, hoặc là phải chặn đường bộ binh xung quanh xe tăng rồi xông lên thực hiện bài thể dục chống tăng.

Nhìn hướng di chuyển của xe tăng địch, Vương Trung đoán chắc lần này bọn chúng sẽ không dại gì mà tách khỏi bộ binh để xông lên nữa.

Mấy chiếc xe tăng số 4 trước đó dám liều lĩnh xông lên như vậy có lẽ là do cho rằng quân Ant thiếu kinh nghiệm chống tăng, sau khi bị ném bom xăng thì bọn chúng cũng đã rút kinh nghiệm.

Vương Trung tính toán, đợt này địch điều động 8 chiếc xe tăng, tin tốt là tất cả đều là xe tăng số 3 nòng dài, hiệu quả diệt bộ binh chắc chắn không cao bằng xe tăng số 4.

Chắc chắn là vậy.

Nhưng nhìn đội hình bộ binh - xe tăng phối hợp chặt chẽ hơn của địch, có lẽ hiệu quả của bom xăng sẽ giảm đi rất nhiều.

Vẫn là phải dựa vào chiếc 422 này.

Nhưng thiết kế của loại xe tăng đa tháp pháo này đã lỗi thời, đúng là miếng mồi ngon béo bở, trúng đạn là toi mạng.

Không cẩn thận là bị Prosen cho ăn một phát đạn pháo, đến lúc đó lại phải xuyên không một lần nữa.

Phải lợi dụng góc nhìn từ trên xuống, tìm cách đánh lén xe tăng địch, giống như lúc đánh mấy chiếc số 4 sáng nay.

Lúc này, xe tăng địch đã đến đầu làng phía Tây Nam, bắt đầu dùng đạn pháo bắn vào các tòa nhà trên đường.

Khác với dự đoán của Vương Trung, hiệu quả diệt bộ binh của đạn pháo 50mm của địch lại khá cao, chủ yếu là do sức xuyên phá của đạn pháo bắn ra từ nòng pháo 50mm dài hơn mong đợi, có thể xuyên thủng tường gạch của một số ngôi nhà, phát nổ bên trong.

Chưa kể đến những ngôi nhà làm bằng gỗ.

Như vậy thì nguy hiểm rồi, phải nhanh chóng xử lý xe tăng địch. Cứ kéo dài thêm một phút là lại có thêm người thương vong.

Trung đoàn Amur số 3 tuy liên tiếp đẩy lùi được các đợt tấn công của địch, sĩ khí tăng cao, nhưng lực lượng đã suy giảm đến mức báo động, hiện tại hoàn toàn dựa vào sĩ khí cao mà cầm cự.

Uy lực đạn pháo của địch không lớn, cho dù có xuyên qua tường đá thì một lần nổ cũng chỉ giết chết được hai người, nhưng cứ để tình trạng hao mòn lực lượng như vậy, không biết sĩ khí sẽ sụp đổ lúc nào.

Nhưng nếu trực tiếp đối đầu với xe tăng Prosen thì e là bất lợi.

Nhưng nếu đi đường vòng, địch vẫn còn 4 chiếc xe tăng án ngữ bên ngoài —— có lẽ đám bộ binh chạy thoát sáng nay đã báo cáo chuyện xe tăng số 422 đi đường vòng, vì vậy hiện tại Prosen đã có phòng bị.

Nếu tiếp tục đi theo con đường sáng nay, điều đó đồng nghĩa với việc phải đối đầu trực diện với xe tăng số 3 Prosen trên đồng bằng.

Vương Trung suy nghĩ một lát, nhớ đến lúc tiêu diệt đội quân Prosen bao vây, bọn chúng đã ném bom khói.

Hắn lập tức hô lớn với đám bộ binh gần đó: "Bom khói! Xem trên người đám Prosen chết có bom khói không, thu thập lại hết mang đến đây!"

Sau khi ra lệnh xong, Vương Trung tiếp tục suy nghĩ kế hoạch, bom khói cầm tay nhiều nhất cũng chỉ ném được mấy chục mét, hiện tại hướng gió là...

Hắn chuyển về góc nhìn của mình, nhận ra không cảm nhận được hướng gió. Đang lúc khó khăn, hắn nhìn thấy Sufang.

Thế là hắn giật phăng chiếc mũ thủy thủ của Sufang xuống, sau đó nhìn thấy chỏm tóc trên đầu cô đang lay động theo hướng Đông Bắc.

Gió thổi từ Tây Nam!

Vương Trung đội mũ lại cho cô gái.

Sufang: ???

Vương Trung quay sang những người khác: "Tôi cần người ném lựu đạn giỏi, ai ném xa nhất, chuẩn nhất?"

"Là doanh trưởng ạ!" Một người lính trả lời.

"Ông ấy đã hy sinh rồi, gọi người giỏi thứ hai đến đây." Giọng Vương Trung bỗng chùng xuống khi nói câu này, như thể đang bày tỏ sự tiếc thương.

Sau khi ra lệnh xong, hắn lại phóng tầm mắt lên cao, cần tìm một vị trí thích hợp để tạo khói, thuận tiện cho việc đánh lén từ phía sau ——

Lúc này hắn bỗng nhớ đến hồi chơi game War Thunder, xe tăng có thể xả khói động cơ, hắn rất thích xả khói động cơ khi đi đường vòng, có thể

tránh bị tập kích.

Nhưng đó là công nghệ thời hậu chiến, loại xe cổ lỗ sĩ như T28 chắc chắn không có. Nhưng thế giới này không phải Trái đất, thế giới này còn có ma pháp, biết đâu lại có thì sao?

Vương Trung ôm tâm lý thử xem sao, hỏi lái xe: "Chúng ta có thể dùng động cơ để tạo khói không?"

Lái xe rõ ràng đã hiểu nhầm ý của Vương Trung, đáp: "Bá tước, chỉ là chút khói đen của động cơ thôi, không ăn thua đâu."

Vương Trung bĩu môi.

Lúc này hắn bỗng nhìn thấy những chiếc xe tăng địch án ngữ bên ngoài bắt đầu di chuyển, hai chiếc ở phía Nam bắt đầu đi vòng về phía Nam, rõ ràng là đã nắm được vị trí của xe tăng số 422, định bao vây!

Còn những chiếc xe tăng địch tiến vào làng đã dừng lại ở đầu làng, hơn nữa từ nãy đến giờ không hề nổ súng, có lẽ đã thay đạn xuyên giáp, chỉ chờ Vương Trung thò đầu ra khỏi hẻm là bắn.

Vương Trung lập tức hạ quyết tâm, chuyển về góc nhìn của mình rồi hô lớn: "Rải bom khói, ném về phía Tây Nam!"

Như vậy khói sẽ theo gió bay đến tạo thành màn chắn, Vương Trung có thể nhân cơ hội đó men theo mép làng rút lui.

Mệnh lệnh được thực hiện ngay lập tức, bom khói của Prosen rất dễ sử dụng, nhanh chóng tạo thành một bức tường khói.

Vương Trung: "Lái xe, tiến lên, ra khỏi làng!"

Lúc này, ngoại trừ Vương Trung, những người khác đều không biết Prosen đang làm gì, cũng không hiểu vì sao Vương Trung lại ra lệnh như vậy.

Nhưng mệnh lệnh vẫn được chấp hành.

Dù sao hiện tại uy tín của Vương Trung trong đơn vị này là rất cao, cho dù mệnh lệnh có vô lý đến đâu cũng sẽ được thực hiện.

Không đúng, không phải Vương Trung, mà là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky bá tước.

Chiếc xe tăng rầm rập tiến về phía trước, đi qua con hẻm nhỏ rồi ra khỏi làng.

Vương Trung: "Dừng lại!"

Hắn nhìn màn khói dày đặc trước mặt, thầm nghĩ Prosen dùng nguyên liệu cũng thật là xịn, khói dày đặc như vậy, chỉ nhìn bằng mắt thường thì không thể nhìn thấy gì.

Đúng lúc này, một ý tưởng tuyệt vời lóe lên trong đầu.

Khi còn bé, Vương Trung rất thích một bộ phim cũ tên là "Người lính xe tăng anh hùng", kể về câu chuyện của kíp lái xe tăng số 215 do anh hùng lái xe trong thời kỳ kháng chiến chống Mỹ của Trung Quốc chỉ huy.

Trong phim có một phân đoạn được dựng lại dựa trên một trận đánh có thật: Lúc đó quân Mỹ định dùng pháo hạng nặng bắn vào chiếc xe tăng số 215 bị hỏng, sau đó xe tăng trưởng ra lệnh cho lái xe tăng ga hết cỡ, tạo ra tiếng động lớn, sau đó từ từ giảm ga, tiếng động cũng nhỏ dần, kết quả là quân Mỹ tưởng rằng kíp lái xe tăng số 215 đã bỏ chạy, thế là dời hỏa lực pháo binh ra xa hơn.

Vương Trung quyết định học tập theo chiến tích anh hùng của các bậc tiền bối.

Hắn ra lệnh: "Lái xe, nghe kỹ đây, tôi muốn anh về số mo, sau đó đạp ga hết cỡ cho động cơ gầm rú lên. Sau đó từ từ nhả ga, để tiếng động nhỏ dần."

Lái xe: "Rõ, Bá tước!"

Vương Trung: "Nạp đạn, đạn xuyên giáp, nhanh! Chúng ta còn bao nhiêu viên đạn xuyên giáp?"

"Hơn hai mươi viên, đủ tiễn bọn chúng lên đường rồi. Đạn xuyên giáp đã nạp!"

Vương Trung nhìn số lượng xe tăng của địch trên bản đồ, lẩm bẩm: "Hỏng rồi, phải mất hai phát mới diệt được một chiếc."

————

Lúc này, bên trong xe tăng số 422, tất cả mọi người đều toát mồ hôi ướt đẫm. Vương Trung thò người ra ngoài, có gió thổi, bên cạnh còn có mỹ nữ, vô cùng thoải mái, bên trong xe vừa nóng nực vừa bí bách, lại còn ồn ào.

Nhưng sĩ khí của tất cả mọi người trong kíp lái đều tăng cao.

Đặc biệt là khi nghe thấy Vương Trung nói qua tai nghe: "Hỏng rồi, phải mất hai phát mới diệt được một chiếc."

Nạp đạn và pháo thủ nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía lái xe và điện báo viên phía trước.

Tất cả mọi người trong kíp lái đều nhìn nhau.

Pháo thủ dùng khẩu hình nói: "Anh ấy định xử lý 10 chiếc!"

Nạp đạn: "Lần này chúng ta báo thù cho cả tiểu đoàn!"

Tất cả mọi người trong kíp lái đều lộ ra vẻ mặt vui mừng khôn xiết, nhưng không ai dám lên tiếng —— bởi vì theo quy định, lúc này không được phép nói chuyện riêng, coi như là gây nhiễu mệnh lệnh chỉ huy, sẽ bị nhốt.

Hơn nữa, không ai muốn cắt ngang mệnh lệnh của bá tước.

Mấy người lính xe tăng chỉ biết cười thầm, vỗ tay vào nhau chúc mừng.

Lúc này mệnh lệnh của bá tước đã tới: "Chính là lúc này, lái xe, đạp ga!"

Chương 43: Xe Tăng Đối Đầu Xe Tăng

Hai chiếc xe tăng bọc sườn của địch nhìn thấy khói lập tức dừng lại, có thể là muốn chắc chắn nên không muốn xông vào màn khói.

Vì thế Vương Trung hạ lệnh: "Chính là lúc này, đạp ga!"

Động cơ xe tăng gầm rú, nhưng Vương Trung lập tức phát hiện ra vấn đề của cách làm này.

Trong "Anh Hùng Xe Tăng", xe số 215 bị sa lầy trong hố bom không di chuyển được, dù cho hắn cài số, bánh xích quay cuồng cũng không thoát ra được, cho nên hắn đã đạp ga trong tình trạng cài số, bánh xích quay.

Lúc bánh xích quay, ngoài tiếng gầm rú của động cơ, còn có tiếng ồn của hộp số.

Xe 422 lúc này chỉ có động cơ gầm rú, hộp số không được cài, chỉ có bánh răng nối với động cơ quay tự do, không hề có tiếng bánh răng ăn khớp "cạch cạch" quen thuộc.

Vương Trung trước đó căn bản không nghĩ tới điểm này, lúc này nghe thấy âm thanh này có chút bối rối.

Hắn bắt đầu lo lắng kế sách bị địch nhìn thấu, chuyển sang góc nhìn quan sát hai chiếc xe tăng Prosen ở phía bên kia màn khói.

Số hiệu chiến thuật của hai chiếc xe tăng lần lượt là 151 và 152, chiếc 151 có ăng-ten dài hơn, chắc là xe của đại đội trưởng hoặc trung đội trưởng.

Trong ấn tượng của Vương Trung, quân Đức trong lịch sử hiện thực hình như không có nhiều xe tăng chỉ huy mang ăng-ten như vậy, ngược lại quân Prosen này lại trang bị rất phổ biến, trong nhóm xe tăng hơn mười chiếc nhất định có một thậm chí hai chiếc mang ăng-ten phụ.

Quân địch rất coi trọng thông tin liên lạc vô tuyến!

Mỗi một cách làm của quân đội, sau lưng đều là bài học xương máu, thế giới này có điều gì khiến người Prosen đặc biệt coi trọng thông tin liên lạc vô tuyến sao?

Vương Trung đột nhiên ý thức được mình không nên lơ là, đang đánh trận, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, lơ là có thể sẽ mất mạng.

Lúc này lái xe đã theo chỉ thị của hắn, dần dần nhả chân ga, tiếng động cơ dần dần nhỏ lại.

Vương Trung chỉ có thể hi vọng, lúc này tiếng súng và tiếng nổ dữ dội trong làng có thể át đi tiếng ồn của hộp số, khiến quân địch mắc lừa.

Nắp khoang xe số 151 mở ra, một sĩ quan mặc đồ đen đội mũ kêpi thò đầu ra, nhấc tai nghe lên, như đang lắng nghe âm thanh.

Ngay sau đó, hắn cầm lấy ống nói hạ lệnh.

Hai chiếc xe tăng hơi chuyển hướng, bắt đầu cắt ngang sườn bức tường khói - cách nghĩ của họ giống như Vương Trung, đều là muốn vòng qua màn khói để giành lợi thế về tầm bắn!

Vương Trung vốn nghĩ nếu địch xông vào màn khói, hắn sẽ lợi dụng ưu thế góc nhìn quan sát, bắn một phát xuyên qua màn khói.

Lúc này địch lại di chuyển men theo, Vương Trung không dám mạo hiểm, bắn mục tiêu di động đã khó, bắn mù vào mục tiêu di động thì yêu cầu quá cao đối với pháo thủ.

Điều này không phải là yêu cầu cao về kỹ thuật của pháo thủ, mà là yêu cầu cao về vận may của hắn.

Chỉ có thể chờ địch lộ diện rồi mới đánh tiếp.

Vương Trung: "Xoay tháp pháo sang trái, địch nhất định sẽ vòng qua màn khói, chúng ta trực tiếp chuyển sang rìa màn khói nhắm vào hắn. Thước ngắm..."

Hắn ước lượng một chút.

"Đặt 300! Anh xem tình hình mà điều chỉnh!"

Trong xe, pháo thủ hỏi: "Vậy nếu địch xông vào màn khói thì sao? Lúc đó tháp pháo của chúng ta không kịp xoay, chẳng phải tiêu đời sao?"

Vương Trung: "Địch sợ chai cháy của bộ binh, lại không biết tình hình sau màn khói, bọn chúng không dám đâu!"

Lý do này nghe cũng có lý, pháo thủ lập tức không có ý kiến gì nữa.

Kỳ thực lúc hắn hỏi, tháp pháo đã bắt đầu xoay, chứng tỏ hắn hoàn toàn tin tưởng vào phán đoán của Vương Trung, chỉ là hỏi cho chắc chắn mà thôi.

Vương Trung căng thẳng quan sát xe tăng địch, chiếc 152 dẫn đầu, sắp sửa vòng ra.

Mặc dù có khả năng bị phát hiện là đang gian lận, nhưng Vương Trung vẫn nhắc nhở: "Chuẩn bị! Địch sắp ra rồi!"

Lúc này thực ra xe 422 vẫn chiếm ưu thế, hướng nòng pháo của địch đang nhắm, rõ ràng là dựa vào phán đoán xe 422 sẽ di chuyển, nhưng xe 422 lại không di chuyển.

Vì vậy, khi hai bên nhìn thấy nhau, tháp pháo của địch đại khái còn phải xoay sang trái mười mấy độ mới có thể nhắm trúng xe 422.

Khoảng thời gian xoay mười mấy độ đó, chính là lợi thế của xe 422.

Xe tăng số 152 của địch đã vượt qua ranh giới của màn khói!

Vương Trung: "Chờ một chút, chờ nó dừng lại!"

Thế nhưng, xe trưởng của xe tăng 152 không thò đầu ra, ban đầu lại không phát hiện ra xe 422. Nó vẫn tiếp tục tiến lên!

Vương Trung: "Không cần biết nữa, khai hỏa!"

Phát đạn này bắn trúng phần đuôi xe tăng, trực tiếp khiến động cơ bốc cháy, chiếc 152 mất động lực, bắt đầu trượt về phía trước.

Người trên xe nhanh chóng mở nắp bò ra ngoài.

Vương Trung giật thót tim, hét lớn: "Đừng nổ súng! Đừng để lộ vị trí! Còn một chiếc nữa!"

Kết quả xạ thủ đã bóp cò, khi anh ta buông tay thì một phát đạn phát ra ánh sáng đã bay ra ngoài.

Vương Trung trơ mắt nhìn viên đạn phát ra ánh sáng bắn trúng chiếc xe tăng đang trượt của địch, bay lên trời.

Xong rồi, trừ phi địch là kẻ ngốc, nếu không chắc chắn đã đoán được vị trí của mình rồi.

Chuyển sang góc nhìn quan sát, quả nhiên xe số 151 bắt đầu điều chỉnh góc độ tháp pháo.

Lính nạp đạn: "Đạn xuyên giáp, xong!"

Bởi vì tình hình quá căng thẳng, anh ta quên mất cả nói "Nạp đạn xong", chỉ kêu lên một tiếng "Xong".

Lúc này, xe 151 đột nhiên đổi hướng, nó lao thẳng về phía màn khói!

Hay lắm, quân địch cũng thay đổi chiến thuật, định trực tiếp xông qua màn khói, bắn xe 422 đang nhắm vào rìa màn khói một cú bất ngờ.

Lúc đó hai bên đều phải nhắm lại từ đầu, so chính là trình độ kỹ thuật chuyên nghiệp.

Đáng tiếc, Vương Trung không muốn so tài với quân địch.

"Xoay tháp pháo sang phải, nhìn theo chỉ thị của tôi!"

Nói xong, Vương Trung nắm lấy tay Sufang, bóp cò.

Trong đạn súng máy cũng có đạn dẫn quang, trực tiếp xuyên qua màn khói bắn về phía bên kia.

Vương Trung dựa vào góc nhìn quan sát để điều chỉnh đường đạn của đạn dẫn quang, cho đến khi tia sáng đỏ quét qua xe tăng địch mới thôi.

Xe trưởng xe 151 lập tức rụt đầu, rõ ràng không muốn bị trúng đạn súng máy.

Nhưng xe 151 vẫn tiếp tục tiến về phía trước theo hướng ban đầu.

Tháp pháo của xe 422 đã xoay theo hướng bắn của súng máy.

Vương Trung: "Khai hỏa!"

Bất kể có trúng hay không, cứ bắn đại một phát đã!

Dưới ánh hoàng hôn, viên đạn xuyên giáp vạch ra một đường thẳng sáng chói, bắn trúng sườn tháp pháo xe 151. Vương Trung cũng không nhìn rõ trúng vào đâu, chỉ nhìn thấy một chùm tia lửa lóe lên.

Ngay sau đó, cửa khoang bên sườn tháp pháo xe 151 bật mở, rõ ràng là do bị đạn xuyên giáp bắn trúng gây ra.

Xe 151 không dừng lại.

Trải qua trận chiến thực tế buổi sáng, Vương Trung đã biết, trên thực tế rất khó phán đoán xe tăng có bị phá hủy hay không.

Rất nhiều xe tăng sau khi bị tiêu diệt sẽ không bốc cháy, chỉ dừng lại tại chỗ, nhìn bề ngoài căn bản không nhận ra đã bị phá hủy.

Nhưng Vương Trung có thể dễ dàng phán đoán xe tăng địch có bị phá hủy hay không thông qua góc nhìn quan sát, bởi vì trong tầm nhìn của hắn, quân địch sẽ được đánh dấu.

Nói cách khác, nếu kẻ địch "biến mất", thì tức là đã bị tiêu diệt thật sự.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng lính nạp đạn của địch đã biến mất.

Hắn còn nhìn thấy hình dáng pháo thủ bị mất một cánh tay.

Thế nhưng pháo thủ vẫn đang dùng tay còn lại và hai chân để điều khiển tháp pháo.

Siêu nhân Aryan cái gì chứ?

Trong game gặp phải tình huống này thì chửi một câu "Lũ phát triển game vứt mẹ mày ra ngoài hệ mặt trời rồi" là cùng, ngoài đời thực thì đúng là muốn mạng người khác mà!

Xe 151 lao vào màn khói, sắp sửa lao ra!

Vương Trung: "Nhanh nạp đạn!"

Lính nạp đạn: "Đạn xuyên giáp, xong!"

Xe 151 lao ra khỏi màn khói, phanh gấp, nòng pháo lại chĩa thẳng về phía xe 422!

Không đúng, lính xe tăng của địch được huấn luyện bài bản, nói không chừng là dựa vào đường đạn của Sufang vừa rồi để xác định phương hướng.

Hai bên gần như đồng thời khai hỏa!

Quân địch lại không thèm chờ dừng hẳn rồi mới bắn!

Vương Trung thầm cầu nguyện: Bắn bay nó đi!

Xe 151 phát nổ.

Vương Trung cười lớn, trong War Thunder hắn gặp rất nhiều trường hợp như vậy, không thèm chờ xe dừng hẳn đã bắn, kết quả đạn bay lên trời.

Lúc này, hai chiếc xe tăng vẫn luôn mai phục ở phía sau bắt đầu hành động.

Vương Trung: "Nhanh! Nạp đạn! Còn quân địch đang chờ chúng ta xử lý kìa!"

Thế nhưng lính nạp đạn lại không trả lời.

Vương Trung: "Lính nạp đạn!"

Pháo thủ đột nhiên lên tiếng: "Anh ấy hi sinh rồi, cho tôi xin người nạp đạn!"

Chương 44: Trận Chiến Vẫn Tiếp Tục

Vương Trung sững người, hắn không ngờ phát bắn đó của quân địch lại trúng đích.

Đây là may mắn sao?

Nếu không phải may mắn thì quá đáng sợ, trong tình trạng bị mất một cánh tay mà vẫn có thể thao tác pháo, thực hiện cú bắn chính xác sau khi phanh gấp, đây là loại pháo thủ quái vật gì vậy?

Lính xe tăng Prosen đều là quái vật sao?

Nhưng quân địch còn hai chiếc xe tăng đang vòng từ phía nam tới, hiện tại không phải lúc để cảm thán những điều này.

Hắn lập tức túm lấy "người rảnh rỗi" gần nhất: "Sufang! Vào trong xe tăng, tôi cần lính nạp đạn mới!"

Nói xong, hắn cố gắng chui ra khỏi xe tăng, nhường chỗ ở cửa khoang.

Thực ra Vương Trung không quen thuộc lắm với xe tăng của thế giới này, không biết lính nạp đạn chui vào từ đâu, cho nên chỉ có thể nhường cửa khoang của mình.

————

Sufang khá nhỏ nhắn, lúc chui vào tháp pháo còn dễ dàng hơn cả Vương Trung - T28 không phải là loại xe tăng rộng rãi cho lắm.

Vừa vào trong tháp pháo, Sufang đã nhìn thấy vai trái pháo thủ bê bết máu, cánh tay buông thõng vô lực, rõ ràng là đã gãy.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn nói với Rokossovsky, kết quả bị pháo thủ dùng tay phải còn lành lặn nắm lấy.

Pháo thủ tắt mic, nói bằng khẩu hình: "Không còn pháo thủ nào sống sót cả, chỉ có thể tôi làm thôi."

Sufang sững sờ, lúc này Rokossovsky lại chui vào, mông dí sát vào mặt Sufang.

Giọng nói của Rokossovsky vang lên từ ngoài cửa khoang: "Nhanh nạp đạn, còn quân địch kìa!"

Pháo thủ dùng tay phải chỉ vào giá đạn xuyên giáp.

Lúc này, do thi thể của lính nạp đạn vẫn chưa được đưa ra ngoài, không gian bên trong vô cùng chật hẹp, chỉ có thân hình nhỏ nhắn của Sufang mới có thể hoạt động được.

Cô bê quả đạn pháo lên, nhét vào nòng pháo, sau đó lại không biết phải đóng khoá nòng như thế nào.

Pháo thủ dùng tay phải tự mình làm mẫu một lần. Do anh ta ngồi bên phải khoang chiến đấu của tháp pháo, cho nên phải xoay người mới có thể thao tác được, trong quá trình đó, máu từ cánh tay trái không ngừng chảy xuống.

Thế nhưng anh ta vẫn hoàn thành động tác nạp đạn.

Sufang gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Nói xong, cô lo lắng nhìn cánh tay trái của pháo thủ.

Pháo thủ: "Bên kia có hộp thuốc, giúp tôi băng bó lại, băng chặt vào."

Sufang lật tung hộp thuốc, lấy băng gạc ra bắt đầu băng bó, không biết vì sao, lúc quấn băng, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, làm mờ cả tầm nhìn.

————

Lúc này, Vương Trung đang suy nghĩ xem phải rút lui như thế nào, hắn đang ở chế độ quan sát, cho nên không hề biết pháo thủ bị thương.

Hai chiếc xe tăng còn lại của địch, số hiệu chiến thuật là 153 và 154, lúc này đang vòng ra xa hơn, định vòng từ phía nam tới để tiêu diệt xe 422.

Nhìn khoảng cách, chúng đã cách gần một cây số, ở khoảng cách này, trình độ huấn luyện của quân địch sẽ chiếm ưu thế lớn hơn.

Quan trọng nhất là quân địch có hai chiếc, nếu chúng đồng thời vòng ra rồi phanh gấp bắn, xe 422 chỉ có thể xử lý được một chiếc.

Vương Trung nhanh chóng liếc nhìn vào trong làng, phát hiện chiếc xe tăng tiến vào làng lúc trước đang chặn ở ngã tư, bản thân hắn không có cách nào rút vào trong làng.

Cách duy nhất là dùng màn khói để che chắn, sau đó rút lui về phía đông.

Nhưng như vậy sẽ khiến khoảng cách giữa hai bên càng xa hơn, lợi thế về kính ngắm và trình độ huấn luyện của quân địch sẽ càng lớn hơn.

Lúc này, adrenaline trong người Vương Trung tăng vọt, rõ ràng cái chết của lính nạp đạn đã khiến hắn nhận thức sâu sắc rằng bản thân đang đi trên lưỡi dao, nhảy múa trước cửa tử.

Có lẽ do adrenaline tăng cao khiến khả năng suy nghĩ của hắn được nâng cao, Vương Trung thực sự nghĩ ra được một kế sách.

Hắn quay đầu hét lớn với đám bộ binh bên cạnh: "Nhanh chóng dùng rơm rạ hay bất cứ thứ gì có thể che đậy, giấu cái xác chiếc xe bán xích đó đi!"

Chiếc xe bán xích của công binh lúc nãy, khi trúng đạn đã phát nổ dữ dội, có thể là do nổ quá mạnh, sau khi nổ xong không hề bốc cháy, chỉ còn lại một đống sắt vụn cháy đen nằm chỏng chơ ở đó.

Chất rơm rạ lên trông sẽ rất giống một chiếc xe tăng đang nằm phục.

Quân địch còn đang ở xa, chắc chắn sẽ không nhận ra!

May mà bên cạnh còn có bộ binh, không phải tất cả đều đã tham gia vào trận chiến đẫm máu trên đường phố.

Viên trung sĩ vừa ra lệnh cho lính ném khói lập tức tổ chức mọi người chuyển rơm rạ.

Quân địch càng vòng ra xa, lại càng cho Vương Trung thêm thời gian chuẩn bị.

Vương Trung: "Lái xe! Anh ổn chứ?"

"Tôi vẫn ổn."

Vương Trung: "Lùi xe, lùi vào trong sân phía sau!"

Vụ nổ của chiếc xe bán xích vừa rồi đã khiến bức tường phía đông con hẻm đổ sập, xe tăng có thể lùi vào trong đó.

Vương Trung định lợi dụng bức tường thấp còn sót lại ở phía nam của sân làm lá chắn, giấu xe tăng đi, sau đó dùng xác xe để đỡ đòn pháo kích đầu tiên của quân địch.

Xe 422 lùi vào trong sân, nấp sau bức tường thấp, chỉ để lộ một nửa tháp pháo và nòng pháo.

Vương Trung: "Cho tôi xin ít rơm rạ, che chắn phía trước, đừng che mất kính ngắm!"

Đám bộ binh lập tức ném hai bó rơm rạ lên xe tăng, sau đó một người lính leo lên, gài hai bó rơm rạ vào hai bên nòng pháo, vừa vặn để lộ kính ngắm.

Vương Trung vừa định rụt đầu xuống, lại có thêm một bó rơm rạ được đặt lên nóc tháp pháo, che mất hơn nửa cửa khoang và cả người hắn.

Vương Trung phóng to góc nhìn quan sát để quan sát, xác định cách ngụy trang này tạm được, nhìn gần thì sơ hở trăm bề, nhưng nhìn từ khoảng cách một cây số thì rất khó phát hiện, cho dù có kính viễn vọng cũng khó mà nhận ra.

Xác xe cũng đã được "ngụy trang" xong, đám bộ binh không chỉ chất rơm rạ, mà còn di chuyển một phần ngôi nhà gỗ bị công binh Prosen phá hủy lúc trước tới, trông vô cùng khả nghi.

Vương Trung: "Bộ binh lùi xa ra, đề phòng bị chúng tôi bắn nhầm."

Mặc dù đang trong tình huống vô cùng căng thẳng, nhưng vẫn có tiếng cười phát ra từ đám bộ binh.

Họ cho rằng vị bá tước đang thể hiện phong độ và sự hài hước của mình.

Quân địch ở phía xa đã sắp sửa vòng tới nơi, Vương Trung chuyển sang góc nhìn thông thường, giơ ống nhòm lên quan sát rìa màn khói.

Xe 153 lọt vào tầm nhìn.

Vương Trung: "Nhìn thấy chưa? Xe 153! Thước ngắm 980 mét! Nhắm bắn! Lần này quân địch chắc chắn cũng sẽ phanh gấp, đừng manh động!"

Vừa dứt lời, xe tăng 153 dừng lại, xe trưởng trên tháp pháo cũng đang quan sát bên này.

Vương Trung đột nhiên ý thức được, mình đang đứng đối diện với mặt trời, ống nhòm sẽ phản quang, vội vàng hạ ống nhòm xuống, chuyển sang góc nhìn quan sát.

Hắn tiếp tục hạ lệnh: "Bình tĩnh! Chờ quân địch bắn trước!"

Xe 154 cũng đã vào vị trí, hai chiếc xe tăng Prosen trên cánh đồng hoang đang nhắm về phía bên này.

Ngay sau đó, xe 153 khai hỏa! Mục tiêu là đống rơm rạ!

Vương Trung: "Bình tĩnh! Chờ xe 154 khai hỏa!"

Lần này không phải chờ đợi quá lâu, họng pháo xe 154 phun ra lửa và khói.

Không đợi xác nhận vị trí đạn pháo của địch rơi xuống, Vương Trung đã hét lớn: "Khai hỏa!"

Cơn gió từ họng pháo thổi bay toàn bộ rơm rạ, chiếc xe tăng của Vương Trung lộ ra hoàn toàn, số hiệu chiến thuật 422 phơi bày dưới ánh hoàng hôn!

Trong góc nhìn quan sát, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng trên xe 153 có hai tên đã chết, một tên bị thương, lần này bọn chúng không tiếp tục chiến đấu nữa, mà bỏ xe chạy trốn!

Giọng nói của Sufang vang lên bên tai Vương Trung: "Đạn xuyên giáp, xong!"

Vương Trung: "Mục tiêu xe tăng 154! Nhanh xoay tháp pháo!"

Không biết vì sao, lần này pháo tháp xoay chậm một nhịp, kết quả xe tăng số 154 lại nổ súng.

Vương Trung nghĩ thầm: Xong rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hắn thấy một tia sáng đánh trúng bức tường thấp phía trước xe tăng - địch bắn thấp!

Ngay sau đó, viên đạn xuyên qua bức tường thấp, găm thẳng vào xe tăng.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Vương Trung còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì đã nghe thấy tiếng cửa kính ở phòng phía sau vỡ tan tành.

Tiếp đó, hắn thấy sợi cáp treo cố định trên thân xe tăng bật lên, quất vào ngôi nhà gỗ bên cạnh như roi da, đánh nát gỗ, cả sợi cáp ghim chặt vào đó.

Vương Trung cũng chẳng kịp quan tâm, gào lên: "Bắn trả!"

Lời còn chưa dứt, họng pháo đã phụt lửa.

Hắn vội vàng nhìn về phía xe tăng địch.

Xong rồi, trong góc nhìn bao quát, hắn thấy bọn chúng chẳng chết ai!

Không biết là đạn bay lệch hay là không xuyên giáp!

Ngay khi Vương Trung nghĩ mình sắp tiêu đời, thì thấy quân địch bỏ xe chạy!

Nhìn kỹ lại, hắn thấy trên tấm chắn pháo của chúng có vết đạn, chắc là bị kẹt chốt rồi!

Trong game, chốt pháo bị kẹt chỉ cần ấn "F", đợi mười mấy giây là lại chiến đấu tiếp được, nhưng ngoài đời thì không có chuyện đó! Chốt hỏng là phải bỏ xe, đợi sau này kéo về xưởng sửa chữa mới xong!

Vương Trung vui mừng khôn xiết, vậy mà thắng! Tuy chỉ diệt được có hai tên địch, nhưng thắng là thắng rồi!

Hắn cười ha hả, rồi sực nhớ ra trong làng vẫn còn xe tăng và bộ binh địch.

Trận chiến vẫn chưa kết thúc!

Không hiểu sao trong lòng Vương Trung lại vang lên giai điệu bài "Chiến đấu vẫn sẽ tiếp tục".

Chiến đấu vẫn tiếp tục!

Nhiệt huyết sôi trào!

Tuổi trẻ...

Lúc này, pháo thủ nói: "Tôi... hình như không ổn rồi."

Chương 45: Viện quân đến

Vương Trung vội vàng trượt xuống dưới, nhìn pháo thủ.

Trên cánh tay pháo thủ quấn băng, nhưng xem chừng cũng chẳng ích gì, máu đã thấm ướt quân phục, rồi lại thấm cả băng.

Mặt mũi pháo thủ bê bết máu, chỉ có môi là trắng bệch.

Hơi thở anh yếu ớt, nói năng nhọc nhằn, như thể vừa rồi thao tác pháo chính đã rút cạn sức lực của anh.

Anh nhìn Vương Trung, tay phải run rẩy giơ lên, chỉ vào túi áo.

Vương Trung hiểu ý, vội vàng mở cúc túi, lấy ra một tờ giấy thấm đẫm máu.

Hắn từng thấy cảnh này rất nhiều lần trong phim ảnh, nhưng nằm mơ cũng không ngờ có ngày mình lại được chứng kiến tận mắt.

Tờ giấy trên tay hắn bỗng nặng ngàn cân.

Pháo thủ nói: "Agasukov, số 43 đường Krugen, Alekseevna..."

Nói xong mấy tiếng rời rạc, tay anh buông thõng xuống sàn.

Vương Trung không biết Alekseevna là vợ hay là mẹ anh.

Hắn thậm chí còn không biết tên pháo thủ, trong ký ức của hắn, hình như hắn chưa từng hỏi tên họ.

Không chỉ pháo thủ, mà tên của người nạp đạn hắn cũng không biết.

Nỗi áy náy dâng lên trong lòng Vương Trung, như thể hắn vừa làm chuyện gì có lỗi với lương tâm.

Giá như biết tên họ, ít nhất hắn có thể chào tạm biệt tử tế.

Đang nghĩ ngợi miên man thì một tiếng nổ lớn kéo Vương Trung về thực tại - không phải lúc nghĩ mấy chuyện này, trận chiến vẫn chưa kết thúc!

Vương Trung phóng tầm mắt ra xa, xác nhận tiếng nổ vừa rồi là do xe tăng địch gây ra.

Tám chiếc xe tăng tiến vào làng đã bị diệt hai chiếc, đều tập trung trên cùng một con đường.

Vương Trung nhìn dọc theo con đường về phía đông, quả nhiên thấy nhóm của tu sĩ Yetsemenko đang chuyển vị trí, xạ thủ vác trên vai quả đạn chống tăng cuối cùng.

Một quả pháo hiệu bay lên, do sĩ quan của Prosen bắn, có lẽ là để chỉ thị phương hướng tấn công của đội chống tăng.

Ngay sau đó, bộ binh của Prosen nhìn thấy pháo hiệu liền bắt đầu thả khói, che khuất tầm nhìn của đội chống tăng.

Lúc này, Vương Trung cảm thấy lũ địch được huấn luyện bài bản này thật sự rất khó chơi.

Nhất định phải nghĩ cách diệt nốt chỗ xe tăng còn lại, sau đó xe tăng số 422 mới có thể càn quét bộ binh địch như trước, vì chúng không có vũ khí chống tăng hiệu quả.

Nhưng muốn xe tăng số 422 di chuyển được thì cần có pháo thủ.

Vương Trung lập tức nghĩ đến chuyện tự mình làm pháo thủ, nhưng rồi lại nghĩ đến kỹ năng thiện xạ đáng kinh ngạc của quân địch, bản thân hắn chỉ là lính mới, nhỡ đâu lại hại chết cả đội.

Người được huấn luyện bài bản sẽ có phản xạ tự nhiên, dù hoảng loạn thì cơ thể vẫn sẽ hành động theo bản năng, còn Vương Trung thì hoàn toàn chưa từng trải qua huấn luyện, chẳng biết phải thao tác pháo chính ra sao.

Hắn chợt nhớ trong hồi ký có người từng viết, rằng lính tăng phải biết vận hành mọi vị trí, nếu không thì không làm được chỉ huy.

Vì vậy, hắn hỏi: "Lái xe, anh biết bắn pháo không?"

"Không! Hơn nữa tôi phải lái xe!"

Vương Trung sực nhớ, cuốn hồi ký mà hắn đọc là của Otto Carius, nói rằng lính tăng Đức phải là người toàn năng, có thể đảm nhiệm mọi vị trí.

Hơn nữa, đây không phải Trái Đất, lính tăng của Đế quốc Ant hiển nhiên không có yêu cầu cao như vậy.

Vương Trung vẫn chưa bỏ cuộc, bèn hỏi: "Thợ máy, anh biết bắn pháo không?"

Không có ai trả lời.

"Thợ máy?"

"Anh ấy cũng hy sinh rồi." Lái xe nói khẽ, "Trên xe chỉ còn lại chúng ta."

Vương Trung sững người, hắn cứ tưởng tổ lái số 422 may mắn lắm, bị bắn trúng trực diện mà chỉ có người nạp đạn hy sinh.

Hóa ra là cả đội chỉ còn lại hắn và người lái xe.

Nỗi đau buồn và mất mát dâng lên trong lòng Vương Trung.

Cuối cùng hắn cũng hiểu thế nào là tình đồng đội - mặc dù hắn chẳng biết tên những người đồng đội đã khuất.

Hắn khẽ lẩm bẩm: "Tên tuổi các anh, tôi xin giữ trong tim, chiến công của các anh, sử sách muôn đời ghi nhớ."

Nhưng trận chiến vẫn phải tiếp diễn, sau một hồi mặc niệm, Vương Trung hô lớn: "Có ai biết bắn pháo không?"

Đám lính đều im lặng.

Lúc này, viên sĩ quan vẫn luôn nghe theo mệnh lệnh của Vương Trung lên tiếng: "Hay là bỏ xe tăng đi, nó hỏng nặng lắm rồi."

Vương Trung đáp: "Không, nó vẫn có thể bắn, nó là một chiếc xe tăng tốt, chỉ cần có pháo thủ là nó vẫn chiến đấu được!"

"Nhưng chúng tôi chưa từng được huấn luyện bắn pháo, bảo lái máy cày thì được, lái xe cũng tạm được, chứ xe tăng..." Viên sĩ quan lắc đầu.

Vương Trung cắn môi.

Hắn vẫn chưa muốn bỏ cuộc, cho dù không dùng pháo chính được nữa, thì nhất định phải còn cách nào khác -

Đột nhiên, hắn nghĩ ra.

Vương Trung nói: "Động cơ! Quân địch rất coi trọng liên lạc vô tuyến, chúng nhất định biết chúng ta đã dùng động cơ để lừa chúng một vố. Vì vậy, chúng sẽ đặc biệt chú ý đến tiếng động cơ!"

Nói rồi hắn nhìn xuống góc nhìn bao quát, lúc này khói do bộ binh địch thả ra đã bay vào tầm mắt hắn.

Vương Trung nói: "Còn cả khói nữa! Trung sĩ! Còn bao nhiêu lựu đạn khói?"

Viên sĩ quan đáp: "Vẫn còn rất nhiều, thưa ngài Bá tước. Ngoài ra chúng ta còn thu được một khẩu súng phun lửa còn nguyên vẹn."

Vương Trung nói: "Vậy được, nhiệm vụ của các anh là lập tức thả khói dọc theo con đường này, để khói bao trùm toàn bộ ngôi làng!"

Viên sĩ quan thắc mắc: "Vậy chẳng phải hỏa lực súng máy sẽ không phát huy tác dụng sao?"

"Không sao! Trọng tâm của kế hoạch này là lợi dụng nỗi sợ hãi của quân địch đối với chúng ta!"

"Sợ hãi sao? Thưa ngài?"

Vương Trung do dự, hắn không biết sau khi bị hắn diệt nhiều xe tăng như vậy, liệu quân địch có còn sợ xe tăng số 422 nữa không, nếu không thì tiêu đời.

Nhưng dù sao cũng phải thử một lần.

Hiện giờ, quân địch có xe tăng yểm trợ hỏa lực trực tiếp, súng máy chỉ cần khai hỏa một loạt đạn là phải đổi vị trí ngay, nếu không sẽ bị ăn đạn 50 mm.

Hơn nữa, sau khi khói bao phủ, biết đâu lại có thể phát động một đợt tấn công bằng lưỡi lê nữa.

Sau khi quyết định, Vương Trung ra lệnh: "Thả khói ngay, ném hết chỗ đang có đi, rồi lục thêm trên người quân địch. Phải để khói bao phủ toàn

bộ ngôi làng! Nhanh lên!"

Viên sĩ quan chào theo kiểu nhà binh, rồi xoay người đi thực hiện mệnh lệnh.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, tuy không biết kế hoạch này có hiệu quả không, nhưng ít nhất hắn cũng đã nghĩ ra cách. Chỉ cần như vậy thôi là hắn đã thấy nhẹ lòng hơn nhiều.

Hắn sờ túi áo, nơi cất bức thư của pháo thủ, khẽ lẩm bẩm: "Agasukov, số 43 đường Krugen, Alekseevna."

Đương nhiên là Vương Trung không biết nơi này, hắn cũng chưa từng đến Agasukov, chỉ nghe nói đó là thủ phủ của khu vực này, hiện giờ toàn bộ bộ chỉ huy Phương diện quân Tây Nam đều đóng quân ở đó.

Chỉ là không biết hắn có cơ hội đến được Agasukov hay không.

Biết đâu đây chính là những khoảnh khắc cuối cùng của hắn sau khi xuyên không, với bản tính tàn bạo của lũ quỷ Prosen, chắc chắn hắn khó lòng sống sót.

Vương Trung đang nghĩ ngợi thì bỗng thấy khói bốc lên từ đằng xa, kế hoạch của hắn đang được triển khai thuận lợi.

Hắn lên tinh thần: "Lái xe, đạp ga!"

Bây giờ chỉ còn cách xem có dọa được lũ Prosen kia hay không.

Nếu không được thì cứ liều đâm thẳng vào, có khói che mắt rồi.

Chiếc xe tăng này là lá chắn cuối cùng của hắn - gã Vương Trung đến từ thế giới khác thầm nghĩ, chẳng thấy có gì là sai trái, như thể đã quên mất mục tiêu ban đầu là bảo toàn tính mạng.

————

Thiếu tá Sriffen nhìn làn khói dày đặc bốc lên từ làng Cao điểm Peniye, lông mày nhíu chặt.

Tham mưu trưởng hạ ống nhòm xuống, vẻ mặt căng thẳng nói: "Quân địch thích thả khói rồi xông lên tấn công bằng lưỡi lê! Trước đó chúng đã làm thế!"

Trung tá Franz, chỉ huy Trung đoàn 351, nói: "Quân ta đâu có sợ đánh giáp lá cà."

"Không, thưa thiếu tá," Tham mưu trưởng nhóm tác chiến quay sang Franz, "quân địch dám liều lĩnh tấn công bằng lưỡi lê trong tình huống này, chứng tỏ chúng đã tung quân dự bị vào trận. Chúng ta đã mất một nửa số xe tăng, bộ binh cũng thương vong rất lớn, tiếp tục đánh giáp lá cà với quân địch sẽ rất bất lợi!"

Sriffen líu lưỡi: "Quân địch... vẫn còn quân dự bị sao? Chúng ta tấn công đến giờ, chưa thấy chúng tung quân dự bị ra. Hơn nữa ngôi làng này cũng

chẳng có gì quan trọng! Tại sao chúng lại bố trí nhiều quân phòng thủ như vậy?"

Tham mưu trưởng nói: "Ở đây có đơn vị pháo phản lực, còn có cả tổ lái xe tăng thiện xạ nữa! Tổ lái đó đã tiêu diệt tám chiếc xe tăng của chúng ta rồi!"

Sriffen mím môi, còn Franz thì nhìn hắn với vẻ mặt "xem anh quyết định thế nào", Sriffen luôn cảm thấy lão quý tộc phế thải này đang chờ xem trò cười của hắn.

Cuối cùng, Sriffen nhìn mặt trời, nói: "Đánh tiếp nữa sẽ thành đánh đêm, ban đêm quân phòng thủ quen địa hình sẽ có lợi thế hơn, rút lui thôi. Bảo đơn vị súng cối bắn yểm trợ cho bộ đội rút lui."

————

Vương Trung nhìn quân địch rút lui với vẻ mặt khó hiểu, thầm nghĩ: "Chúng nó bị làm sao thế? Bị tiếng động cơ dọa chạy thật à?"

Không đến mức đó chứ?

Chắc chắn là có chuyện gì khác xảy ra, chẳng lẽ quốc vương của chúng ra lệnh cho chúng dừng tấn công để nghỉ ngơi chỉnh đốn?

Nhưng cho dù có thật là như vậy thì liên quan gì đến cái làng Cao điểm Peniye bé tẹo này?

Bất kể thế nào, quân địch đã rút lui.

Binh lính từ chỗ kinh ngạc chuyển sang vui mừng khôn xiết. Lần này không có tiếng "Ura" vang lên, thay vào đó là những tiếng reo hò ăn mừng vì thoát chết.

Sufang ngồi trong xe tăng không biết chuyện gì xảy ra bên ngoài, ngơ ngác hỏi: "Chuyện gì vậy? Sao mọi người lại reo hò? Xảy ra chuyện gì à? Viện quân đến rồi?"

"Không, quân địch rút lui rồi." Vương Trung nói khẽ.

————

Ba mươi phút sau, màn đêm buông xuống.

Vương Trung đứng bên cạnh nhà thờ ở giữa làng, nhìn những thi thể được kéo ra từ trong xe tăng.

Người lái xe duy nhất sống sót cũng bị thương, mảnh đạn găm đầy lưng, đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Hiện giờ chỉ còn mỗi mình Vương Trung, vị chỉ huy xe tăng tạm thời, tiễn đưa họ.

Càng lúc càng có nhiều thi thể được đưa ra, tập trung ở nhà thờ. Hai trận đánh hôm nay, ít nhất đã có hai trăm người hy sinh, còn số người bị thương

thì không đếm xuể.

Yegorov bước đến bên cạnh Vương Trung, nhìn những người lính tăng nằm trên mặt đất, không nói gì.

Vương Trung chủ động lên tiếng: "Báo cáo tình hình."

"Hiện tại, lực lượng chiến đấu chỉ còn lại 105 người không bị thương, tính cả cậu... thương binh nhẹ như cậu, chúng ta còn tổng cộng bốn trăm người có thể chiến đấu."

Vương Trung hỏi: "Cả trung đoàn chỉ còn lại chừng này người thôi sao?"

Yegorov đáp: "Phải, là một trung đoàn bộ binh cộng thêm một tiểu đoàn xe tăng. Bên tôi không còn mấy sĩ quan có kinh nghiệm nữa, đội hình của trung đoàn coi như tan rã rồi. Còn tiểu đoàn xe tăng của Sư đoàn Xe tăng số 4, họ đã biến mất."

Yegorov nhấn mạnh vào ba chữ "đã biến mất".

Vương Trung hỏi: "Ý anh là sao?"

"Giữ vững Cao điểm Peniye trong 36 giờ là mệnh lệnh dành cho tiểu đoàn xe tăng đó, giờ thì họ đã hy sinh toàn bộ để hoàn thành mệnh lệnh." Yegorov nhìn Vương Trung, nói: "Thưa ngài Bá tước, rút lui thôi. Một đội quân đã trải qua trận chiến ác liệt như vậy, dù bổ sung vào đơn vị nào, hay là tái cơ cấu, thì họ đều là lực lượng quý báu. Dù là vì Đế quốc, chúng ta cũng nên rút lui."

Vương Trung nói: "Nhưng nếu rút lui, chẳng phải những hy sinh, những đồng đội của chúng ta sẽ trở nên vô nghĩa sao?"

"Chúng ta đã chặn địch được ít nhất hai mươi tư tiếng đồng hồ, đáng lẽ tối nay chúng đã đóng quân ở ngôi làng này, để cho đám con gái trong làng..."

Yegorov không nói tiếp nữa.

Nếu rút lui, những người ở lại ngôi làng này sẽ phải chịu đựng điều gì, gia đình bà lão Irinichna chính là tấm gương nhãn tiền.

Nhưng Vương Trung không chỉ quan tâm đến điều đó.

Hắn quay sang hỏi Yegorov: "Bây giờ chúng ta rút lui, sau này sử sách sẽ ghi chép về chúng ta như thế nào?

"Lũ giáo sư, lũ ngu xuẩn chẳng biết chiến trường là gì, còn có cả những kẻ mang danh trí thức nhưng bụng dạ xấu xa sẽ nói Trung đoàn Amur số 3 và Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, Sư đoàn Xe tăng số 4 đều là bọn hèn nhát.

"Chúng sẽ không phân biệt người chết trận với chúng ta!

"Chúng ta phải ở lại đây, giữ vững trận địa đến tám giờ tối mai! Đúng là binh lực của chúng ta không đủ, nhưng chúng ta có thể nghĩ cách, dùng mìn, dùng thuốc nổ, cái gì cũng có thể dùng được!"

Yegorov nói: "Nhưng chúng ta không có. Ở kho quân nhu của địch, chúng ta không tìm thấy bất kỳ thứ gì dùng để phòng thủ. Bọn chúng không nghĩ là mình cần phòng thủ."

Vương Trung mím môi, nhìn những thi thể ngày càng nhiều trước mặt, người dân trong làng đang đưa tất cả thi thể binh lính Ant đến nhà thờ.

Hắn thở dài, nói: "Chúng ta có thể thử yêu cầu viện binh. Ở đây có bưu điện không?"

Thực ra Vương Trung không có ấn tượng gì về bưu điện, hồi hắn còn nhớ chuyện thì đã chẳng còn ai dùng bưu điện nữa, nên giờ hắn mới sực nhớ ra, ở thời đại này, bưu điện là phương tiện liên lạc dân sự rất phổ biến.

Yegorov đáp: "Có, nhưng bưu điện ở đây dùng điện báo, cũng giống như điện thoại thôi. Giờ đường dây đã bị cắt đứt. Biết đâu bưu điện trung tâm ở các thành phố lớn cũng đã bị máy bay ném bom của địch san phẳng rồi. Không ai gửi điện báo được đâu."

Vương Trung cau mày, lúc này hắn thấy Sufang có vẻ muốn nói lại thôi, bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ: "Chúng ta còn có các nữ tu, bây giờ chiến trường đã yên ắng, trong nhà thờ cũng có đầy đủ dụng cụ, hay là cử hành lễ cầu nguyện?"

"Được!" Sufang liên tục gật đầu, "Nhưng mà cần có người hiểu quy trình của buổi lễ giúp tôi."

Vương Trung nói: "Để Lyudmila đến đó. Một người đủ không?"

Sufang đáp: "Ít nhất cũng phải ba người. Tôi một, Lyudmila một, còn cần thêm một thầy tu nữa."

Vương Trung nói: "Vậy chỉ có thể là Yetsemenko. Nội dung của buổi lễ là gì?"

"Cầu nguyện, giảng đạo, rước lễ." Sufang nhún vai, nói: "Lễ cầu nguyện rất đơn giản, chỉ là cần nhiều thời gian, hơn nữa không đảm bảo là đối phương có nghe thấy hay không. Tôi phải quỳ suốt buổi lễ, vừa đọc kinh thánh, vừa truyền tải nội dung đến tận sáng mai, ngày mai cậu đừng mong tôi bắn súng máy được nữa."

Vương Trung nói: "Cứ làm đi."

Sufang vui vẻ chạy đi.

Vương Trung nhìn Yegorov, nói: "Sáng mai mà vẫn chưa có hồi âm, chúng ta rút lui."

Yegorov nói: "Sáng mai còn rút lui được không? Tốt nhất là rút trong đêm nay."

Vương Trung kiên quyết nói: "Cứ chờ đến sáng mai đã."

————

Sau khi quyết định xong, Vương Trung ăn vội ít thịt bò muối và dưa chuột, rồi quyết định chợp mắt một lát.

Gần như ngủ thiếp đi, hắn mới sực nhớ ra mình vẫn còn đang sốt. Xem ra adrenaline cũng có thể tạm thời áp chế cơn đau.

Không biết ngủ bao lâu, đến khi hắn tỉnh dậy thì bên ngoài trời đã tối đen, còn có chút se lạnh.

Điều đầu tiên hắn làm sau khi tỉnh táo là sờ vào túi áo, nơi cất bức thư gửi cho Alekseevna ở số 43 đường Krugen, Agasukov.

Hắn đã thề với lòng, chỉ cần còn sống, nhất định sẽ tự tay trao bức thư này cho người phụ nữ ấy.

Xác nhận bức thư vẫn còn nguyên vẹn, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, khoác thêm áo khoác.

Hắn nghe thấy tiếng hát từ bên ngoài vọng lại, tưởng là một phần của buổi lễ cầu nguyện, bèn bước ra ngoài xem sao.

Vừa ra đến cửa, người lính gác đã giậm chân chào theo kiểu nhà binh, tiếng động khiến Vương Trung giật bắn mình.

Hắn cẩn thận xem xét người vệ binh, phát hiện ra người binh nhì này ngẩng cao đầu, ánh mắt rực lửa.

Từ ánh mắt ấy, Vương Trung cảm nhận được sự tin tưởng của người binh sĩ dành cho mình.

Lúc này hắn chợt nhớ tới thời điểm vừa mới xuyên không đến thế giới này, khi ấy hắn chỉ nghĩ đến chuyện bảo toàn mạng sống trong thời loạn lạc, chỉ vậy thôi.

Thật lạ, từ bao giờ bản thân lại có thể coi mình là viên đạn cuối cùng rồi? Rõ ràng ngay cả toàn cảnh đất nước này ra sao cũng không biết.

Mặc dù có chút tự giễu, nhưng Vương Trung cũng không định thay đổi quyết tâm lúc này.

Bởi vì phần tín nhiệm này, cũng bởi vì đã cùng họ trải qua sinh tử.

Đương nhiên, còn có chính nghĩa, cùng với cảm giác tự hào -- nhìn xem, hiện tại mình cũng giống như lực lượng tình nguyện quốc tế Tây Ban Nha, đều đang chiến đấu vì công lý và chính nghĩa của thế giới.

Bước ra khỏi phòng làm việc của quản lý nhà máy rượu, Vương Trung đứng trên bậc thềm trước cửa nhà máy, nhìn những người lính đang tụ tập trong sân.

Đó là một đám thương binh, có thể vì bệnh viện đã hết giường, nên mới tụ tập ở đây sưởi ấm, chia nhau thịt nướng.

Họ đang ca hát.

Vương Trung nhận ra giai điệu của bài hát, đó là "Bên kia sông Đôn", bài hát chủ đề của bộ phim "Thép đã tôi thế đấy" phiên bản Trung Quốc.

Một giọng nam trung cất lên: Xa xa bờ sông đã lên đèn

Bóng chiều tà khuất dạng trong đêm thanh

Lên ngựa, vai mang súng

Người chiến sĩ trẻ lên đường

Khi giọng nam trung cất lên, những người khác đồng thanh hát theo, cứ như thể tất cả đều được đào tạo bài bản về hợp xướng.

Bình nguyên mênh mông tĩnh lặng

Người chiến sĩ cảnh giác trinh sát địch tình

Trong bóng tối, ánh sáng lạnh lẽo của lưỡi lê lóe lên

Họ đã đụng độ phục binh của địch

Bài hát nhanh chóng chuyển sang phần điệp khúc sôi động, có người còn lấy khúc gỗ gõ nhịp, mọi người cùng nhau hát vang:

Người chiến sĩ hùng dũng xông vào đám đông kẻ địch

Trên thảo nguyên diễn ra cuộc chiến quyết tử

Phần điệp khúc này thật phù hợp với tình hình hôm nay, chẳng trách những người lính lại hát vào lúc này.

Vương Trung vừa nghĩ, phần điệp khúc đã kết thúc, giọng nam trung ban đầu tiếp tục hát:

Một người chiến sĩ trúng đạn ngã ngựa

Anh ngã xuống vì lợi ích của Tổ quốc!

Giọng nam trung vừa dứt, mọi người vẫn còn ngân nga hòa âm, như thể đang dùng cách này để tưởng nhớ những người đồng đội đã khuất hôm nay.

Vương Trung đứng trên bậc thềm, cảm nhận nỗi buồn thương lan tỏa trong đêm.

Lúc này Yegorov xuất hiện.

Vương Trung hỏi: "Đã nhận được hồi âm cho tin nhắn chưa?"

Yegorov lắc đầu: "Chưa. Nếu chúng ta muốn rút lui thì phải tranh thủ lúc này, chỉ còn hai tiếng nữa là trời sáng."

Vương Trung nhìn những người lính vẫn đang ngân nga giai điệu buồn bã, trong lòng chợt mềm yếu.

Ngay lúc này, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ vọng lại từ bầu trời đêm.

"Kẻ địch?" Phản ứng đầu tiên của hắn là như vậy.

Yegorov lại nhìn về phía đông: "Không đúng, tiếng động phát ra từ phía đông."

Pavlov vội vã chạy tới nói: "Chắc chắn là kẻ địch đang âm mưu vòng ra sau!"

Vương Trung không để ý đến gã, trực tiếp chuyển góc nhìn, kết quả phát hiện một màu đen kịt, không nhìn thấy gì cả, bởi vì góc nhìn của hắn không hiển thị được kẻ địch.

Vì vậy, Vương Trung chạy thẳng đến tháp nước.

Chạy được hai bước, hắn nghĩ lại, thì ra đến cổng làng sẽ nhìn rõ hơn, liền hô to: "Bucephalus!"

Con bạch mã được thừa hưởng từ Đại úy Rubakov phi thẳng ra khỏi chuồng ngựa, trên lưng đã được lát yên.

Ơ, tại sao lại đã được lát yên rồi?

Vương Trung nhìn về phía chuồng ngựa, phát hiện ra người lái xe số 422 đang trốn sau cánh cửa.

Xem ra tên này lén lút lát yên cho Bucephalus, chuẩn bị cưỡi nó bỏ trốn!

Vương Trung chỉ tay vào chuồng ngựa: "Bắt tên lính đào ngũ kia lại cho ta! Xử bắn tại chỗ!"

Tổ xe 422 là những người dũng cảm, Vương Trung không cho phép bất kỳ ai làm hoen ố lòng dũng cảm của họ.

Nói xong, hắn xoay người lên ngựa, lái con bạch mã phi như bay -- có vẻ như cơ thể này đã quen với việc cưỡi ngựa.

Bucephalus như một tia chớp xẹt qua bóng đêm.

Đến cổng làng, Vương Trung nâng cao tầm nhìn.

Lúc này tiếng gầm rú của động cơ đã rất gần.

Đầu tiên, không hiển thị, cho nên không phải kẻ địch.

Vương Trung cẩn thận nhận dạng thứ đang tiến đến dọc theo con đường trong bóng tối, bỗng nhiên cười phá lên.

Trong Chiến tranh thế giới thứ hai, thực ra có rất nhiều "huyền thoại" được "thổi phồng", ví dụ như "huyền thoại Zero", thực chất chiến công của Zero đều đạt được trên những chiếc máy bay chiến đấu đã lỗi thời như F2A, còn những mẫu máy bay mới của Mỹ như P38, F4F thì Zero chưa bao giờ chiếm được ưu thế.

Ngoài ra còn có huyền thoại về lực lượng thiết giáp của Đức.

Thực ra, khi Barbarossa mới bắt đầu, phần lớn chiến công của quân đội Đức đều đạt được trên những chiếc xe tăng hạng nhẹ và lỗi thời như BT7,

hễ gặp T34 là lập tức thất bại, Guderian thậm chí còn mắc "chứng sợ T34".

Theo nghiên cứu sau đó, Guderian thực chất đã nhận nhầm những chiếc xe tăng khác thành T34.

Loại xe tăng khiến Guderian khiếp sợ này, trong giai đoạn đầu của cuộc chiến, đã nhiều lần tạo nên những chiến thắng ngoạn mục, thậm chí chỉ một chiếc đã chặn đứng được một sư đoàn của quân đội Đức.

Trước sự xuất hiện của nó, "cha đẻ" của lực lượng thiết giáp Đức đã phải thốt lên rằng "lợi thế về lực lượng thiết giáp của chúng ta đã không còn".

Giờ đây, "kẻ gây ra tội ác" khiến cho một vị thiên tài chớp nhoáng ở một thời không khác phải kinh hãi đang tiến về Cao điểm Peniye.

Mặc dù chỉ có một chiếc, nhưng Vương Trung, người am hiểu lịch sử chiến tranh, nhìn thấy nó cứ như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy hình dáng hầm hố của loại xe tăng này lại trông tuyệt vời đến vậy.

Hắn nhìn thấy một chiếc xe tăng hạng nặng KV1.

Chương 46: Khoảnh Khắc Yên Tĩnh Trước Bình Minh

Trong tiếng cười sảng khoái của Vương Trung, chiếc xe tăng hạng nặng dần dần tiến đến trước mặt con bạch mã.

Ở khoảng cách này, Vương Trung mới nhìn rõ số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng: 67, có thể vì xe tăng hạng nặng tương đối hiếm, nên số hiệu chiến thuật cũng ít hơn một chữ số.

Nắp tháp pháo mở ra, người xe trưởng thò đầu ra ngoài: "Xin hỏi, Trung tá, đây có phải làng Cao điểm Peniye không?"

Vương Trung: "Phải."

Người xe trưởng giơ tay chào, rồi lại hỏi: "Có người ở đây yêu cầu cứu viện? Là các anh sao?"

Vương Trung: "Anh nhận được lời khẩn cầu?"

"Không, tôi không phải tu sĩ, tôi không nghe thấy gì cả. Nhưng sau khi chúng tôi đến Bogdanovka, lính bộ binh thuộc Quân đoàn 63 đang tổ chức phòng tuyến ở đó cho chúng tôi biết, có người ở làng Cao điểm Peniye đang yêu cầu cứu viện, lúc đó là 11 giờ đêm, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, chỉ có chúng tôi mới có thể đến đây."

Nói xong, người xe trưởng vỗ lên nóc tháp pháo: "Cái thứ này tuy chạy chậm, lại hay hỏng hóc, nhưng vẫn nhanh hơn chân của lính bộ binh nhiều."

Vương Trung ngạc nhiên hỏi: "Xe của các anh đâu?"

Người xe trưởng cười lớn: "Không quân Prosen có thể để lại cho chúng tôi vài chiếc Jeep đã là may mắn lắm rồi."

Lúc này, người lái xe và người pháo thủ cũng thò đầu ra: "Shelyosha, họ để lại Jeep là vì họ biết chiếc Lada của chúng ta sẽ tự hỏng mà."

Ngoại trừ Vương Trung, tất cả mọi người đều cười phá lên.

Mặc dù Vương Trung tự nhận rất quen thuộc với những câu chuyện cười của Liên Xô, nhưng dù sao cũng là người ngoại quốc, nên phản ứng hơi chậm một chút, rồi cũng cười theo.

Chiếc xe Lada do Liên Xô sản xuất có hiệu suất quá kém cỏi, đến nỗi trở thành một phần trong những câu chuyện cười của Liên Xô.

Cười xong, Vương Trung nghiêm nghị nói: "Các anh đến từ Bogdanovka? Công sự phòng thủ ở đó xây dựng đến đâu rồi?"

Nhiệm vụ của Vương Trung và đồng đội -- nói chính xác là nhiệm vụ của Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, Sư đoàn Xe tăng 4 -- là giữ vững vị trí này trong vòng 38 tiếng, mục đích là để câu giờ cho việc xây dựng phòng tuyến ở Bogdanovka.

Vì vậy, việc Vương Trung hỏi về tình hình phòng tuyến là hoàn toàn hợp lý.

Xe trưởng Shelyosha lắc đầu: "Đừng nhắc đến nó nữa, lúc chúng tôi rời Bogdanovka, chưa xây dựng được bao nhiêu chướng ngại vật chống tăng, hào chống tăng cũng chỉ đào được một đoạn, hầm súng máy và các điểm hỏa lực khác đều đang trong quá trình thi công.

"Nghe nói ban ngày không quân địch đã tấn công quá ác liệt, khiến cho tiến độ xây dựng công sự bị ảnh hưởng nghiêm trọng."

Lúc này, Yegorov cũng dẫn theo sĩ quan tham mưu đến, nghe Shelyosha nói xong liền mắng: "Không quân đang làm cái quái gì vậy? Không phải nói ở khu vực Kazaria có 3000 chiếc máy bay sao? Sao chúng ta không nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ chiếc máy bay nào của chúng ta?"

Vương Trung nhíu mày, nếu diễn biến chiến tranh ở đây cũng giống như Trái Đất, thì nhiều khả năng toàn bộ không quân của Đế chế Ant đã bị tiêu diệt ngay tại sân bay ngay từ đầu cuộc chiến, và vị tư lệnh không quân kia cũng đã tự sát.

Tất nhiên, thời không này có thể có một số điểm khác biệt, dù sao thì Chúa Trời ở thời không này còn có thể điều khiển tên lửa, khác xa so với Trái Đất.

Mặt khác, hắn nhanh chóng nắm bắt được một từ: Kazaria, nghe có vẻ như là tên của một đơn vị hành chính, là nơi có thể triển khai 3000 chiếc máy bay, chắc chắn là một khu vực rất rộng lớn.

Những điều này có thể từ từ tìm hiểu sau, bây giờ điều cần quan tâm là làm thế nào để tận dụng tốt chiếc xe tăng hạng nặng vừa mới có được.

Việc đầu tiên là phải xác nhận xem khả năng phòng thủ của chiếc xe này có giống như ở thời không ban đầu hay không, điều này sẽ quyết định cách sử dụng nó của Vương Trung trong tương lai.

Vương Trung: "Tôi không rõ lắm về chiếc xe tăng của anh, Thiếu úy. Hãy giới thiệu qua cho tôi một chút."

Shelyosha là tên thân mật, Vương Trung là người lần đầu gặp mặt chắc chắn không thể gọi như vậy, về lý thuyết thì nên gọi bằng tên đệm dài ngoằng của Shelyosha, nhưng Vương Trung lại không biết.

Vì vậy, Vương Trung chỉ có thể gọi bằng cấp bậc.

Thiếu úy giơ tay chào: "Cái thứ này lợi hại lắm, lúc chúng tôi tham gia chiến tranh Mùa Đông thì gần kết thúc rồi, Manaheim sắp giành chiến thắng, chúng tôi tham gia vào cuộc tấn công cuối cùng, tất cả vũ khí chống tăng bên phía Manaheim đều không thể xuyên thủng nó! Nếu không phải cuối cùng nó bị hỏng, thì chúng tôi đã có thể tiến thẳng đến sào huyệt của kẻ địch!"

Vương Trung: "Tôi không hỏi cảm nhận của anh khi sử dụng nó, mà tôi đang hỏi về thông số kỹ thuật chi tiết của thân xe. Ví dụ như độ dày của lớp giáp."

"Xin lỗi, anh muốn hỏi về thông số à! Mặt trước..."

Thiếu úy liền kể chi tiết tất cả các thông số của chiếc xe tăng, Vương Trung thực ra không nhớ rõ thông số cụ thể của KV1, nhưng hắn cảm thấy với lớp giáp dày 120mm ở mặt trước tháp pháo, thì những khẩu pháo 50mm của kẻ địch không thể nào xuyên thủng, còn lớp giáp dày 80mm nghiêng một góc ở thân xe cũng đủ khiến cho kẻ địch phải lao đao.

Điều duy nhất khiến Vương Trung lo lắng là kẻ địch sẽ mang đến những khẩu pháo 88mm -- tất cả trang bị của Prosen đều mang dấu ấn của Đức như vậy, thì không lý do gì lại thiếu đi thứ vũ khí "đậm chất Đức" nhất này.

May mà Vương Trung có góc nhìn bao quát, chỉ cần hắn luôn ở tuyến đầu và quan sát kẻ địch bằng mắt thường, thì ngay cả khi những khẩu pháo 88mm chưa kịp lắp ráp xong cũng sẽ bị hắn phát hiện.

Vấn đề còn lại là, làm thế nào để người xe trưởng này nhường vị trí cho hắn.

Vương Trung quan sát bằng góc nhìn bao quát, nhận thấy chiếc xe tăng này chưa xuất hiện trên bản đồ chiến đấu, nói cách khác nó chưa thuộc quyền chỉ huy của hắn.

"Thiếu úy", Vương Trung lên tiếng, "Tôi là chỉ huy tối cao ở đây -- Bá tước Rokossovsky, tôi đã chỉ huy quân ở đây chiến đấu với kẻ địch cả ngày hôm

nay, anh có thể nhìn thấy xác xe tăng và phương tiện của kẻ địch trong làng, còn có cả ở cổng làng nữa. Chính tôi là người đã ra lệnh cho nữ tu sĩ Sufang Batuwendusu phát lời kêu cứu. Tôi yêu cầu -- tôi hy vọng anh và tổ xe của anh có thể chấp nhận sự chỉ huy của tôi."

"Đương nhiên!" Thiếu úy sảng khoái đồng ý, "Lẽ ra phải nhìn vào cấp bậc chứ."

Vương Trung chuyển sang góc nhìn bao quát, phát hiện vẫn chưa thấy xuất hiện trên bản đồ chiến đấu.

Chẳng lẽ chỉ đồng ý bằng miệng là chưa đủ, mà phải có được sự tin tưởng của đồng đội?

Vương Trung quyết định thử lại một lần nữa: "Bây giờ tôi yêu cầu được trực tiếp chỉ huy các anh, nói cách khác tôi cần anh, người xe trưởng, nhường vị trí chỉ huy."

Thiếu úy nhíu mày: "Ngài đã từng được huấn luyện lái xe tăng chưa? Ngài có biết cách sử dụng các trang bị trên xe không?"

Vương Trung: "Chưa, nhưng tôi đã chỉ huy xe tăng số 422 thuộc Tiểu đoàn 2, Trung đoàn Xe tăng 31, tiêu diệt 8 chiếc xe tăng của kẻ địch."

Thiếu úy suy nghĩ một lát, rồi kiên quyết lắc đầu: "Không, thưa ngài, tôi và những người anh em trong tổ xe đã cùng nhau tham gia chiến tranh Mùa Đông, cùng nhau trải qua sương gió, sinh tử. Ngài thử đặt mình vào vị trí của tôi, nếu đột nhiên có một người lạ mặt xuất hiện và muốn thay anh chỉ huy những người anh em của anh, anh có đồng ý không?"

Lúc này, Yegorov nổi giận nói: "Nói nhảm nhiều làm gì! Bá tước có tài chỉ huy siêu việt, tất cả chúng ta đều đã tận mắt chứng kiến! Nếu anh không tin, thì cứ vào làng mà xem, còn có ở ngoài đồng kia nữa!"

Thiếu úy vẫn cố chấp: "Tôi là lính xe tăng, còn Bá tước, nhìn quân phục thì có vẻ là sĩ quan bộ binh? Lẽ ra tôi có quyền từ chối không chấp nhận sự chỉ huy của ngài, nhưng tình hình chiến trường hiện tại rất khẩn cấp, nên chúng tôi đồng ý chấp nhận sự chỉ huy của ngài.

"Ngài nhìn xem số vòng tròn trên nòng pháo đi, cho dù ngài thực sự đã tiêu diệt được 8 chiếc xe tăng, thì cũng không nhiều bằng chúng tôi!

"Chẳng lẽ Bá tước lại nghi ngờ thực lực của chúng tôi?"

Vương Trung giơ tay ra, ngăn Yegorov định nói tiếp.

Hắn muốn trực tiếp làm xe trưởng, chủ yếu là vì khả năng đặc biệt của hắn rất hữu ích trong chiến đấu trong thành phố.

Hơn nữa, chiếc T28 kia quá cùi bắp, vỏ thì mỏng, ruột
Xem ra tổ xe này là tổ xe lão binh thật.

Chương 47: Kính Ý

Tổ xe số 67 bắt đầu sửa xe, Shelyosha lại nhảy xuống khỏi tháp pháo, nói với Vương Trung: "Bá tước đại nhân, thừa dịp bây giờ sửa xe, tôi đi xem xe số 422 đây.

"Thuận tiện thăm dò chiến trường một chút, đặc biệt muốn xem xét tình hình giao thông.

"Cái xe cồng kềnh này mà không cẩn thận, nói không chừng đi nửa đường lại hỏng máy."

Vương Trung: "Được, tôi dẫn anh đi dạo một vòng."

Nói xong, Vương Trung chỉ xuống phía tây, dẫn đầu bước đi.

Lúc này, Pavlov lên tiếng: "Thiếu úy, mọi người ăn cơm chưa?"

Shelyosha đáp: "Chưa ạ, chúng tôi chạy một ngày rồi. Ban đầu nhận lệnh hành quân về Rogneda, vừa xuất phát đã nhận được điện đài, yêu cầu đến Bogdanovka, sau đó radio hỏng, trên đường lại gặp tàn quân chặn đường, vất vả lắm mới đến được Bogdanovka thì lại được thông báo nơi này cần chi viện.

"Nếu không phải chạy nhiều đường oan uổng như vậy, cái xe này cũng sẽ không hỏng hóc thường xuyên như vậy."

Nói xong, anh ta chỉ vào xe tăng.

Pavlov: "Vậy thì mọi người thật may mắn, chúng tôi có thịt bò mà Boye ông chủ cất giữ, lại còn có khoai tây và dưa chuột muối nữa."

"Tuyệt quá!" Shelyosha nói: "Để cho anh em ăn trước, tôi phải đi kiểm tra chiến trường."

Vương Trung: "Đi lối này."

Đoàn người bắt đầu di chuyển, Vương Trung tự mình lái xe tăng chạy một vòng trong làng, nắm rõ tình hình địa hình, vừa đi vừa giới thiệu cho Shelyosha.

Cuối cùng, đoàn người đi đến trước chiếc xe tăng số 422 đậu ở bìa làng.

Thi thể của tổ lái đã được bộ binh đưa đến nhà thờ mai táng, chỉ còn lại chiếc xe tăng vẫn ở vị trí chiến đấu lúc chạng vạng tối hôm qua.

Nhìn thấy chiếc xe tăng, trong lòng Vương Trung dâng lên một cảm xúc khó tả.

Vương Trung bước tới, nhẹ nhàng vuốt ve lớp giáp thép của chiếc xe tăng.

Trước khi xuyên không, Vương Trung từng xem một bộ truyện tranh, trong đó có hình ảnh một người lính Mỹ rưng rưng nước mắt cho chiếc xe Jeep bị hỏng của mình một phát súng kết liễu, bởi vì người lính ấy coi chiếc xe Jeep như người bạn chiến đấu thân thiết, không nỡ để nó rơi vào tay giặc.

Lúc đó Vương Trung còn thấy hơi khoa trương, nhưng bây giờ, Vương Trung hiểu con người ta hoàn toàn có thể nảy sinh tình cảm với vũ khí đã cùng mình rong ruổi trên chiến trường.

Vương Trung sờ lên lớp giáp lạnh lẽo của chiếc 422, nhớ đến những người đồng đội đã khuất, càng không muốn bỏ lại chiếc xe tăng này cho lũ quỷ Prosen.

May mà chiếc xe này vẫn chạy được, lái xe chỉ bị thương, vẫn có thể tiếp tục lái.

Nếu có pháo thủ, nó thậm chí có thể tiếp tục chiến đấu.

Shelyosha đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát biểu cảm của Vương Trung, dường như hiểu ra điều gì đó.

Anh ta không quấy rầy Vương Trung "giao lưu tình cảm" với chiếc xe tăng nữa, mà đi vòng ra trước, xem xét vị trí trúng đạn.

Vương Trung thấy vậy bèn giải thích: "Có lẽ là trúng đạn từ phía trước, pháo 50mm của Panzer III."

Shelyosha: "Vâng, trúng vào tháp pháo phụ bên trái, bắn chết luôn anh lính điện đài đang điều khiển tháp pháo. Vị trí này trúng đạn, thông thường chỉ có lái xe mới sống sót, ngài thật may mắn."

Vương Trung: "Lúc đó tôi thò hơn nửa người ra ngoài, để có tầm nhìn tốt hơn."

"Chắc là do vậy mà ngài thoát chết." Shelyosha nói chắc nịch: "Tôi cũng từng lái T-28, nói thật đây không phải là loại xe tăng tốt, thà lái xe tăng hạng nhẹ còn hơn, ít nhất cơ động tốt hơn, lại ít hỏng hóc hơn."

Vương Trung: "Đúng vậy, ngoài khẩu pháo 45mm ra thì chẳng có gì hay ho."

Shelyosha tiếp tục kiểm tra bức tường đá phía trước xe tăng: "Lạ thật, lỗ đạn trên tường... Viên đạn này bay đâu rồi?"

Vương Trung chỉ về phía xa: "Tôi trúng đạn ở chỗ kia, lúc đó..."

Vương Trung kể lại trận đánh với bốn chiếc Panzer III lúc chạng vạng.

Shelyosha tấm tắc khen: "Đánh hay lắm!"

Lúc này, dưới ánh sao trời lờ mờ, có thể mơ hồ nhìn thấy xác của những chiếc Panzer III nằm rải rác trên cánh đồng hoang, Shelyosha nhìn hai chiếc xe tăng ở phía xa, nói: "Không ngờ lại bắn thắng được Panzer III của địch ở khoảng cách xa như vậy. Theo như tin tức thu thập được từ cuộc nội chiến Tây Ban Nha, bọn chúng có loại kính ngắm rất thích hợp để bắn xa, chúng ta thì phải tự mình tính toán dựa vào kích thước xe tăng địch."

Vương Trung cũng đã từng nhìn qua kính ngắm của quân Ant, Vương Trung cũng muốn thử xem mình có thể làm pháo thủ được không, kết quả

phát hiện kính ngắm chỉ có vạch chia mil đơn giản, muốn biết khoảng cách đến mục tiêu thì phải dựa vào kích thước thực tế của xe tăng địch, kết hợp với vạch chia trên kính ngắm, tự mình tính toán.

Trong khi đó, những chiếc xe tăng Prosen bị bắn hạ trong thị trấn, kính ngắm đều được trang bị máy tính cơ khí, chỉ cần biết chiều dài cơ bản của xe tăng địch, điều chỉnh kính ngắm một chút là có thể tính ra khoảng cách ngay.

Không chỉ vậy, nhờ thiết kế tinh xảo, đồng thời khi tính toán xong khoảng cách, tâm ngắm cũng được tự động điều chỉnh, chỉ cần đặt tâm ngắm vào là bắn được.

Bên phía quân Ant, sau khi tính toán xong khoảng cách còn phải tự điều chỉnh tâm ngắm.

Vì vậy, Vương Trung có thể hiểu được tại sao lúc ban ngày, khi pháo thủ bắn loạt đạn đầu tiên để yểm trợ cho nhóm Vương Trung vòng ra sau, lại bắn trượt.

Nếu không phải dựa vào "khả năng đặc biệt" của Vương Trung có thể trực tiếp biết được khoảng cách đến mục tiêu, thì chưa chắc - không, phải nói là chắc chắn không thể bắn trúng địch ở khoảng cách xa như vậy.

Chẳng trách Shelyosha lại thán phục đến vậy.

Anh ta nói với giọng tiếc nuối: "Pháo thủ của ngài thật sự rất lợi hại, chắc hẳn anh ta đã phải trải qua vô số lần huấn luyện bắn súng."

Vương Trung định nói là do Vương Trung đã báo khoảng cách, nhưng rồi lại thôi.

Cứ để cho Shelyosha ca ngợi thêm vài câu, biết đâu sau này còn có thể xin huân chương gì đó cho pháo thủ. Mặc dù đối với người đã khuất, huân chương chẳng còn ý nghĩa gì, nhưng ít ra cũng khiến cho gia đình họ được an ủi phần nào.

Shelyosha: "Chúng ta đi tiếp thôi, hình như còn xe tăng địch bị bắn hạ trong làng phải không?"

Vương Trung: "Đúng vậy, và để đề phòng xe tăng địch dùng hỏa lực phong tỏa đường, chúng tôi đã dựng một số chướng ngại vật trên đường, mọi người muốn vào làng thì phải dọn dẹp chướng ngại vật. Đi lối này."

————

Sau đó, Vương Trung dẫn Shelyosha đi một vòng quanh làng trong khoảng nửa tiếng, để anh ta làm quen với địa hình.

Sau khi Shelyosha quay về xe của mình, Vương Trung quyết định đến nhà thờ xem sao.

Vương Trung cũng tò mò buổi lễ cầu nguyện diễn ra như thế nào.

Xe tăng hạng nặng số 67 đến chi viện, phần lớn là do buổi lễ cầu nguyện đã phát huy tác dụng, lời cầu cứu đã được các thầy tu ở phía sau nghe thấy.

Lúc đến cửa nhà thờ, người lính gác cửa đang ngủ gật, vừa nhìn thấy Vương Trung bèn tỉnh ngủ ngay lập tức, đứng nghiêm chào: "Công tước!"

Vương Trung: "Tôi là bá tước."

"Bá tước!"

Vương Trung: "Tôi có thể vào trong không?"

"Có thể, nhưng xin đừng lên tiếng." Nói xong, người lính nhẹ nhàng đẩy cửa.

Vương Trung rón rén bước vào nhà thờ.

Vương Trung thấy Sufang đang quỳ gối giữa bàn thờ, hai tay chắp lại cầu nguyện, Lyudmila quỳ gối trên bậc thang bên phải bàn thờ, cũng chắp tay cầu nguyện.

Yetsemenko cầm một cái chuông, đi vòng quanh hai người, vừa đi vừa lắc chuông.

Vương Trung thấy cái chuông này quen quen, hình như rất nhiều tôn giáo phương Tây đều dùng loại pháp khí này, trong board game Warhammer 40K do người Anh sản xuất cũng có thứ này, các giáo sĩ của Mechanicus rất thích cầm thứ này vừa lắc vừa niệm kinh ở xung quanh các cỗ máy khổng lồ.

Vương Trung rón rén đi đến bên bàn thờ.

Yetsemenko liếc nhìn Vương Trung, khẽ suỵt một tiếng.

Vương Trung thấy mình cứ đứng bên cạnh bàn thờ như vậy cũng không ổn, nhưng Vương Trung lại không theo đạo, cả đời chưa từng cầu nguyện bao giờ.

Vương Trung đành học theo Sufang và Lyudmila, vẽ một hình tam giác ngược trước ngực.

Đúng lúc này, Sufang đột nhiên mở mắt, reo lên: "Có trả lời rồi! Có người nói tiếp viện đã xuất phát được ba tiếng rồi!"

Vương Trung: "Tiếp viện đã đến rồi."

Sufang giật bắn mình, mất đà ngã nhào ra đất.

"Ôi, răng của tôi!"

Vương Trung đang định bước tới đỡ Sufang thì Lyudmila bên cạnh mở mắt.

"Alyosha? Anh sao rồi? Vẫn còn sốt không?" Nói xong, Lyudmila định đứng dậy, nhưng có lẽ do quỳ lâu nên bị tê chân, loạng choạng suýt ngã, Vương Trung nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

Lyudmila ngã vào lòng Vương Trung.

Vương Trung không còn tâm trí đâu mà cảm nhận "cảnh đẹp" nữa, vội vàng đỡ Lyudmila ngồi xuống ghế bên cạnh, rồi quay sang đỡ Sufang đang nước mắt ngắn nước mắt dài: "Bên đó nói gì?"

"Họ nói tiếp viện đã được phái đi ba tiếng trước, yêu cầu chúng ta cố thủ đến tám giờ tối nay, phòng tuyến ở Bogdanovka vẫn chưa được củng cố xong."

Tin tức phòng tuyến chưa được củng cố xong thì tổ lái xe số 67 đã báo cáo rồi.

Vương Trung gật đầu: "Làm tốt lắm, tiếp viện đã đến rồi."

Sufang mừng rỡ: "Có bao nhiêu người?"

"Một chiếc, nhưng đủ rồi." Vương Trung nói với vẻ tự tin, dù sao thì ngoài khẩu 88mm ra, quân địch chẳng có thứ gì bắn thủng nổi giáp trước của KV-1.

Chiếc xe tăng đó mà đặt ở trên cánh đồng hoang, thì quả thực là "một phu đương quan, vạn phu bất khai".

Sufang mỉm cười: "Vậy thì tốt rồi. Tôi phải nghỉ ngơi một chút, cho tôi xin cốc nước."

Yetsemenko rõ ràng là đã chủ trì rất nhiều buổi lễ cầu nguyện, lập tức đưa cho cô một bình nước đầy.

Lyudmila ngồi bên cạnh đã uống rồi.

Vương Trung: "Mọi người nghỉ ngơi cho khỏe đi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi - giao cho chúng tôi."

————

Shelyosha trở về xe của mình.

Lái xe Ashka hỏi: "Thế nào, tên bá tước đó có giỏi thật không?"

"Chắc là có thật." Shelyosha dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Xác xe tăng nằm ngổn ngang trên cánh đồng hoang, nhìn không rõ lắm, nhưng tôi đi một vòng cũng không thấy pháo chống tăng..."

Ashka: "Chắc là do Thần tiễn! Tôi nghe nói ở đây có các thầy tu, chắc chắn là có cả đội Thần tiễn. Thiếu gia quý tộc đi lính lúc nào chẳng có đội Thần tiễn đi theo."

Shelyosha nghiêm mặt nói: "Đừng nói vậy, có lẽ vị bá tước này khác với những quý tộc khác. Tôi đã kiểm tra xác xe tăng trong làng, có sáu chiếc bị pháo tăng bắn hạ.

"Tôi đã phân tích tình hình, phỏng đoán có hai chiếc bị bắn hạ ngay khi vừa tiến vào làng, sau đó trải qua một hồi hỗn chiến, quân địch đã áp sát

vào trong làng, giành được ưu thế.

"Sau đó, có người đã vòng ra phía sau, tập kích bất ngờ, bắn hạ ít nhất bốn chiếc xe tăng."

Shelyosha vừa nói vừa khoa tay múa chân: "Bốn chiếc xe tăng này đều bị bắn hạ từ phía sau hoặc bên hông, hơn nữa hướng của tháp pháo đều không phải là hướng bị tấn công.

"Có người đã sử dụng chiến thuật tấn công bên sườn cực kỳ tinh diệu để tiêu diệt chúng. Bản thân tôi tự nhận là không thể nào vừa di chuyển trong làng vừa bắn hạ xe tăng địch được, cho dù có bộ binh yểm trợ cũng không làm được."

Ashka nhíu mày: "Tất cả đều là do một tay tên bá tước đó làm sao?"

Shelyosha: "Tôi không biết. Nhưng mà, nhớ cho kỹ, nếu tôi có mệnh hệ gì, các cậu hãy nghe theo mệnh lệnh của bá tước, đến lúc đó các cậu sẽ được chứng kiến khả năng của anh ta."

"Đừng nói gở." Pháo thủ vừa nói vừa cầm lấy đĩa thức ăn: "Nào, ăn chút thịt bò, uống chút rượu. Đây là rượu ngon đấy, nghe nói lấy từ hầm rượu của một ông bá tước nào đó ở địa phương, dễ cháy lắm, bọn họ toàn dùng loại rượu này làm bom xăng."

Shelyosha cầm lấy chai rượu, tu một hơi dài, rồi khen: "Rượu ngon! Nếu như ngày mai phải chết, được uống rượu ngon thế này cũng không uổng."

Chương 48: Đại bàng trên bầu trời Cao điểm Peniye

Vương Trung bước ra khỏi nhà thờ, vừa hay nhìn thấy chiếc KV-1 số 67 đang chạy dọc theo con đường trong làng.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên với tổ lái chiếc xe tăng, ánh mắt tiễn bọn họ đi qua.

Lyudmila đứng sau lưng Vương Trung, lẩm bẩm: "Chỉ có mỗi một chiếc xe tăng... liệu có cản nổi quân địch không?"

Vương Trung: "Đừng coi thường chiếc xe tăng này, đây là xe tăng hạng nặng đấy, trọng lượng chiến đấu lên đến 50 tấn, Panzer III của quân địch chỉ nặng khoảng hơn chục tấn. Nó sẽ cho bọn chúng biết tay!"

Lyudmila nhìn nghiêng Vương Trung, do dự một chút rồi hỏi: "Anh... rất am hiểu về loại xe tăng này nhỉ?"

Vương Trung: "Tất nhiên!"

Lyudmila chớp chớp mắt: "Am hiểu từ bao giờ vậy?"

Lúc này Vương Trung mới nhận ra mình lỡ lời, Aleksei ở thế giới này là một tên công tử bột ăn chơi trác táng, chẳng biết tí gì về quân sự!

Vương Trung đành phải nói bừa: "Mới biết thôi! Shelyosha vừa giới thiệu cho tôi về tính năng của chiếc xe tăng!"

"Shelyosha à..." Lyudmila lặp lại, "Hai người thân thiết đến mức gọi nhau bằng tên thân mật rồi cơ à?"

Hỏng rồi, quên mất quy tắc xưng hô phức tạp của người Nga rồi. Trong trường hợp cấp trên xưng hô với cấp dưới như thế này, cách gọi an toàn và lịch sự nhất là gọi bằng tên đệm, kiểu như ...vich ấy.

Gọi là Shelyosha thì phải là người rất thân thiết mới gọi như vậy.

Vấn đề là, Vương Trung không biết tên đệm của anh ta, anh ta cũng không tự giới thiệu, Vương Trung toàn gọi là "thiếu úy", vừa rồi lỡ miệng mới gọi là "Shelyosha", cái tên này cũng là nghe trộm từ anh lái xe của tổ xe số 67.

Hơn nữa tình hình chiến trường quá khẩn cấp, Vương Trung cũng chẳng còn tâm trí đâu mà hỏi tên.

Đột nhiên, Vương Trung lại nghĩ đến anh pháo thủ của chiếc xe tăng số 422.

- Đáng lẽ ra phải hỏi tên anh ta mới phải, như vậy khi anh ta hy sinh, ít ra mình cũng biết viết điếu văn cho ai.

Mặc dù Vương Trung không cho rằng quân địch có vũ khí gì bắn thủng giáp trước và giáp hông của KV-1, nhưng để phòng hờ, vẫn nên hỏi cho chắc.

Vương Trung huýt sáo một tiếng - đây cũng là một trong những kỹ năng được thừa hưởng từ Aleksei - Bucephalus lập tức phi như bay đến, dừng lại trước mặt Vương Trung.

Vương Trung xoay người lên ngựa, phi thẳng về phía trước.

Lyudmila bị bỏ lại phía sau, hít đầy một miệng bụi.

Sufang cẩn thận nhìn Lyudmila: "Cậu không sao chứ?"

Lyudmila lẩm bẩm: "Nếu như trước đây, trong tình huống vừa rồi, chắc chắn là anh ta sẽ giở trò với mình, bây giờ thì có vẻ như anh ta quan tâm đến xe tăng hơn."

Sufang: "Chắc là chán cậu rồi."

————

Vương Trung phi thẳng một mạch đến cửa làng, hỏi han cặn kẽ tên tuổi của tổ lái xe số 67, sau đó ở lại giám sát bộ binh ngụy trang cho chiếc KV-1.

Xong xuôi mọi việc, nhìn đồng hồ thấy trời sắp sáng, chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa.

Vương Trung quyết định quay về chợp mắt một lát.

Hôm qua Vương Trung còn bị sốt, cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn, hôm nay lại phải đánh nhau cả ngày, làm chỉ huy mà lăn ra ốm thì hỏng bét.

Nhưng mà Vương Trung vừa mới ngủ chưa được một tiếng đã tỉnh dậy, hơn nữa tinh thần rất sảng khoái, không giống như người hôm qua còn ốm thập tử nhất sinh.

Vương Trung đứng dậy, bỗng nhìn thấy Lyudmila và Sufang đang ngủ cách đó không xa.

Lyudmila nằm gục trên bàn, nước miếng chảy lênh láng.

Sufang thì ngồi ngủ trên ghế dài, đầu tựa vào thành ghế.

Hôm qua Vương Trung còn tranh thủ chợp mắt được một lúc, hai cô gái này thì phải thức cả đêm để cầu nguyện.

Vương Trung cầm lấy chiếc khăn tắm đang đắp, đắp lên người Lyudmila.

Sau đó, Vương Trung chuyển sang chế độ quan sát toàn cảnh để xem xét tình hình quân địch, cứ như thể việc đắp chiếc khăn tắm kia đã tiêu hao hết toàn bộ sự dịu dàng của Vương Trung vậy.

Mẹ kiếp, dựa vào tầm nhìn của quân mình thì chẳng nhìn thấy được gì cả, vẫn là phải tự mình leo lên tháp canh quan sát mới được.

Vương Trung xỏ vội đôi giày da, sải bước ra khỏi phòng.

Người lính gác ở cửa cũng giống như hôm qua, vừa nhìn thấy Vương Trung bước ra bèn lập tức tỉnh ngủ, đứng nghiêm chào.

Tiếng động do người lính gác dậm chân khiến Sufang tỉnh giấc, cô dụi dụi mắt, hỏi: "Bá tước?"

Lyudmila cũng tỉnh dậy: "Alyosha?"

Sau đó, hai người họ cùng phát hiện ra trong phòng chẳng còn ai, chỉ còn biết nhìn nhau.

"A..." Lyudmila bỗng lên tiếng, "Khăn tắm!"

Cô ngửi ngửi: "Ừ, đúng là khăn của Alyosha."

Sufang đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Sao tự dưng anh ta lại leo lên tháp canh nhỉ?"

Nói xong, cô cầm lấy chiếc mũ, chỉnh trang lại bộ quần áo ngủ nhàu nhĩ, rồi chạy ra ngoài.

Lyudmila cũng vội vàng đứng dậy, nhưng vô tình bị mép bàn va vào ngực, đau điếng, cô lại ngồi phịch xuống.

————

Vương Trung leo lên tháp canh, đưa mắt nhìn về phía xa.

Lúc này, mặt trời vừa ló dạng ở phía đông, sương sớm vẫn còn bao phủ khắp nơi, một đàn bồ câu từ đâu bay qua bầu trời, để lại tiếng gù gù.

Nếu như không phải đang trong thời chiến, nhìn thấy khung cảnh này, Vương Trung chắc chắn sẽ liên tưởng đến cảnh Pazu thổi kèn harmonica nghênh đón bình minh trong bộ phim hoạt hình "Lâu đài trên không" của hãng Ghibli.

Đáng tiếc, chiến tranh đã hủy hoại tất cả.

Trong tầm mắt, xác xe tăng của quân địch nằm ngổn ngang như những nốt ghẻ lở.

Vương Trung bỗng nhiên nhớ đến một bài hát: Rồi một ngày kia/Khói bếp bay lên từ những mái nhà/Hương lúa chín thơm nồng thoang thoảng đâu đây...

Rồi một ngày kia

Thiên thần sẽ được yên giấc nồng

Trong vòng tay mẹ hiền...

Nhưng bây giờ không phải lúc để ủy mị, điều quan trọng là phải nhanh chóng nắm bắt tình hình quân địch.

Vương Trung chuyển sang chế độ quan sát toàn cảnh, quan sát khu vực phía sau sườn núi đối diện.

Quân địch đang đóng quân trên cánh đồng hoang, dựng cả trăm chiếc lều, xe tăng được xếp ngay ngắn, xe sửa chữa cũng đang hoạt động.

Chiếc xe chỉ huy bọc thép treo cờ hiệu hình con đại bàng đang đỗ trên đỉnh đồi, bên cạnh là chiếc xe tăng chỉ huy có gắn biểu tượng đại bàng. Bên cạnh xe tăng có kê một chiếc bàn, tên tướng chỉ huy bị chột mắt và một tên sĩ quan Vương Trung chưa từng gặp mặt đang ngồi uống cà phê.

Đang uống cà phê!

Vương Trung đột nhiên vô cùng tức giận, nếu như trên tay hắn có pháo, thế nào cũng phải bắn cho địch nhân một phát, hất tung cả bàn ăn lẫn điểm tâm của bọn chúng!

Kêu ai tao nhã!

Tao nhã cái rắm! Kẻ xâm lược thì có tư cách gì mà tao nhã? Bọn chúng chỉ xứng có kết cục thê thảm nằm trong vũng bùn!

Tuy tức giận nhưng Vương Trung vẫn cẩn thận kiểm tra xem trong trận địa của địch có vũ khí hạng nặng mới nào không, ví dụ như pháo cao xạ 88mm chẳng hạn.

May mắn là, dù đã qua một đêm nhưng dường như quân địch cũng không được tăng cường là bao, những khẩu pháo mà Vương Trung nhìn thấy vẫn là loại pháo 75mm dùng cho bộ binh của ngày hôm qua, thậm chí đến cả

pháo chống tăng 47mm cũng không thấy đâu.

Có vẻ hôm nay có thể cho tên đội lọt mắt bên kia một phen chấn động rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Trung không nhịn được cười khẩy.

Tốt nhất là có thể cho hắn một phát chết luôn.

Đáng tiếc là hắn ta chỉ đứng trên đỉnh núi quan sát trận chiến, cách làng tận hai cây số, cho dù chiếc xe số 67 có lao ra khỏi màn khói thì khoảng cách đến đó cũng phải hơn một cây số rưỡi, theo như lời của Shelyosha thì ở khoảng cách này, độ chính xác của pháo 76mm rất kém, gần như không thể bắn trúng.

Đáng tiếc là bộ binh của địch quá đông, nếu cứ liều lĩnh xông lên thì chưa biết chừng sẽ bị bộ binh của địch nhân lợi dụng sơ hở tấn công bằng lựu đạn chống tăng. Hơn nữa, khả năng cơ động của xe tăng hạng nặng cũng không tốt, độ tin cậy của máy móc cũng rất kém, thế nên Vương Trung đành từ bỏ ý định cho Shelyosha và đồng đội lái xe xông lên.

Nếu đổi thành T34 thì nhất định phải cho tên kia một trận ra trò.

Vương Trung đang quan sát thì nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, bèn chuyển về góc nhìn thông thường, quay đầu lại thì thấy Sufang đang leo lên tháp nước.

"Cô đi nghỉ ngơi đi, ban ngày không cần cô đâu." Vương Trung nói.

Sufang nắm chặt tay: "Em có thể bắn súng máy!"

Vương Trung: "Hôm nay không cần dùng đến súng máy."

Sufang: "Vậy... Em..."

Cô ấy đảo mắt nhìn xung quanh như thể đang muốn tìm một việc gì đó để làm.

Lúc này, Lyudmila vừa đi lên vừa ôm ngực, nói: "Aleksei, anh..."

Vương Trung: "Tôi nhớ là chỗ thầy tu Yetsemenko còn một Thần tiễn nữa phải không?"

"À, ừm... là mũi cuối cùng rồi."

Vương Trung: "Vậy thì cô nên trở về vị trí của mình, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi."

"Hả?" Lyudmila ngây người, tay vẫn ôm ngực.

Vương Trung lại nhìn Sufang: "Hay là thế này, nếu cô nhất định muốn tìm việc gì đó để làm thì đến bệnh viện đi, hôm nay chắc sẽ có rất nhiều thương binh."

Thực ra, nếu như KV1 đã ra tay thì chắc là sẽ không có nhiều thương binh đâu. Nhưng mà... lỡ như có thì sao?

Hơn nữa, Vương Trung chủ yếu là muốn để cho hai cô gái nghỉ ngơi một chút.

"Đi nhanh đi, đi nhanh đi!" Hắn giục giã: "Nhỡ đâu có chuyện gì thì còn phải trông cậy vào hai người liên lạc với cấp trên đấy!"

"À, vâng." Sufang rụt cổ, quay người nhìn Lyudmila: "Đi thôi, đồng chí đại úy Vasilyevna."

Lyudmila nhìn Vương Trung, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn xoay người rời đi.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng động cơ gầm rú.

Bên dưới có người hét lớn: "Không kích!"

Hai cô gái nhìn nhau rồi cùng lao về phía Vương Trung, một trái một phải, đẩy ngã hắn xuống đất.

Vương Trung bị ngã đau điếng, đang định phản kháng thì thấy một chiếc máy bay sơn màu ngụy trang bay từ hướng đông đến.

Vừa nhìn thấy hình dáng của chiếc máy bay đó, Vương Trung đã bật cười, vì hắn nhận ra đó là một chiếc máy bay cường kích Il-2, hơn nữa còn là loại hai chỗ ngồi!

Chiếc máy bay lướt qua làng Cao điểm Peniye, lao về phía quân đội Prosen ở phía tây như một con báo săn phát hiện ra con mồi.

Quân đội Prosen hoàn toàn không ngờ tới việc sẽ bị tập kích, nên không hề có sự phòng bị nào.

Tên lửa do máy bay bắn ra đã bắn trúng một chiếc xe tải, đám người Prosen nhìn quả cầu lửa bốc lên mà ngây người, đến khi máy bay bắt đầu bắn phá, chúng mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, chạy tán loạn.

Chiếc Il-2 trút hết số tên lửa còn lại lên đầu quân Prosen, khiến doanh trại của chúng bốc cháy.

Ngay sau đó, chiếc máy bay lại lượn vòng trở lại, bắt đầu dùng pháo 23mm và súng máy bắn xuống mặt đất.

Chỉ trong vòng ba phút, trong doanh trại của quân địch đã có thêm hàng chục thi thể, bảy, tám chiếc xe tải đang bốc cháy, khắp nơi đều là tiếng kêu rên của những người bị thương.

Thông qua góc nhìn từ trên cao, Vương Trung có thể nhìn thấy rõ ràng, ngay cả tên chỉ huy bị chột mắt đang uống cà phê kia cũng phải ôm đầu, nằm rạp xuống đất.

Ha ha ha, còn bày đặt tao nhã nữa không?

Sau khi hoàn thành cuộc tấn công, chiếc Il-2 lại lướt qua làng Cao điểm Peniye.

Vương Trung đẩy hai cô gái ra, đứng dậy, giơ tay về phía chiếc máy bay, reo hò: "Ura!"

Những người trên mặt đất tuy không có góc nhìn từ trên cao, nhưng có thể nhìn thấy khói đen bốc lên từ phía quân địch, bèn đồng thanh hô vang: "Ura!"

Không quân Ant vẫn còn!

Chỉ riêng sự thật này thôi cũng đủ để cổ vũ tinh thần cho quân đội rồi!

Vương Trung cùng các binh sĩ biến niềm vui sướng thành những tiếng hoan hô vang dội, liên miên không dứt: "Ura!"

Chương 49: Bạch mã tướng quân

Bên phía quân đội Prosen.

Thiếu tá Sriffen tức giận, đứng dậy, mắng: "Không phải là không quân nói không quân Ant đã bị tiêu diệt hết rồi sao? Chẳng lẽ chúng ta lại bị chính không quân của mình tấn công?"

Thiếu tá Franz cũng bò dậy, vừa lấy khăn tay lau cà phê dính trên quân phục, vừa phụ họa: "Lời nói của không quân, một chữ cũng không thể tin. Nghe nói công tước Meyer đã lấy hết kinh phí của không quân để xây dựng lâu đài của ông ta rồi."

Có vẻ như các sĩ quan cấp cao xuất thân từ tầng lớp quý tộc phế thải và những người kế nhiệm mới nổi đều đã đạt được sự đồng thuận: Không quân không thể tin tưởng được.

Thiếu tá Sriffen quay đầu lại, nói: "Phó quan, báo cáo tổn thất."

Người phó quan tiến lên, giơ tay chào: "Báo cáo thiếu tá, tổng cộng 21 người chết, 49 người bị thương, 7 chiếc xe tải bị phá hủy."

Sriffen tức giận mắng: "Lũ không quân chết tiệt, hại tôi mất toi hai trung đội! Hai trung đội đấy!"

Thiếu tá Franz an ủi: "Chúng ta nên tính món nợ này lên đầu đối phương. Cũng may là tối hôm qua chúng ta đã được một tiểu đoàn công binh chiến đấu chi viện, hôm qua, họ đã chiến đấu rất hiệu quả, hôm nay, nếu tiếp tục tăng cường thêm công binh tham chiến, chắc chắn chúng ta sẽ giành chiến thắng."

"Hi vọng là vậy." Sriffen nhìn lên bầu trời, dường như lo lắng chiếc máy bay vừa mới tập kích sẽ quay trở lại cho ông ta một bất ngờ khác: "Nhưng với khởi đầu như thế này, tôi có linh cảm chẳng lành. Tối qua, các trạm quan sát có phát hiện điều gì bất thường trong làng không?"

Người phó quan lập tức báo cáo: "Báo cáo thiếu tá, tối qua, lính canh gác có nghe thấy tiếng động cơ trong làng."

Sriffen cau mày: "Đối thủ của chúng ta rất xảo quyệt, rất có thể tiếng động cơ đó chỉ là một chiêu nghi binh. Không phải hôm qua, tên xạ thủ bắn tỉa chiếc xe tăng số 422 kia nói rằng hắn ta đã bắn trúng sao?"

Lúc này, tham mưu trưởng cũng bước tới, thay người phó quan trả lời: "Đúng vậy, pháo thủ cho rằng ít nhất đã bắn trúng một phát. Nhưng kẻ địch vẫn có thể bắn trả, có lẽ là không trúng chỗ hiểm."

Sriffen mím môi, đứng dậy, quan sát ngôi làng ở phía xa một lúc, sau đó mới hạ giọng nói: "Rất có thể tiếng động cơ tối qua chỉ là một cái bẫy, thực ra, chiếc xe tăng đó đã mất khả năng chiến đấu, chúng cố tình dùng tiếng động cơ để dọa chúng ta, khiến chúng ta không dám phái xe tăng tiến vào làng giao chiến với chúng."

Lúc này, Hoffman, chỉ huy của kíp xe số 170, bước lên đỉnh núi, gót giày khua "cộp" một tiếng, sau đó hô lớn: "Báo cáo!"

Sriffen: "Nghỉ, nói đi."

Hoffman: "Tôi yêu cầu được tham gia cuộc tấn công ngày hôm nay, tôi muốn đơn đấu với chiếc xe tăng số 422 của địch!"

"Vớ vẩn! Chiến tranh không phải là trò chơi của bọn hiệp sĩ!" Sriffen mắng: "Chúng ta là kẻ thù, là đối thủ sinh tử với nhau! Nếu không nhận thức được điều này, cậu sẽ phải trả giá đấy!"

"Tôi cam đoan sẽ tiêu diệt chiếc xe số 422 đó, xe tăng của Ant quá lạc hậu, chúng chỉ là sử dụng mưu mẹo mới có thể giành được chiến thắng một cách tình cờ mà thôi. Tôi tuyệt đối sẽ không để cho chúng thực hiện được ý đồ đâu!" Hoffman tự tin nói.

Sriffen nhìn chằm chằm Hoffman vài giây, sau đó vươn tay vỗ vai anh ta: "Rất tốt, vậy sáng nay, trung đội của cậu sẽ phối hợp với bộ binh tấn công."

Sau đó, ông ta quay sang thiếu tá Fritz: "Hoffman là lính xe tăng xuất sắc nhất của chúng ta, trung đội của anh ta là trung đội tinh nhuệ nhất, trước giờ tôi vẫn luôn để dành anh ta làm quân dự bị."

Fritz đưa tay ra: "Rất vui được hợp tác với cậu, đại úy Hoffman."

Hoffman vội vàng bắt tay Fritz.

Mặc dù hiện tại, vị hoàng đế trẻ tuổi đang cố gắng đề bạt những người trẻ tuổi tiếp nhận kỹ thuật mới để đối đầu với các sĩ quan cấp cao cũ, nhưng binh lính ở cấp cơ sở nào có quan tâm đến những điều đó, họ vẫn rất kính trọng những sĩ quan quý tộc phế thải kiểu cũ.

Đặc biệt là Fritz, ông ta là hiện thân của hình mẫu sĩ quan kiểu cũ trong tưởng tượng của mọi người.

Sriffen: "Chuẩn bị tấn công đi, chúng ta đã lãng phí 24 tiếng đồng hồ rồi, nếu như để lỡ cả đoàn xe chở pháo hạng nặng phía sau, thì công sức chúng ta hành quân thần tốc đến đây sẽ trở thành công cốc đấy!"

Fritz lại nói: "Đoàn xe pháo hạng nặng chắc cũng sắp đến rồi, chúng ta đã bị chặn ở đây 24 tiếng đồng hồ rồi, chi bằng chờ pháo hạng nặng đến rồi hãy nói, như vậy có thể giảm bớt thương vong."

"Không!" Sriffen cao giọng: "Ở Carolin, chúng ta dựa vào xe tăng và Stuka (Máy bay ném bom Junkers Ju 87 Stuka), liên tục tấn công, cuối cùng đã đánh đuổi được quân đội Liên hiệp Anh xuống biển! Pháo hạng nặng không phải là yếu tố cần thiết, đây mới chính là chiến tranh hiện đại!"

Fritz im bặt.

————

Vương Trung nhìn thấy quân địch đã dàn trận xong, bèn lớn tiếng nói với những người ở dưới tháp nước: "Ẩn nấp đi! Quân địch chuẩn bị pháo kích rồi!"

Vừa dứt lời, loạt đạn pháo đầu tiên đã rơi xuống.

Sau khi xác nhận lại một lần nữa, chắc chắn rằng đội hình của quân địch không có gì bất thường, Vương Trung ung dung bước xuống khỏi tháp nước trong tiếng pháo ầm ầm, đi vào phòng làm việc của quản đốc nhà máy rượu.

Nhà máy rượu là công trình kiến trúc bằng bê tông duy nhất trong toàn bộ ngôi làng, đạn pháo 75mm của quân địch căn bản không thể phá hủy được.

Đương nhiên, nếu bắn từ cửa sổ vào thì vẫn có thể gây sát thương cho người bên trong, nhưng pháo binh của địch là pháo bắn thẳng, góc bắn đã quyết định đạn pháo không dễ gì bắn trúng cửa sổ như vậy.

Vương Trung vừa quan sát bản đồ vừa ở trong phòng, dường như không hề nghe thấy tiếng nổ ầm ầm bên ngoài.

Hắn muốn tìm vương quốc Kalesia trên bản đồ, nhưng cuối cùng chỉ tìm thấy tên của khu vực mà họ đang đứng: Công quốc Vostrom.

Địa hình của công quốc này cơ bản là bằng phẳng, có lẽ ngọn núi nhỏ ở phía tây làng Cao điểm Peniye đã là một trong những ngọn núi cao nhất của công quốc này rồi.

Ngoài ra, Vương Trung còn phát hiện ra rằng, đi về phía đông làng Cao điểm Peniye một đoạn sẽ gặp một con sông lớn tên là Tiber, thị trấn Bogdanovka nằm ngay bên bờ sông.

Đúng lúc Vương Trung đang nghiên cứu bản đồ, thì tiếng pháo kích bên ngoài đột nhiên ngừng lại.

Hắn nhìn đồng hồ, thầm nghĩ: "Lạ thật, sao hôm nay thời gian pháo kích lại ngắn hơn hôm qua nhiều như vậy?"

————

"Tại sao lại dừng lại?" Sriffen cau mày hỏi.

Vẻ mặt của viên đại đội trưởng pháo binh vô cùng khó xử: "Báo cáo thiếu tá, vừa rồi, không quân của địch tập kích, đã đánh trúng xe chở đạn của chúng ta, hiện tại không còn đủ đạn pháo nữa."

Khóe miệng Sriffen giật giật.

Franz nhân cơ hội đề nghị: "Vậy chúng ta chờ pháo hạng nặng..."

"Cho pháo cối bắn khói ngụy trang đi, bắt đầu tấn công!" Sriffen cắt ngang lời Franz: "Ngoài ra, liên lạc với không quân, yêu cầu họ phải làm tròn trách nhiệm của mình!"

"Rõ!"

————

Vương Trung lại leo lên tháp nước, quả nhiên nhìn thấy pháo cối của quân địch đang bắn khói ngụy trang.

Điểm rơi của đạn khói hoàn toàn giống với hôm qua!

Vương Trung không biết nên nói quân địch cứng nhắc hay là nên khen họ huấn luyện bài bản nữa.

Đợi đến khi màn khói ngụy trang đã được giăng ra, đội hình tấn công của quân địch bắt đầu xuất phát.

Tiếng động cơ của chúng truyền đến làng Cao điểm Peniye, chiếc xe tăng hạng nặng số 67 ẩn nấp ở đầu làng cũng khởi động, rời khỏi chỗ ẩn nấp, men theo con đường cái, lao về phía địa điểm phục kích.

Không đúng, nói là phục kích thì không chính xác, phải nói là địa điểm giao chiến trực diện với quân địch mới đúng.

Trong đội hình tấn công của quân địch, Vương Trung phát hiện ra một gương mặt quen thuộc, đó là chiếc xe tăng số hiệu 170: Trước đó, chính là chiếc xe tăng này đã bắn một phát cực kỳ chính xác từ khoảng cách 2 cây số, đánh trúng tháp chuông của nhà thờ, khiến quả chuông lớn rơi từ trên cao xuống.

Bây giờ, quả chuông bị vỡ đó vẫn nằm chỏng chơ trên đường.

Bọn chúng phái cả quân chủ lực đến đây rồi.

Nhìn kỹ chiếc xe tăng số 170, Vương Trung thấy trên nòng pháo có hai vòng tròn màu vàng và ba vòng tròn màu bạc.

Vương Trung không biết ở thế giới này, quân đội Prosen quy định như thế nào, nhưng hắn biết rằng, huân chương dành cho cá nhân tiêu diệt xe tăng của Đức Quốc xã là cứ tiêu diệt được 5 chiếc xe tăng thì sẽ được đổi 5 vòng tròn màu bạc lấy 1 vòng tròn màu vàng.

Nếu như cách tính vòng tròn tiêu diệt xe tăng này cũng dựa theo quy tắc tương tự, vậy thì chiếc xe tăng số 170 này đã tiêu diệt ít nhất là 13 chiếc xe tăng.

Quả là một đối thủ đáng gờm, nếu có thể giải quyết được hắn ta ở đây, vậy thì sẽ giảm bớt được bao nhiêu tổn thất cho lực lượng xe tăng!

Nghĩ đến đây, Vương Trung không khỏi cảm thấy vui mừng.

Đúng lúc này, ở góc nhìn bên trái, Vương Trung nhìn thấy một chiếc xe tải hạng nặng đang chạy vào, sau đó dừng lại.

Lông tơ sau gáy hắn lập tức dựng đứng lên, loại xe tải hạng nặng này thường được dùng để kéo pháo hạng nặng, mà loại pháo hạng nặng cỡ nòng 100mm trở lên thường sẽ không di chuyển đến vị trí gần tiền tuyến như vậy.

Bởi vì loại pháo đó có tầm bắn lên đến mười mấy cây số, không cần thiết phải đến gần tiền tuyến như vậy.

Chỉ có pháo bắn thẳng mới cần phải di chuyển đến gần tiền tuyến.

Xe tải hạng nặng kéo theo pháo bắn thẳng - trong đầu Vương Trung chỉ có thể nghĩ đến một khả năng.

Không được, phải xác định xem chiếc xe tải kia đang kéo cái gì.

Vương Trung vội vàng leo xuống khỏi tháp nước, cởi dây cương của Bucephalus đang buộc vào cọc gỗ ở cửa, sau đó xoay người lên ngựa, phi như bay.

Lính gác canh giữ ở cửa nhà máy rượu nhìn thấy Vương Trung, vội vàng hô lên: "Bá tước đại nhân, ngài định đi đâu vậy?"

"Ta đi một lát rồi về, ở yên tại vị trí canh gác cho ta!"

Vừa dứt lời, Bucephalus đã lao vút qua con đường đầy rẫy những hố bom của làng Cao điểm Peniye.

Những người lính đang nấp sau công sự chắn đạn đều tò mò thò đầu ra, nhìn theo bóng Vương Trung.

"Chúng ta chuẩn bị tấn công sao?" Có người hỏi.

Trong tình huống này, Vương Trung biết, nếu như hắn ta hạ lệnh tấn công, những người này chắc chắn sẽ lập tức rời khỏi công sự, theo hắn, người đang cưỡi ngựa, xông pha trên chiến trường.

Vì vậy, Vương Trung lớn tiếng nói: "Tất cả ở yên tại chỗ, nhớ kỹ nhiệm vụ của mình! Không được tự ý hành động! Tất cả ở yên tại chỗ cho ta!"

Vương Trung vừa hô lớn, vừa thúc ngựa phi ra khỏi làng, đến cửa làng, hắn kéo mạnh dây cương, Bucephalus dừng bước.

Ở cửa làng, Vương Trung nhìn thấy rất rõ ràng, thứ mà chiếc xe tải hạng nặng kia đang kéo là một cây cầu phao.

Lúc này hắn mới nhớ ra, vừa rồi, khi quan sát bản đồ, hắn có nhìn thấy vài con sông, quân địch muốn nhanh chóng tiến quân, chắc chắn phải tính đến khả năng quân Ant sẽ cho nổ tung các cây cầu.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn lại nghĩ, dù sao mình cũng đã chạy đến cửa làng rồi, chi bằng tiến thêm 500 mét nữa, xem thử bố trí của quân địch như thế nào.

Dù sao cũng có màn khói ngụy trang che chắn, cho dù quân địch có muốn truy kích hắn, vị chỉ huy tối cao, thì cũng sẽ bị chiếc xe tăng hạng nặng số 67 chặn lại.

Nghĩ vậy, Vương Trung tiếp tục thúc ngựa tiến về phía trước, vừa đi, hắn vừa quan sát động tĩnh của quân địch thông qua góc nhìn từ trên cao.

Ngoài đội bắc cầu phao, Vương Trung còn nhìn thấy rất nhiều xe công trình hạng nặng, xem ra, quân địch sẽ điều động thêm rất nhiều công binh chiến đấu tham gia vào cuộc tấn công.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nghe thấy có người gọi mình: "Bá tước đại nhân, ngài đang làm gì vậy?"

Hắn chuyển sang góc nhìn thông thường, phát hiện ra Bucephalus đã vượt qua cả chiếc xe tăng hạng nặng số 67, Shelyosha đang trừng lớn hai mắt, nhìn hắn chằm chằm.

"Bá tước đại nhân!"

Vương Trung: "Ta đi do thám tình hình của quân địch, mọi người không cần phải lo lắng."

Nói xong, Vương Trung tiếp tục thúc ngựa phi về phía trước.

Sau khi chuyển sang góc nhìn từ trên cao, hắn thậm chí còn nhìn thấy cả xe thiết giáp sửa chữa, chúng đang sửa chữa một chiếc xe tăng hạng nặng bị hỏng.

Chết tiệt, chẳng lẽ trước mặt mình là một tiểu đoàn hỗn hợp của quân địch? Thế giới này đã xuất hiện khái niệm tiểu đoàn hỗn hợp từ bao giờ vậy?

Vương Trung sử dụng hack để nhìn rõ mọi thứ của quân địch.

Đang lúc hắn hưởng thụ cảm giác thích thú khi sử dụng hack thì đột nhiên sực tỉnh, không biết là mình đã đi quá xa rồi hay không?

Sau khi bừng tỉnh, hắn vội vàng chuyển về góc nhìn thông thường, kết quả phát hiện ra phía trước căn bản không có màn khói ngụy trang nào cả - Bucephalus đã chạy quá nhanh, vượt khỏi cả màn khói rồi!

Hắn vội vàng kéo mạnh dây cương.

Do đã phi nước đại một quãng đường dài nên Bucephalus có hơi hưng phấn, thiếu chút nữa đã không dừng lại được, hai chân trước của nó nhấc cao lên.

Vương Trung rất vất vả mới có thể khống chế được con ngựa đang hưng phấn quá độ, do quá hoảng loạn nên động tác của hắn khiến Bucephalus chắn ngang giữa đường.

Sau đó, hắn và quân đội Prosen bốn mắt nhìn nhau.

Ngượng ngùng quá đi mất.

Lần này, hắn thật sự toát mồ hôi hột.

————

Nhưng ở góc nhìn của thiếu tá Sriffen thì tình hình lại hoàn toàn khác.

Sriffen là người có thính giác rất tốt, ông ta đã nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía quân Ant từ lâu, bèn giơ ống nhòm lên, muốn xem thử xem, kẻ nào lại muốn dùng loại xe tăng lạc hậu đó để giao chiến trực diện với lực lượng thiết giáp hùng mạnh của Prosen trên vùng bình nguyên rộng lớn này.

Nhưng hình như, những tên chỉ huy xe tăng của Ant đều rất nhát gan, không thích thò đầu ra ngoài quan sát tình hình.

Đúng lúc thiếu tá Sriffen đang nghĩ như vậy thì từ trong màn khói mù, một con ngựa trắng dần dần hiện ra.

Trên lưng con ngựa trắng là một vị tướng quân oai phong lẫm liệt.

Vị tướng quân kéo dây cương, con ngựa trắng hí vang một tiếng, giơ cao hai chân trước lên.

Thiếu tá Sriffen không phải là quý tộc phế thải nên không am hiểu về cưỡi ngựa, nhưng thiếu tá Franz, một lão quý tộc phế thải đứng bên cạnh, lại khen ngợi: "Thuật cưỡi ngựa điêu luyện, trong thi đấu cưỡi ngựa, động tác này là để thị uy với đối thủ, ý là hắn ta đang khinh thường chúng ta."

Thiếu tá Sriffen mím chặt môi.

Lúc này, vị tướng quân đó điều khiển con ngựa trắng của mình, chắn ngang giữa đường.

Franz nói: "Động tác này có ý là..."

"Tôi biết." Sriffen nghiến răng nghiến lợi, nói: "Hắn ta đang muốn nói là chúng ta đừng hòng tiến thêm một bước nào nữa."

Franz gật đầu: "Đúng vậy, con ngựa này thật sự là một con tuấn mã, nếu mang về thủ đô Germania, chắc chắn có thể bán được ít nhất là ba mươi vạn Mark."

Sriffen đột nhiên chộp lấy ống nghe điện thoại, hét lớn: "Hoffman! Bắn chết tên tướng quân kia cho ta! Nhớ kỹ, đừng làm con ngựa bị thương!"

"Cái gì?" Franz kinh hãi: "Thật không quân tử!"

Sriffen cười lạnh: "Đối với dân tộc hạ đẳng không cần quân tử."

Lúc này, trên sườn núi có thể nhìn thấy, xe tăng số 170 dừng lại.

Nó cách vị tướng quân cưỡi bạch mã kia còn khoảng một nghìn mét, Sriffen không hề nghi ngờ Hoffman sẽ bắn trúng mục tiêu.

Xe tăng số 170 bắt đầu xoay tháp pháo!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phía sau vị tướng quân, một con quái vật thép từ làn khói trắng lao ra.

Con quái vật đó còn to lớn hơn tất cả xe tăng của Prosen đế quốc, bánh xích của hắn nghiền nát mũ sắt mà bại binh vứt bỏ trên đường, động cơ gầm rú vang vọng khắp thảo nguyên.

Chương 50: Cánh đồng bùng cháy

Vương Trung hét lớn với kíp lái xe số 67: "Bắn vào chiếc xe số 170 kia!"

Sợ xạ thủ không nhìn thấy số 170 ở đâu, Vương Trung còn đưa tay chỉ về hướng của nó.

————

Bên trong xe tăng số 170, xe trưởng Hoffman đột ngột thay đổi mệnh lệnh: "Mục tiêu là chiếc xe tăng kia! Đừng sợ, xe tăng của người Ant chỉ là hàng rởm, chúng ta lại đang lắp đạn xuyên giáp! Tiêu diệt nó!"

Để thực hiện mệnh lệnh không được làm bị thương ngựa, Hoffman đã yêu cầu lắp đạn xuyên giáp.

Tuy đạn xuyên giáp có chứa thuốc nổ, nhưng kíp nổ sẽ không kích hoạt khi bắn trúng người.

Thiết kế này bắt nguồn từ kinh nghiệm mà đế quốc Prosen đã đúc kết được trong chiến dịch Castilia và chiến dịch Carolin, đạn xuyên giáp cần có khả năng xuyên qua một số mục tiêu mềm mà không phát nổ, như vậy mới có thể xuyên qua các mục tiêu như nhà gỗ để tấn công lực lượng thiết giáp của đối phương ẩn nấp phía sau.

Vì vậy, xạ thủ có kỹ thuật bắn súng tốt có thể sử dụng đạn xuyên giáp để tiêu diệt chính xác người cưỡi ngựa mà không làm bị thương con ngựa.

Giờ thì, quả đạn xuyên giáp này sẽ gánh vác nhiệm vụ đưa con quái vật khổng lồ của đối phương lên trời!

Hoffman vô cùng tự tin, ngay khi đối phương khai hỏa trước, hắn đã cảm thấy mình chiến thắng.

Viên đạn lao đi như tia chớp, găm trúng chiếc xe tăng khổng lồ, để lại một chuỗi tia lửa trên tấm chắn pháo.

Chiếc xe tăng khổng lồ vẫn tiếp tục tiến lên như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời vừa di chuyển vừa hướng nòng súng về phía Hoffman.

Nó nổ súng!

Vì bắn khi đang di chuyển, nên phát bắn này đã găm thẳng xuống đất.

Chưa kịp để Hoffman thở phào nhẹ nhõm, viên đạn đã nảy lên và bắn trúng xe tăng số 170.

Hoffman: "Nhanh ——"

————

Vương Trung nhìn tháp pháo của xe số 170 bay lên trời, cười lớn.

Loại kíp xe át chủ bài này, sau này được trang bị xe tăng Tiger, Panther không biết sẽ giết chết bao nhiêu binh sĩ của mình.

Lúc này, ba chiếc xe tăng của đối phương dừng lại, có vẻ như sắp khai hỏa.

Vương Trung lập tức quay đầu ngựa, thúc ngựa phi nhanh!

Lúc chạy ngang qua xe số 67, Vương Trung còn vỗ nhẹ vào đỉnh tháp pháo, nói một câu chúc may mắn.

Ngay sau đó, Vương Trung lao vào làn khói.

————

Bên trong xe số 67, lái xe Ashmi hỏi: "Bá tước đến đây làm gì vậy?"

Thiếu úy Shelyosha: "Ngươi không hiểu à? Phái chúng ta đi thực hiện nhiệm vụ cảm tử này, nên ngài ấy đích thân đến tiền tuyến, thể hiện sẽ sống chết có nhau với chúng ta."

Nói xong Shelyosha cười: "Bá tước có lẽ không biết, chúng ta căn bản không thể chết được."

Pháo thủ cũng cười: "Tôi còn đang thấy thiếu kẻ địch để giết đây!"

Lắp đạn: "Đạn xuyên giáp, xong!"

"Dừng gấp!"

Xe tăng phanh gấp, rung lắc dữ dội khiến đầu mọi người đập vào lớp giáp, dù có mũ bảo hiểm chống va đập, nhưng sau khi lái xe tăng của quân Ant cả ngày, kíp lái cũng dễ bị bầm tím mặt mày.

Shelyosha: "Tìm kiếm mục tiêu gần đây! Chính là chiếc số 171 đó! Bắn!"

Tiếng pháo vang dội rung chuyển màng nhĩ của tất cả mọi người, toàn bộ khoang chiến đấu tràn ngập mùi thuốc súng.

Vỏ đạn bằng đồng thau rơi xuống sàn khoang chiến đấu, phát ra âm thanh leng keng.

Qua khe ngắm hẹp của xe trưởng, Shelyosha nhìn thấy chiếc số 171 dừng lại.

Lúc này, đòn phản công của đối phương cũng ập đến, tất cả mọi người trong xe đều có thể nghe thấy tiếng đạn xuyên giáp của đối phương bắn vào lớp giáp.

Ashmi hét lớn: "Nhiệt tình thật đấy!"

Lúc này lái xe không có việc gì làm, nên anh ta liền điều khiển súng máy đồng trục, bắn xối xả vào đội hình dàn hàng ngang của bộ binh đối phương.

Shelyosha: "Lắp đạn nổ mạnh! Tôi cảm thấy lũ xe tăng địch này không cần dùng đạn xuyên giáp! Đạn nổ mạnh còn có thể tiêu diệt bộ binh xung quanh."

Lắp đạn đẩy viên đạn nổ mạnh vào nòng pháo, sau đó đóng chốt khóa nòng: "Đạn nổ mạnh, xong!"

Shelyosha: "Xoay tháp pháo sang trái sáu độ, không, bảy độ! Bắn!"

Mặc dù khe ngắm của xe trưởng rất nhỏ, nhưng Shelyosha vẫn nhìn thấy chiếc xe tăng của đối phương bị ngọn lửa nhấn chìm, lính xe tăng Prosen mang theo lửa chạy ra khỏi xe tăng, chạy tán loạn.

"Đạn nổ mạnh hiệu quả! Tiếp tục nạp đạn nổ mạnh! Tiếp tục xoay tháp pháo sang trái!"

"Đạn nổ mạnh, xong!"

"Bắn!"

————

Sriffen hạ kính viễn vọng xuống, hỏi Tham mưu trưởng một cách sốt ruột: "Đây là xe tăng gì?"

Tham mưu trưởng và một vài sĩ quan tham mưu đang lật tung cuốn sổ tay nhận dạng xe tăng chiến trường do bộ tham mưu phát hành: "Chờ chút, đang tìm!"

"Vô dụng! Nhanh lên!"

Mắng xong đám tham mưu, Sriffen lại cầm lấy kính viễn vọng.

Chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 67 cứ thế dừng lại giữa con đường, lần lượt điểm danh những kíp xe tăng tinh nhuệ nhất dưới quyền Sriffen.

Lớp giáp của xe tăng Prosen, trước nòng súng to lớn kia như không tồn tại, bị bắn trúng là tiêu đời.

Trong khi đó, các cuộc tấn công của Prosen, bắn trúng đối phương chỉ như gãi ngứa, ngoài việc bắn ra tia lửa thì chẳng có tác dụng gì.

Trong chớp mắt, một nửa số xe tăng của đại đội đã biến thành đống sắt vụn, còn bộ binh thì còn thê thảm hơn, trên cánh đồng bao la không có lấy một chỗ ẩn nấp, bị súng máy của đối phương tàn sát bừa bãi.

May là lúa mì trên cánh đồng khá cao, bộ binh sau khi nằm xuống có thể che giấu được hình dáng.

Nhưng Thiếu tá Sriffen không thể nào vui nổi, lực lượng thiết giáp của hắn đâu thể nằm bẹp trong đám cỏ!

Ưu thế về thiết giáp của Prosen, vậy mà bỗng chốc tan thành mây khói?

Tại sao lại có loại xe tăng như vậy?

Lúc này, Tham mưu trưởng cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc xe tăng, bèn kêu lên: "Tìm thấy rồi! Là xe tăng T-34! Giáp trước dày 60 mm!" (Trong lịch sử, quân đội Đức lúc đầu luôn coi KV-1 là T-34)

Sriffen: "Vậy là sáu mươi mi-li-mét sao? Sáu mươi mi-li-mét thì sao có thể cản được đạn xuyên giáp của chúng ta?"

Tham mưu trưởng: "Chờ chút, ở đây có một dòng ghi chú: Loại xe tăng này sử dụng giáp nghiêng, nếu bắn từ góc vuông thì độ dày hiệu dụng không thể coi là 60 mm ..."

Sriffen sốt ruột: "Vậy thì phải làm sao?"

"Ở đây không có ghi. Bộ Tổng tham mưu cũng không có tài liệu ..."

Sriffen chửi thề một câu.

Lúc này, Thiếu tá Franz đề nghị: "Phóng khói ngụy trang, yểm hộ số xe tăng còn lại rút lui, để bộ binh áp sát chiến đấu."

Sriffen suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: "Chỉ có thể như vậy."

————

Vương Trung phát hiện đối phương bắt đầu phóng khói.

Trong số xe tăng tấn công còn lại hai chiếc, tất cả đều bắt đầu rút lui.

Bộ binh của đối phương, dưới sự yểm trợ của khói, bắt đầu áp sát xe số 67.

Vương Trung có hack nên không sợ khói, nhưng Shelyosha thì không.

Lúc này, Vương Trung chợt nảy ra một ý, bèn cưỡi Bucephalus phi thẳng đến tòa nhà chính của trang viên nhà Boye, đây là trọng tâm phòng ngự của Yegorov.

"Yegorov! Nửa xích của đối phương có chiếc nào còn nguyên vẹn không?"

Yegorov ló đầu ra hỏi: "Còn một chiếc, có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Tìm người mang theo súng phun lửa thu được hôm qua, mặc áo giáp của đối phương vào, lên xe nửa xích đi theo tôi!"

Bảy phút sau, một chiếc xe bọc thép chở quân Sd.Kfz. 251 được trang bị xong, trên xe có một trung sĩ mang súng phun lửa, hai hạ sĩ mặc giáp, mang theo súng tiểu liên, một binh nhất điều khiển súng máy hạng nhẹ MG 34 gắn trên xe, một thiếu úy thuộc trung đội vận tải lái xe.

Vương Trung vẫn cưỡi bạch mã, nhưng lấy thêm một khẩu súng tiểu liên, đeo băng đạn lên yên ngựa, nhìn đội quân nhỏ này.

"Mọi người đi theo tôi, tôi bắn súng tiểu liên về hướng nào thì phun lửa về hướng đó." Dặn dò ngắn gọn xong, Vương Trung lại thúc ngựa phi đi.

Bucephalus quả thực là ngựa chiến tốt, chạy đi chạy lại một hai cây số mà chỉ hơi toát mồ hôi, thể lực vẫn còn rất dồi dào.

Nó cõng Vương Trung, một ngựa dẫn đầu xông ra khỏi làng, chiếc Sd.Kfz. 251 phía sau phải rất vất vả mới đuổi kịp.

Vương Trung vừa phi nước đại, vừa quan sát bằng góc nhìn từ trên cao, đầu tiên, Vương Trung băng qua làn khói, đến bên cạnh xe tăng số 67, vỗ vỗ vào nắp hầm xe.

Shelyosha mở nắp chui ra: "Bọn chúng thả khói, thật gian xảo!"

Vương Trung: "Mọi người rút lui! Tôi đưa bộ binh đến hướng gió phóng hỏa, thiêu chết sạch chúng!"

Shelyosha cười: "Ý kiến hay đấy!"

Vừa nói, chiếc Sd.Kfz. 251 cũng lao qua làn khói, Vương Trung lập tức ra lệnh: "Rẽ về hướng gió! Đi theo tôi!"

Vương Trung quay đầu ngựa, đá vào bụng ngựa, Bucephalus phi nước kiệu một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng.

Xe tăng số 67 cũng khởi động, lùi lại vào làn khói phía sau chưa tan hết. Chiếc Sd.Kfz. 251 thì đi theo Vương Trung về phía có gió.

Vương Trung phi nước đại ngược chiều gió, chạy thẳng đến khi sắp đụng phải toán bộ binh đang tiến lên của đối phương.

Sau đó, Vương Trung giơ súng tiểu liên lên, bắt đầu bắn về phía đã chọn. Bất kể có bắn trúng hay không, điều quan trọng nhất là chỉ hướng.

Chiếc Sd.Kfz. 251 chạy đến, xạ thủ súng máy bắn đạn lửa màu xanh lục về cùng một hướng.

Xạ thủ súng phun lửa đứng dậy, hướng về phía đạn lửa phun lửa.

Vương Trung: "Lái đi! Vừa đi vừa đốt! Không cần nhìn thấy kẻ địch!"

Vương Trung đã có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của quân địch trong làn khói.

Vương Trung: "Thiêu chết chúng!"

————

Thiếu tá Franz hạ kính viễn vọng xuống, không nỡ nhìn nữa.

Thảo nguyên mùa hè bốc cháy rất nhanh, ngọn lửa bắt đầu bùng lên từ hướng gió, chẳng mấy chốc sẽ lan ra khắp thảo nguyên.

Quân lính ẩn nấp trong đám cỏ đều có nguy cơ bị thiêu chết.

Franz không kịp xin chỉ thị của Sriffen, mà trực tiếp ra lệnh cho sĩ quan phụ tá: "Bắn pháo hiệu, rút quân! Ngoài ra, lệnh cho mọi người nhanh chóng dọn sạch một đường băng cản lửa trong đám cỏ, nếu không chúng ta cũng sẽ bị thiêu chết."

Sriffen: "Tôi mới là chỉ huy đội chiến đấu!"

Thiếu tá Franz quay sang Sriffen: "Vậy thì, mời ngài ra lệnh đi, bây giờ không rút lui, quân ta cũng chỉ có nước biến thành phân bón cho đồng cỏ trong biển lửa mà thôi."

Thiếu tá Sriffen đanh mặt lại, một lúc sau mới ra lệnh: "Rút quân, đồng thời dọn dẹp một vành đai cách ly trong đám cỏ. Lũ khốn kiếp, tại sao hôm qua chúng không phóng hỏa đốt đồng cỏ?"

"Có thể chúng không có súng phun lửa." Thiếu tá Franz nói, "Một vị tướng tài giỏi như vậy, không thể không nghĩ đến điểm này."

————

Vương Trung trở lại đầu làng, nhìn ngọn lửa đang thiêu rụi thảo nguyên, vỗ đùi nói: "Mẹ kiếp, đáng lẽ tối qua mình phải tập kích ban đêm rồi phóng hỏa mới phải!"

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có biết bao nhiêu trận hỏa công, tập kích ban đêm, thậm chí là hỏa công kết hợp tập kích ban đêm, sao mình lại quên mất!

Là người Trung Quốc mà lại sơ suất như vậy!

Gia Cát Lượng ơi là Gia Cát Lượng, tôi làm ông mất mặt rồi!

Những người khác không biết Vương Trung đang nghĩ gì, ai nấy đều reo hò: "Ura!"

"Thiêu chết chúng!"

"Đã đời quá!"

"Ura!"

Tiếng "Ura" vang lên khắp nơi, khiến người ta có cảm giác chiến ý của binh sĩ còn cao hơn cả ngọn lửa đang thiêu rụi đồng cỏ!

Chương 51: Phòng ngự vòng ngoài

Vương Trung vốn dĩ còn mong ngọn lửa sẽ lan rộng, thiêu rụi đám người Prosen.

Kết quả là đối phương đã sử dụng máy ủi để dọn sạch một đường băng cản lửa, một số đám cháy nhỏ lẻ tẻ cũng bị dập tắt nhanh chóng bằng lựu đạn.

Hồi nhỏ, Vương Trung xem phim "Tiểu binh Trương Ca", trong phim, du kích đội đốt đồn, kết quả là quân Nhật ném lựu đạn dập tắt lửa, ban đầu Vương Trung còn tưởng là phim phóng đại, sau này nghe các cựu binh Bát Lộ Quân kể lại mới biết là thật.

Hóa ra trước kia, dù là phim dành cho thiếu nhi cũng có sự tham gia của những người từng trải qua chiến đấu thực tế làm cố vấn quân sự, khác hẳn với những bộ phim về kháng chiến sau này.

Xem ra loại chiến thuật hỏa công kiểu này không phải lúc nào cũng hữu dụng.

Đám cháy kéo dài đến tận bốn giờ chiều.

Vương Trung cưỡi bạch mã, nhìn thảo nguyên trước mặt đã bị thiêu rụi thành tro bụi, không khỏi nhớ đến khung cảnh nhìn thấy vào buổi sáng.

Sự khác biệt giữa hai khung cảnh khiến Vương Trung cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của chiến tranh.

Khung cảnh này khiến Vương Trung lại nhớ đến bài hát: "Sẽ có một ngày, khói bếp lại bay lên trên những ngôi làng, thoang thoảng đâu đây hương lúa chín..."

Bây giờ không phải lúc để hoài niệm.

Sau khi thiêu rụi hết cỏ dại, ngọn lửa dần dần tắt, đối phương có thể phát động tấn công trở lại bất cứ lúc nào.

Shelyosha từ tháp pháo của chiếc KV-1 cũng đã rút lui về đầu làng thò đầu ra hỏi: "Thưa Bá tước, lần này chúng ta đánh như thế nào?"

Vương Trung: "Tôi đoán, bọn chúng sẽ lợi dụng khói để yểm trợ, dần dần áp sát mọi người. Vì vậy, chúng ta không thể bố trí xe của anh đơn độc ở bên ngoài như trước nữa.

"Tin tốt là ngọn lửa đã thiêu rụi hết cỏ, đối phương không thể nấp trong đám cỏ để ẩn nấp nữa. Tôi đề nghị chúng ta di chuyển xe đến bên cạnh ngôi nhà đó."

Vương Trung chỉ vào một ngôi nhà nhỏ ở phía tây nam, bên rìa làng.

Là ngôi nhà nằm bên rìa làng, ngôi nhà nhỏ đã bị tranh giành nhiều lần, mái nhà bị lật tung, trên tường còn có một số lỗ thủng lớn, toàn bộ kết cấu có vẻ như sắp đổ sập đến nơi.

Vương Trung: "Từ đó, pháo của xe anh có thể bao quát hai lối vào làng chính, còn chúng ta có thể bố trí hỏa lực chéo từ hai bên làng, yểm trợ cho xe của anh, bắn hạ tất cả những tên địch định xông lên ném lựu đạn.

"Chúng ta cũng có thể mai phục xạ thủ súng tiểu liên phía sau bức tường thấp hai bên xe của anh, khiến cho quân địch có đến mà không có về."

Shelyosha gật đầu: "Rất tốt. Nhưng tôi có một thắc mắc, tại sao lúc trước chúng ta không cố thủ tuyến phòng ngự bên ngoài làng? Tôi thấy các tòa nhà bên ngoài có rất ít dấu vết bị pháo xe tăng bắn trực tiếp."

Vương Trung: "Bởi vì phòng thủ bên ngoài làng rất dễ bị xe tăng của đối phương bắn trực tiếp, mà vũ khí chống tăng hiệu quả nhất của chúng ta là bom xăng Molotov, vì vậy, chỉ khi dụ đối phương vào trong, chúng ta mới có thể tiêu diệt xe tăng của chúng trong cận chiến."

Vương Trung ngừng một chút, rồi bổ sung: "Lúc đó chúng ta có vài chiếc T-28, loại xe tăng này rõ ràng là không thể đối đầu với đối phương trên địa hình trống trải, phải không?"

"Đúng vậy." Shelyosha cười toe toét, "Giờ thì đã có chúng tôi, có thể đối đầu trực diện với đối phương trên địa hình trống trải, chúng tôi đảm bảo sẽ tiêu diệt đối phương trước khi chúng phá hủy được các ụ súng máy."

Vương Trung: "Đừng nói quá sớm, Thiếu úy, đối phương có thể sẽ sử dụng khói để che khuất tầm nhìn của chúng ta, đám Prosen này rất giỏi sử dụng khói."

"Vậy thì chúng ta có thể cơ động, vòng qua màn khói của chúng. Cứ giao cho tôi." Shelyosha vỗ ngực tự tin nói.

Vương Trung vỗ vai Shelyosha, sau đó cưỡi ngựa đi thẳng đến trang viên nhà Boye, định bảo Yegorov điều chỉnh bố trí.

Kết quả là vừa đi được vài bước, Vương Trung đã thấy Yegorov dẫn theo một đám người đi tới.

Từ đằng xa, vị Trung đoàn trưởng này đã gọi to: "Tôi đoán là sau này chúng ta sẽ phải phát huy ưu thế hỏa lực ở vòng ngoài làng, nên tôi đã lệnh cho mọi người điều chỉnh vị trí. Về vị trí đặt súng máy, cậu cứ yên tâm đi."

Vương Trung gật đầu, tuy rằng có hack hỗ trợ, nhưng dù sao bản thân cũng là một tân binh chưa có kinh nghiệm quân sự, hiện tại vẫn đang trong quá trình học hỏi.

Chuyện bố trí súng máy, cứ giao cho lính kỳ cựu Yegorov là hơn.

Tuy nhiên, Vương Trung vẫn phải dặn dò vài câu, thể hiện một chút vai trò của mình là Tư lệnh. Vương Trung nói: "Phải đảm bảo góc bắn! Yểm trợ đầy đủ cho xe số 67! Còn nữa, tổ chức một đội lính kỳ cựu giỏi cận chiến, bố trí xung quanh xe tăng, sẵn sàng tiêu diệt quân địch tìm cách tiếp cận."

"Giao nhiệm vụ này cho Thượng sĩ Grigory là được." Yegorov đáp, "Có ông ấy ở đó, bộ binh của đối phương đừng hòng đến gần."

Vương Trung gật đầu, quyết định trở về vị trí VIP của mình: Trên tháp nước!

Từ vị trí này có thể quan sát rõ ràng mọi thứ xung quanh, khi đối phương bắt đầu pháo kích thì có thể nhanh chóng rút vào hầm tránh bom trong nhà máy rượu.

Vương Trung vừa leo lên tháp nước, thì đối phương đã bắt đầu bắn khói.

Lần này lại không pháo kích chuẩn bị?

Vương Trung rất ngạc nhiên, vội vàng kiểm tra trận địa pháo binh của đối phương, e sợ đối phương giở trò gì, ví dụ như tháo pháo ra, khiêng lên tiền tuyến rồi lắp ráp lại để bắn thẳng.

Nhưng Vương Trung đã lo lắng quá mức, pháo binh của đối phương chắc là hết đạn thật rồi.

Chẳng lẽ đợt tập kích của chiếc Il-2 đơn độc vào buổi sáng đã phá hủy kho đạn của đối phương? Trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Không đúng, phi công Il-2 hẳn là cố tình nhắm vào nơi thoạt nhìn chất nhiều hàng hóa để bắn tên lửa, hoặc là muốn cho nổ tung đồ hộp, hoặc là muốn cho nổ tung đạn dược.

Làm tốt lắm! Vương Trung thầm khen ngợi không quân Ant. Tuy rằng khai chiến lâu như vậy mới lần đầu lộ diện, lại chỉ có một chiếc máy bay, nhưng các anh làm tốt lắm!

Một ngày kịch chiến này, hỏa lực chuẩn bị của địch đã gây ra ít nhất sáu mươi phần trăm thương vong, số còn lại là tổn thất trong khi tác chiến tầm gần.

Đáng tiếc chỉ có một chiếc Il-2, nếu có thể có một trung đội bốn chiếc, quân địch sẽ chẳng còn tâm trí đâu mà tổ chức tấn công nữa.

————

Lúc này, tại sở chỉ huy Quân đoàn 63 ở Bogdanovka.

Nói là sở chỉ huy Quân đoàn 63, nhưng trên thực tế Công tước Vostrom cũng đang ở đây.

Công tước Vostrom mang hàm Trung tướng, vì vậy sở chỉ huy Quân đoàn 63 hiện tại cũng là sở chỉ huy Tập đoàn quân 41.

Công tước đang nghiên cứu bản đồ, viên tham mưu phụ trách tình báo mà hắn ta tin tưởng nhất bước vào phòng bản đồ: "Thưa ngài, hôm nay chiếc máy bay tình nguyện yểm trợ Cao điểm Peniye đã trở về. Phi công báo cáo không nhìn thấy xe tăng của ta, mà là một nhóm bộ binh đang phòng thủ ở đó. Trong làng còn có cả bệnh viện dã chiến, từ trên không có thể nhìn thấy dấu chữ thập đỏ để tránh bị oanh tạc."

Công tước chửi rủa: "Chuyện gì vậy? Không ai nói cho bọn chúng biết là tên khốn Prosen sẽ ném bom vào chữ thập đỏ hay sao? Lũ chó chết ấy, sợ lão binh hồi phục rồi lại ra tiền tuyến nên mới cố tình nhắm vào bệnh viện mà ném bom!"

Viên tham mưu nhận ra sự lẫn lộn trong lời nói của Công tước, nhưng do dự một chút rồi cũng không dám lên tiếng.

Công tước chửi xong, thở hổn hển, rồi lại hỏi: "Sao lại có bệnh viện dã chiến ở đó? Bệnh viện dã chiến nào rút về đó?"

"Cái này thì tôi không rõ." Viên tham mưu phụ trách tình báo đáp, "Hiện tại có quá nhiều bệnh viện dã chiến bị mất liên lạc."

Lúc này, Quân đoàn trưởng Quân đoàn 63 lên tiếng: "Ngày hôm qua có rất nhiều người dân địa phương dùng xe ngựa chở thương binh đến đây. Họ nói là từ bệnh viện dã chiến ở Rogneda."

Công tước lập tức chạy tới bên cạnh bàn bản đồ để xem xét: "Rogneda? Chẳng phải quân ta ở đó đã bị tiêu diệt hoàn toàn rồi hay sao?"

"Xem ra là không phải. Những thương binh đó còn nói, họ thuộc Trung đoàn Amur số 3, hiện đang do Bá tước Rokossovsky chỉ huy."

"Sao hôm qua không báo cáo cho ta?" Công tước chất vấn.

Quân đoàn trưởng giơ hai tay ra: "Tôi cũng vừa mới biết. Đêm qua, khi những thương binh ấy được người dân đưa đến đây thì tình hình rất hỗn loạn."

Lúc này, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân 41 lên tiếng tổng kết: "Vậy thì tình hình đã rõ ràng. Ngày hôm qua, Cao điểm Peniye phát tín hiệu cầu viện, chứng tỏ ở đó có các tu sĩ thuộc Dòng Thánh Vịnh. Rất có thể là một số tu sĩ chạy thoát khỏi Rogneda đã gia nhập vào nhóm tàn quân trên đường rút lui.

"Sau đó, nhóm tàn quân này lại gặp phải tàn quân Tiểu đoàn 31, Trung đoàn Xe tăng số 4 - đơn vị vốn được giao nhiệm vụ phòng thủ Cao điểm Peniye - nên đã tập hợp lại để cố thủ tại đó."

Vị giám mục quân đội tháp tùng Tập đoàn quân 41 mở miệng: "Tôi cơ bản đồng ý với nhận định này. Mặc dù quân địch thường cố tình tàn sát các giáo sĩ, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có một số người chạy thoát."

Công tước chống hai tay lên bàn bản đồ: "Bá tước Rokossovsky này... Chẳng lẽ là gã em trai ăn chơi trác táng, bất tài vô dụng của Thái tử - Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đó sao?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Sau nội chiến, thường dân cũng có thể trở thành sĩ quan, lúc này, tất cả các sĩ quan xuất thân thường dân có mặt đều im lặng, bởi vì họ không quen thuộc gì với vị Bá tước nổi tiếng này.

Còn Tham mưu trưởng Tập đoàn quân - người xuất thân quý tộc - thì buông một câu: "Ngoài gã Rokossovsky đó ra thì còn ai vào đây nữa? Biết thế này đã chẳng cần phái quân tiếp viện. Chắc chắn là tên công tử bột ấy sợ quá dẫn quân chạy trốn! Quân địch chắc chắn cũng chẳng có gì ghê gớm, dù sao thì bộ binh cũng có thể chặn được."

Viên tham mưu phụ trách tình báo vội vàng xen vào: "Báo cáo của phi công cho thấy, lực lượng tấn công Cao điểm Peniye bao gồm lính thiết giáp và xe tăng của địch. Mặt khác, kết hợp với các thông tin tình báo từ các hướng khác, cá nhân tôi cho rằng, lực lượng đối diện với Cao điểm Peniye là một binh đoàn hỗn hợp do Thiếu tá Sriffen - người được tặng thưởng Huân chương Chữ thập sắt - chỉ huy."

Cả sở chỉ huy im phăng phắc.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân cười lạnh: "Dùng một đám tàn quân mà lại chặn đứng được mũi tiến công của Prosen? Đó đều là những cựu binh dày dạn kinh nghiệm từng tham gia các chiến dịch ở Bohemia và Carolin, viên chỉ huy cũng là một kẻ cực kỳ tàn nhẫn! Nếu Bá tước Rokossovsky thực sự có tài như vậy, tôi đề nghị sau khi hắn ta trở về, chúng ta nên điều hắn ta đến Loktev để chỉnh đốn lại đám tàn quân ở đó!"

Công tước trầm ngâm một lát rồi đáp: "Làm vậy cũng tốt, vừa hay để cho hắn ta và binh lính của hắn được nghỉ ngơi một chút."

————

Tất nhiên là Vương Trung không thể nào biết được những chuyện xảy ra ở sở chỉ huy phía sau. Toàn bộ sự chú ý của anh đều đang tập trung vào quân địch.

Nhờ có hack, Vương Trung có thể thấy rõ cách bố trí đội hình của quân địch phía sau làn khói.

Ngoài tuyến bộ binh dàn hàng ngang ở phía trước, quân Prosen còn phái một số xe tăng vòng ra phía sau, có vẻ như muốn tấn công vào sườn xe số 67.

Đáng tiếc là khả năng phòng thủ toàn diện của KV-1 rất tốt, ngoại trừ phần động cơ ở phía sau, những hướng khác gần như không có điểm yếu.

Hơn nữa, hiện tại xe số 67 đang dựa lưng vào đống đổ nát của một ngôi nhà, che khuất mất phần động cơ.

Lũ quỷ sứ Prosen lại sắp phải chịu thiệt rồi, nghĩ đến đây, Vương Trung cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tên lính Prosen đầu tiên đã thò đầu ra khỏi làn khói!

Khẩu súng máy bố trí trên tầng hai lập tức khai hỏa. Không cần phải lo lắng xe tăng địch sử dụng pháo bắn thẳng để tiêu diệt, xạ thủ súng máy của Trung đoàn Amur số 3 giống như được tiêm máu gà, liên tiếp bắn hạ vài tên địch.

Số quân địch còn lại lập tức nằm rạp xuống đất.

Quân phục của chúng là màu đen, mặt đất nơi chúng nằm sau khi bị đốt cháy cũng chuyển sang màu đen, hiệu quả ngụy trang như vậy quả thực không tệ!

Vương Trung nằm mơ cũng không ngờ bộ quân phục màu đen của quân Prosen lại có tác dụng này.

Anh vẫn còn đang kinh ngạc thì quân địch đã ném lựu đạn khói. Phải thừa nhận rằng, quân Prosen quả thực là một đội quân tinh nhuệ, phản ứng rất nhanh, vị trí ném lựu đạn khói cũng rất chính xác.

Tuy nhiên, bên này cũng rút được kinh nghiệm, tiếp tục bắn về phía làn khói. Dù sao thì số đạn dược mà Tiểu đoàn 3 cướp được từ trạm quân nhu vẫn còn rất nhiều, bắn nhiều một chút cũng tốt, đỡ phải mang vác nặng nhọc khi rút lui vào buổi tối.

Càng lúc càng có nhiều quân địch trồi lên khỏi làn khói dày đặc, và hỏa lực súng máy do Yegorov bố trí cẩn thận lại tiếp tục khai hỏa.

Không có sự yểm trợ của hỏa lực bắn thẳng, bộ binh khi đối mặt với súng máy chỉ còn biết bất lực chịu trận.

Huống chi còn có cả đạn pháo công phá mạnh mẽ của KV-1.

Trận đánh đang diễn ra vô cùng ác liệt, xe tăng của địch đã vòng ra đến sườn, nhắm vào xe số 67 khai hỏa.

Vương Trung nhìn thấy rất rõ ràng viên đạn xuyên giáp bắn trúng vào cạnh tháp pháo của xe số 67, cạo bay cả lớp sơn!

Trải qua hai ngày kịch chiến, đây là lần đầu tiên Vương Trung cảm thấy thư thái đến vậy.

Anh thậm chí còn cảm thấy mình như đang chơi game "Beach Head", thoải mái bắn vào những mục tiêu bất động.

Đúng lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ vọng xuống từ trên bầu trời.

Lần này không phải là từ hướng đông - nơi quân ta đang đóng giữ.

Anh lập tức kéo cao tầm nhìn, và nhận ra rằng, dường như tầm nhìn của anh đối với máy bay còn xa hơn so với tầm nhìn đối với mục tiêu mặt đất.

Có vẻ như cũng hơi vô lý đối với một bản hack.

Vương Trung nhìn thấy cả một phi đội Stuka đang bay về phía Cao điểm Peniye.

Hỏng rồi.

Vương Trung chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra ngay lập tức đây là những chiếc Stuka B-2, bởi vì anh đã từng lái loại máy bay này trong game. Anh biết rất rõ, với tải trọng tối đa, loại máy bay này có thể mang theo một quả bom "khoai lang đất" 500 kg và bốn quả bom "khoai lang đất" 50 kg.

Loại bom 50 kg trừ khi ném trúng đích, nếu không rất khó có thể uy hiếp được KV-1. Nhưng quả bom 500 kg kia thì tuyệt đối không phải là thứ để đùa chơi.

Nhất định phải để cho xe số 67 di chuyển, mục tiêu cố định rất dễ bị bắn trúng.

Vương Trung lao xuống khỏi tháp nước, thoăn thoắt cởi dây cương cho Bucephalus, sau đó phi như bay ra khỏi làng.

Chương 52: Khoảnh Khắc Ngày Hè Khó Quên

Vương Trung thúc ngựa phi nước đại, lao ra khỏi làng.

Phần lớn hỏa lực súng máy đều được bố trí trên tầng hai, vì vậy Vương Trung mới không bị hỏa lực của quân ta bắn trúng.

Khi anh phi ngựa đến gần kíp xe của Shelyosha, một phát đạn pháo của xe tăng địch bắn tới bị xe tăng số 67 bật ra, hất tung cả mũ của Vương Trung.

Lúc này, Vương Trung cũng chẳng còn tâm trí nào để ý đến chuyện đó nữa, vừa phi ngựa như bay vừa hét lớn: "Máy bay địch kìa! Nhanh di chuyển đi!"

Tiếng động cơ gầm rú đã ập đến ngay trên đỉnh đầu, Vương Trung ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bóng đen của những chiếc máy bay địch đang lượn lờ trên nền trời chiều tà đỏ rực.

Vương Trung: "Di chuyển đi! Chạy về phía bụng máy bay địch! Loại Stuka này khi bổ nhào rất khó điều khiển, khó có thể bắn trúng mục tiêu di động!"

Tuy nhiên, kíp xe của Shelyosha lại chẳng có phản ứng gì!

Shelyosha vẫn làm theo đúng quy định, khi chiến đấu thì chui tọt vào trong tháp pháo, cộng thêm tiếng ồn ào của động cơ xe tăng, có lẽ anh ta

căn bản không nghe thấy tiếng Vương Trung gọi.

Vương Trung chưa bao giờ căm ghét trình độ kỹ thuật vô tuyến điện tồi tệ của Đế quốc Ant như lúc này.

Anh ngước nhìn những chiếc máy bay địch trên bầu trời, cảm giác như chỉ một lát nữa thôi sẽ nghe thấy tiếng rú rít chết chóc nổi tiếng của Stuka.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy trên người một người lính bộ binh bên cạnh hình như đang mang theo lựu đạn khói thu được của địch, liền hét lớn: "Lựu đạn khói đâu, đưa cho tôi!"

Người lính bộ binh đó lại chính là Trung sĩ Grigory. Nghe thấy tiếng Vương Trung gọi, anh ta lập tức cởi dây đạn đang treo lựu đạn khói, ném một cách chính xác lên yên ngựa của Bucephalus.

Vương Trung rút một quả lựu đạn khói, giật chốt rồi cầm trên tay. Nhưng do quá nóng ruột, anh cầm ngược quả lựu đạn, khói trắng phun thẳng vào mặt.

Vương Trung vội vàng ném quả lựu đạn khói đi, rồi lại rút một quả khác.

Sau đó, anh kéo nhẹ dây cương, điều khiển Bucephalus chạy ngược chiều gió, cố gắng dùng khói để che khuất xe tăng số 67.

Là một game thủ kỳ cựu của War Thunder, Vương Trung biết rất rõ việc "phát hiện mục tiêu" trên không khó khăn đến mức nào. Hơn nữa, khói trong thực tế còn di chuyển theo hướng gió, nếu trên chiến trường toàn khói thì máy bay địch chỉ có thể ném bom bừa.

Giữa lúc hỗn loạn, một tên lính Prosen bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt Vương Trung!

Tên lính địch nhìn thấy con ngựa trắng cũng giật mình, ngẩn người ra một lúc mới sực nhớ là phải nổ súng, nhưng đã bị Bucephalus tung vó đá bay vào làn khói.

Vương Trung lúc này vẫn chưa kịp phản ứng, bởi vì anh không hề chuyển sang chế độ quan sát, cho nên không hề biết là quân địch đã áp sát đến gần như vậy!

Chạy lung tung thế này chẳng khác nào dẫn đường cho quân địch đến chỗ xe tăng!

Anh vội vàng chuyển sang chế độ quan sát từ trên xuống, xác định vị trí của quân địch xung quanh.

Vừa chuyển sang chế độ quan sát, anh đã nhìn thấy những chiếc máy bay địch đang lượn vòng ngay trên đỉnh đầu.

Chẳng lẽ, công nghệ vô tuyến điện của quân địch đã đạt đến trình độ có thể liên lạc giữa không quân và lục quân, cho nên bọn chúng mới biết được mối đe dọa lớn nhất bên dưới là một chiếc xe tăng hạng nặng?

Chúng không xác định được vị trí chính xác của chiếc xe tăng nên không dám ném bom?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Trung nhìn thấy một sĩ quan bộ binh dưới mặt đất rút súng pháo hiệu ra, nhắm về phía vị trí của xe tăng số 67 bóp cò.

Viên đạn pháo hiệu màu đỏ vẽ một đường cong trên không trung, rơi xuống chỗ xe tăng số 67.

Lại còn cả dẫn đường mặt đất nữa! Đây mà là quân đội thời kỳ Barbarossa sao?

Vương Trung ở trên cao nhìn xuống còn thấy rõ ràng như vậy, máy bay địch tất nhiên là càng không thể bỏ qua.

Chỉ thấy những chiếc máy bay địch lật cánh, lao thẳng xuống.

Tiếng rú rít đặc trưng của Stuka như xé toạc màng nhĩ của Vương Trung.

Đúng lúc này, xe tăng số 67 bất ngờ chuyển động, không rõ là do bị khói che khuất tầm nhìn hay do nghe thấy "tiếng rú rít chết chóc".

Tóm lại, nó đã bắt đầu di chuyển.

Vương Trung thấy vậy, vội vàng kéo dây cương, quay đầu ngựa chạy. Lúc này, những gì anh có thể làm đều đã làm hết, còn lại chỉ có thể trông chờ vào vận may của kíp xe mà thôi.

Tiếng nổ đầu tiên vang lên, Vương Trung cảm nhận rất rõ ràng luồng khí nóng phả vào lưng.

Tiếp theo đó là một loạt những tiếng nổ liên tiếp. Chỉ nghe tiếng động thôi, Vương Trung cũng có thể đoán được là kíp xe số 67 lành ít dữ nhiều.

Chuyển sang chế độ quan sát, quả nhiên nhìn thấy xe tăng số 67 đã dừng lại, nằm im lìm trên mặt đất. Xung quanh là vô số những hố bom khổng lồ có thể nhìn thấy rõ ràng từ trên không.

Sau khi ném bom xong, những chiếc máy bay địch bắt đầu kéo lên cao. Có vẻ như chúng còn muốn tìm một góc độ thích hợp để ném nốt chỗ bom "khoai lang đất" 50 kg còn sót lại dưới cánh xuống.

Mặc dù so với các loại bom khác, bom 50 kg chỉ là loại bom "nhẹ". Nhưng đối với bộ binh mà nói, một quả bom như vậy chẳng khác nào một bình gas, cho dù có nằm rạp xuống đất, cũng có thể bị sóng xung kích làm cho trọng thương.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy Trung sĩ Grigory dẫn theo một toán lính mang súng tiểu liên lao lên phía trước, lợi dụng hố bom làm công sự, yểm trợ cho xe tăng số 67.

Vương Trung nhớ lại mệnh lệnh mà anh đã ra cho nhóm lính này trước đó là phải bằng mọi giá bảo vệ xe tăng, tiêu diệt những tên địch tiếp cận.

Cho dù không biết xe tăng có bị phá hủy hay không, mệnh lệnh này vẫn được tuân thủ một cách nghiêm ngặt.

Tin tốt duy nhất lúc này là, luồng khí cực mạnh tạo ra bởi quả bom 500 kg đã thổi bay toàn bộ khói mù. Nhóm của Grigory có tầm nhìn rất tốt, có thể phát huy uy lực của súng tiểu liên.

Lính bộ binh địch tràn lên chỉ có sĩ quan là được trang bị súng tiểu liên, cho nên đương nhiên bị áp chế hoàn toàn về hỏa lực.

Bất ngờ, một quả lựu đạn từ trong đám quân địch bay thẳng về phía hố bom.

Trung sĩ Grigory vứt toẹt khẩu súng tiểu liên, đưa tay ra đỡ lấy quả lựu đạn, sau đó ném ngược trở lại.

Tiếng nổ vang lên, xé toạc một khoảng trống trong đám quân Prosen.

Nhưng thừa dịp súng tiểu liên ngừng bắn, càng nhiều lựu đạn hơn nữa được ném tới.

Trung sĩ Grigory rút chiếc xẻng công binh ra, hất tung từng quả lựu đạn như thể đang chơi cầu lông.

Siêu nhân Slavic xuất hiện rồi! Asttt nguyên bản!

Đúng lúc này, động cơ xe tăng số 67 bất ngờ gầm rú, phun ra một làn khói đen kịt.

Lũ quân địch vốn đang ồ ạt tràn lên bỗng nhiên dừng lại như bị điểm huyệt, kinh hãi nhìn con quái vật thép khổng lồ hồi sinh.

Súng máy đồng trục trên tháp pháo khai hỏa, những viên đạn lửa xé toạc bầu không khí, đập tan ý chí chiến đấu cuối cùng của quân địch.

Nhưng mà!

Những chiếc Stuka lại vòng trở lại!

Lúc này, Vương Trung đã chạy đến gần hỏa điểm súng máy ở rìa làng, liền hét lớn: "Bắn lên trời! Trên mặt đất toàn khói, có bắn cũng vô dụng!"

Mặt đất mù mịt khói, súng máy quả thực rất khó phát huy tác dụng.

Xạ thủ súng máy lập tức xoay nòng súng, nhưng lại nhận ra góc ngẩng không đủ. Lúc này, một binh sĩ vội vàng chạy đến, nâng hai chân súng máy lên cao hơn.

Xạ thủ bóp cò.

Những viên đạn lửa vô vọng đuổi theo những chiếc máy bay.

Đúng lúc này, một quả tên lửa xông thẳng lên trời xanh, phần đầu tên lửa lóe sáng rực rỡ như sao mai trên nền trời chiều.

Thần tiễn!

Chiếc máy bay dẫn đầu của phi đội địch vội vàng tìm cách né tránh, nhưng bị quả tên lửa bám riết, kéo theo một đường lửa và khói đen lao thẳng xuống mặt đất.

Những chiếc máy bay còn lại không rõ là còn bao nhiêu quả tên lửa nữa, vội vàng lật cánh bỏ chạy, men theo tầng trời thấp, lao về phía tây.

Lúc này, trên đỉnh núi, một quả pháo hiệu bay vút lên không trung.

Quả pháo hiệu màu vàng.

Chiều hôm qua, khi quân địch ngừng tấn công, Vương Trung cũng nhìn thấy quả pháo hiệu này.

Đây là tín hiệu ngừng tấn công.

Quả nhiên, lính bộ binh Prosen bắt đầu rút lui.

————

Sriffen không thể nào nhìn thấy tình hình phía trước, tầm nhìn hoàn toàn bị khói mù che khuất.

Nhưng hắn ta có thể nghe thấy rất rõ tiếng động cơ xe tăng đã im bặt bỗng nhiên gầm rú trở lại.

"Xe tăng địch vẫn còn!" Sriffen gào lên trong vô tuyến điện, "Đại bàng! Đại bàng! Yêu cầu tấn công lần hai! Dùng bom 50 kg!"

"Rõ! Lần này chúng tôi đã nhìn thấy xe tăng địch, lệnh cho bộ binh rút lui!" Giọng nói đầy tự tin của viên phi đội trưởng vang lên từ đầu dây bên kia, "Đến lúc thể hiện kỹ thuật thượng thừa rồi."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một quả tên lửa vút lên trời cao.

Sriffen: "Thần tiễn của địch!"

"Tôi nhìn thấy rồi, cầu mong Valhala phù hộ!"

Sau đó, liên lạc bị cắt đứt. Sriffen trừng mắt nhìn chiếc máy bay dẫn đầu kéo theo lửa và khói đen lao thẳng xuống mặt đất, thậm chí viên phi công còn không kịp nhảy dù.

Những chiếc máy bay còn lại như ong vỡ tổ, men theo tầng trời thấp, tháo chạy về phía tây.

Thiếu tá Franz: "Chết tiệt, không quân đúng là không đáng tin cậy!"

Nói xong, hắn ta quay người lại. Nhưng chưa kịp mở miệng, Thiếu tá Sriffen đã nói: "Rút quân!"

Sriffen quay đầu nhìn bầu trời, nói tiếp: "Trời sắp tối rồi. Chúng ta không có cách nào để đối phó với chiếc xe tăng hạng nặng của địch. Ở Carolin, chúng ta đã phải dùng pháo phòng không 88 mm để đối phó với xe tăng hạng nặng B1 của quân địch. Ngày mai, pháo binh phòng không sẽ đến đây."

————

Vương Trung cưỡi trên lưng Bucephalus, đứng lặng ở đầu làng.

Mặt trời đỏ rực như máu đang dần khuất bóng sau rặng núi phía tây, nhuộm một màu đỏ như máu lên toàn bộ cánh đồng.

Trải qua một trận chạy nước rống cộng thêm một cú đá trời giáng, vậy mà Bucephalus chỉ toát mồ hôi nhẹ, thậm chí còn chẳng thèm thở dốc.

Quân địch đã rút lui, có nghĩa là... nhiệm vụ đã hoàn thành?

Bây giờ còn hai tiếng nữa mới đến tám giờ, với tình hình này, có lẽ quân địch sẽ không tấn công nữa.

Vương Trung quyết định nhân lúc quân địch đã mất ý chí chiến đấu, tiến lên dò xem sao. Chỉ cần quân địch tổn thất nặng nề, chắc chắn chúng sẽ không dám khinh cử vọng động trong ngày hôm nay.

Anh khẽ thúc gót vào hông ngựa. Bucephalus như thể hiểu được ý chủ, lập tức bước những bước dài về phía trước, nghênh đón ánh hoàng hôn.

Gió thổi vi vu trên chiến trường, lùa qua mái tóc của Vương Trung.

————

Sriffen nhìn qua ống nhòm, thấy tên sĩ quan sáng nay dám cả gan khiêu khích hắn ta lại cưỡi trên lưng con ngựa trắng, nghênh ngang xuất hiện.

Hắn ta giương cao đầu, đứng thẳng người trên lưng ngựa, toát lên vẻ hiêu hãnh của người chiến thắng.

Sriffen nghiến răng ken két.

"Tên khốn kiếp! Điều pháo bộ binh nhắm vào hắn! Bắn chết hắn!"

"Thiếu tá, pháo bộ binh hết đạn rồi!"

"Vậy thì dùng súng cối!"

"Súng cối không bắn chính xác được như vậy!"

"Vậy thì dùng súng máy! Gọi xạ thủ súng máy giỏi nhất đến đây!"

"Những xạ thủ súng máy giỏi nhất đều đã hy sinh cả rồi, thưa Thiếu tá!"

"Mở xe chỉ huy của tôi đến đây! Tôi muốn tự tay nghiền nát hắn!"

"Thiếu tá, anh bình tĩnh lại!"

————

Vương Trung nhìn kẻ thù đang hỗn loạn với ánh mắt khó hiểu, nhưng hắn cũng không có ý định truy cứu, dù sao mục tiêu đã đạt được, xác định kẻ địch tổn thất nặng nề không còn khả năng tiếp tục tấn công, có thể rút lui rồi.

Nếu như không phải hôm nay Bucephalus dũng mãnh phi thường, đá bay tên lính địch, có lẽ hắn đã chết rồi.

Vương Trung nghiêm túc tự kiểm điểm, sau này vẫn phải chú ý bảo toàn tính mạng.

Nói đến, vừa rồi xông ra ngoài dùng khói mù yểm trợ xe tăng, hắn vậy mà không hề có một chút sợ hãi.

Vương Trung bất giác nhớ tới hồi nhỏ có một bà lão đến trường học làm báo cáo.

Bà lão là y tá, với thân phận y tá đã lập được ba chiến công lớn (trước khi cải tổ không phân cấp bậc chiến công, chỉ có chiến công lớn nhỏ), bà tự giễu nói: "Bây giờ nhớ lại, tôi cũng thấy thật khó tin, trước kia bản thân vậy mà hoàn toàn không biết sợ hãi là gì.

"Hiện tại tôi ở trên đường, nhìn thấy người móc túi cũng sẽ lo lắng xem hắn có dao hay không, có đồng bọn hay không.

"Loại dũng khí khi ấy, giống như đã vĩnh viễn rời bỏ tôi rồi. Có thể là do ước mơ năm đó đã trở thành hiện thực rồi!"

Nói xong bà lão nở nụ cười rạng rỡ.

"Loại dũng khí khi ấy", hiện tại Vương Trung đã biết là "loại dũng khí" nào rồi.

Rõ ràng hắn đã xuyên không rồi, vậy mà lại sinh ra liên kết với những người tiền bối ở thời không ban đầu, cảm giác này thật kỳ diệu.

Mang theo cảm khái như vậy, Vương Trung trở lại trước mặt chiếc xe tăng số 67, nhìn Shelyosha đang băng bó vết thương: "Thế nào rồi?"

Shelyosha cười nói: "Vẫn sống. Tất cả đều sống. Nhưng mà ông bạn già này hỏng rồi."

Hắn vỗ vỗ vào đỉnh tháp pháo.

Vương Trung: "Có thể sửa được không? Tám giờ tối nay chúng ta phải rút lui rồi."

Shelyosha lắc đầu: "Không sửa được, phụ tùng chúng tôi mang theo đều bị nổ hỏng rồi, bây giờ động cơ vẫn có thể hoạt động, không biết khi nào thì nó cũng hỏng nốt, đến lúc đó chỉ có thể quay tháp pháo bằng tay thôi."

Lồng ngực Vương Trung đột nhiên thắt lại.

Hắn mơ hồ dự cảm được điều gì đó sắp xảy ra.

Shelyosha nói: "Chúng tôi sẽ tiếp tục chặn đánh kẻ địch ở đây, chiến đấu đến viên đạn cuối cùng. Mọi người cứ yên tâm rút lui đi."

Khóe miệng Vương Trung run rẩy, hắn nghẹn ngào nói: "Không, tôi ra lệnh cho các anh, nhân đêm tối sửa chữa xe tăng, nếu đến tối muộn mà vẫn

chưa sửa xong, thì bỏ xe tăng rút lui về phía sau, chúng ta gặp nhau ở Bogdanovka."

Để Shelyosha không kháng mệnh, Vương Trung bổ sung một câu: "Đây là mệnh lệnh!"

Shelyosha chậm rãi lắc đầu, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ gương mặt anh: "Đại nhân, chúng ta không thể bỏ lại xe tăng cho kẻ địch, nếu chúng sửa chữa được thì sẽ dùng nó để đối phó với chúng ta. Loại giáp mà kẻ địch không bắn thủng được, chúng ta cũng rất khó công phá. Hãy nghĩ xem nếu cỗ xe tăng già này rơi vào tay kẻ địch thì sẽ có bao nhiêu đồng đội của chúng ta bỏ mạng.

"Chúng ta bỏ xe thì phải phá hủy nó. Hiện tại thứ mà kẻ địch kiêng dè chính là nó, một khi nó bị phá hủy, chúng sẽ lập tức đuổi theo. Hãy tin tưởng tôi."

Vương Trung không nói nên lời.

Shelyosha tiếp tục nói: "Hãy đưa cho chúng tôi một túi thuốc nổ. Sau đó, chúng tôi sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng, có thể dùng túi thuốc nổ kéo thêm vài tên địch chết cùng."

Vương Trung nhìn chằm chằm vào Shelyosha, phát hiện trong mắt anh ánh lên một tia sáng.

—— "Bây giờ nhớ lại, tôi cũng thấy thật khó tin, trước kia bản thân vậy mà hoàn toàn không biết sợ hãi là gì."

Vương Trung: "Tôi đồng ý với đề nghị của anh. Có thư từ gì muốn tôi gửi giúp không?"

"Có." Shelyosha lấy từ trong túi áo ngực ra một lá thư, đưa cho Vương Trung: "Địa chỉ ghi ở trên đó rồi, phiền anh gửi giúp."

"Tôi cũng có!"

"Của tôi nữa!"

Rất nhanh, tất cả thư từ của tổ lái xe tăng số 67 đều được giao cho Vương Trung.

Vương Trung cầm tập giấy mỏng trong tay, cảm giác nặng tựa ngàn cân.

Hắn nhìn thấy Shelyosha và toàn bộ tổ lái xe tăng, ai nấy đều nở nụ cười không sợ hãi.

Hắn cố gắng hết sức để không rơi lệ trước mặt những người thanh niên dũng cảm này.

Hắn cất những lá thư vào túi áo —— trong đó vốn đã có một phong thư dính máu.

Vương Trung cưỡi trên lưng ngựa, giơ tay chào người đã khuất.

Sau đó, hắn kiên quyết quay đầu ngựa, bước về phía đông.

————

Tám giờ tối.

Vương Trung buông tay xuống, nhìn đội ngũ đã tập hợp trên đường phố.

So với 38 tiếng trước, quy mô đội ngũ đã giảm đi rất nhiều, hơn nữa hầu như ai cũng mang thương tích.

Nhưng, tất cả mọi người —— kể cả những người bị thương nhẹ trong bệnh viện dã chiến, đều tràn đầy tinh thần.

Vương Trung xuống ngựa, đỡ một người bị thương lên, sau đó hạ lệnh cho toàn quân: "Toàn quân chú ý, bước đều!"

Đội ngũ lặng lẽ lên đường.

Vương Trung cũng bước đi.

Hắn nhìn thấy những người dân quyết định ở lại đều đứng bên đường, dùng ánh mắt phức tạp nhìn họ.

Vương Trung: "Hãy ngẩng cao đầu! Hãy để những người dân nơi đây nhìn thấy ý chí của chúng ta! Hãy để họ biết, chúng ta nhất định sẽ trở lại!"

Sau đó, tiếng bước chân chỉnh tề càng thêm vang dội.

Vương Trung cảm thấy vẫn chưa đủ, bèn hô lớn: "Sufang! Khởi động nào, hát một bài vui vẻ lên! Chúng ta là quân đội chiến thắng, phải có khí chất của người chiến thắng!"

Giọng hát của Sufang vang lên từ phía sau đội ngũ.

"Tôi nhớ một thị trấn nhỏ ở phương xa

"Yên bình, tĩnh lặng mà trầm buồn

"Có nhà thờ, nhà ga và một con đường rợp bóng cây

"Thỉnh thoảng tôi có thể nhìn thấy trong đám đông

"Bóng dáng người thương yêu quen thuộc..."

Càng ngày càng nhiều người tham gia vào dàn đồng ca.

"Nàng đội mũ che nắng màu xanh

"Mặc áo ngắn màu xanh

"Chiếc váy sẫm màu tôn lên vóc dáng thiếu nữ

"Ôi, tình yêu thoáng qua của tôi!"

Đoạn điệp khúc vang lên, tất cả cùng hát, giai điệu bài hát và tiếng bước chân chỉnh tề hòa vào nhau, rừng lê chĩa đung đưa theo điệu nhạc, tựa như bức tường thành kiên cố bất khả xâm phạm!

"Tanya! Tanyusha! Tatyana của tôi!

"Em có còn nhớ mùa hè nồng nàn ấy?

"Anh không thể nào quên khoảng thời gian đó

"Khoảng thời gian tràn đầy yêu thương ấy!"

Cơn gió mùa hè thổi qua đội ngũ, mang theo hơi thở nồng nàn của mùa hè.

Không biết ai đã huýt sáo tinh nghịch, như thể đang chế nhạo chiến tranh và quân xâm lược!

"Tanya! Tanyusha! Tatyana của tôi!

"Em có còn nhớ mùa hè nồng nàn ấy?

"Anh không thể nào quên khoảng thời gian đó

"Khoảng thời gian tràn đầy yêu thương ấy!"

Chương 53: Bình minh rạng rỡ trên vai anh

Lyudmila đi giữa đội ngũ, cùng với các y tá của bệnh viện dã chiến.

Cô không ngừng nhìn con ngựa trắng chở thương binh ở phía xa.

Sufang tò mò hỏi: "Nhìn ngựa trắng làm gì vậy?"

Lyudmila nhỏ giọng nói: "Trước đây anh ta tuyệt đối sẽ không nhường ngựa trắng cho thương binh đâu, tuyệt đối không."

"Ai cơ?" Sufang nhất thời không phản ứng kịp, "À, "anh ta" ấy à, trưởng thành rồi đấy, phải gọi là... Đúng rồi, lột xác! Tôi từng đọc một cuốn sách về côn trùng, rất nhiều loài côn trùng khi còn nhỏ là sâu bọ, cuối cùng sẽ kết kén, sau khi phá kén chui ra sẽ biến thành bướm."

Lyudmila nhìn Sufang: "Côn trùng ký? Cuốn sách do nhà sinh vật học Carolin viết à?"

"Hình như vậy."

Lyudmila lắc đầu, tiếp tục nhìn con ngựa trắng: "Con người có thể thay đổi triệt để như vậy sao? Không phải nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời sao?

"Tôi lớn lên cùng anh ta, anh ta từ nhỏ đã là một tên khốn, lớn lên lại biến thành tên khốn nạn háo sắc... Thế mà bây giờ tôi lại thấy anh ta như biến thành một người khác."

Lúc này, một y tá trung niên đi trước quay đầu lại nói: "Cô gái à, cô không biết đâu, đàn ông trải qua chiến tranh sẽ thay đổi.

"Đây là mẹ tôi nói đấy, bố tôi hồi nhỏ cũng là một tên khốn, sau này tham gia cuộc chiến với Anatolia, rồi con người ông ấy thay đổi hẳn!

"Mẹ tôi giờ đã không còn nhớ rõ chuyện hồi chiến tranh nữa, nhưng bố tôi thì vẫn nhớ, sư đoàn nào do vị tướng nào chỉ huy, vị tướng nào là anh hùng, vị tướng nào là kẻ bất tài, ông ấy đều nhớ rõ.

"Nếu có ông lão nào đến nhà chơi, họ có thể ngồi nói chuyện về những điều này cả ngày trong phòng khách.

"Chiến tranh đối với đàn ông giống như một phép màu vậy, sau khi trải qua chiến tranh, họ hoặc là bỏ mạng, hoặc là trở thành người đàn ông chững chạc."

Bà y tá này rõ ràng là người hoạt bát, đã mở lời thì nói không ngừng nghỉ.

Cuối cùng, bà kết luận: "Chắc chắn bá tước cũng vậy. Những người lính bị thương trong bệnh viện đều bàn tán về hình ảnh bá tước cưỡi bạch mã xông pha giữa làn đạn, nếu họ là con gái, chắc đã bị anh ta hớp hồn từ lâu rồi!"

Sufang ngại ngùng nhìn sang chỗ khác.

Lyudmila vẫn cau mày: "Nhưng mà, lúc mới khai chiến, anh ta còn... Thôi, coi như tôi chưa nói gì cả. A Lyosha mà có thể khiến các cô gái mê mẩn ư, nhất định là có gì đó sai sai rồi."

Bà y tá cười lớn.

————

"Alyosha" Vương Trung lúc này nào còn tâm trí đâu mà quan tâm các cô gái đang nói gì, cứ đi được hai bước hắn lại ngoái đầu nhìn lại, bởi vì hắn luôn cảm thấy như nghe thấy tiếng nổ.

Yegorov đi bên cạnh an ủi: "Địch bị tổn thất nặng hơn chúng ta, ban đêm sẽ không tấn công đâu. Có lẽ ngày mai xe tăng sẽ được sửa xong, bọn họ có thể đến Bogdanovka hội hợp với chúng ta."

Vương Trung gật đầu: "Hy vọng là vậy. Nếu đêm nay quân địch không tấn công, chúng ta nên để họ rút lui."

"Họ muốn cho nổ xe tăng, xe tăng nổ thì quân địch sẽ phát hiện ra." Yegorov ngừng một chút, rồi nói tiếp: "Hơn nữa, biết đâu họ có thể cố thủ thêm một ngày trên Cao điểm Peniye, cho Tập đoàn quân 63 ở Bogdanovka thêm thời gian củng cố phòng tuyến."

Pavlov nói thêm: "Họ đến từ Bogdanovka, họ biết rõ tình hình phòng tuyến hiện tại, rất có thể họ cố ý ở lại đấy."

Vương Trung gật đầu: "Nếu vậy, chúng ta phải kế thừa ý chí của họ, tiếp tục chiến đấu."

"Đó là điều đương nhiên."

Vương Trung lại hỏi: "Thủ tục xin huân chương như thế nào?"

Mặc dù một sĩ quan hỏi câu này có vẻ kỳ lạ, nhưng thân phận thật sự của Vương Trung là một công tử bột ăn chơi trác táng, hỏi ra câu này cũng chẳng có gì lạ.

Pavlov chép miệng: "Giấy đề nghị khen thưởng phải có chữ ký của cha xứ, ngài đã cho người bắn chết cha xứ rồi."

Vương Trung sửa lời: "Tôi cho người bắn chết tên gián điệp giả dạng cha xứ."

Yegorov quay lại hỏi: "Này, trong quân còn cha xứ nào không?"

Trong bóng tối có người đáp: "Đều chết hết rồi, Trung đoàn trưởng. Cha xứ thường là những người chết đầu tiên."

Yegorov bất lực xua tay với Vương Trung.

Pavlov lại nói: "Tình hình của chúng ta khá phức tạp, sở chỉ huy cấp trên đã bị tiêu diệt hoàn toàn, tất cả đều ở lại Rogneda rồi. Giáo đoàn cũng chỉ còn lại một nhóm nhỏ.

"Chúng ta thậm chí còn không biết sau khi đến Bogdanovka sẽ do ai chỉ huy."

Vương Trung: "Ai chỉ huy không quan trọng, có thể đánh quân Phổ là được."

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng, vì mải mê chiến đấu, hắn hoàn toàn không biết hôm nay là ngày bao nhiêu.

Vì vậy, hắn giả vờ hỏi bâng quơ: "Liên tục đánh nhau thế này, tôi suýt nữa quên mất hôm nay là ngày bao nhiêu rồi."

Pavlov: "Ngày 29 tháng 6, ngày Chủ nhật đầu tiên sau khi chiến tranh bùng nổ -- chết tiệt, hóa ra hôm nay là Chủ nhật!"

Yegorov cũng chợt nhớ ra: "Đã một tuần kể từ khi chiến tranh bùng nổ sao? Tôi nhớ rồi, tối hôm trước ngày khai chiến, tôi định đi xem biểu diễn nghệ thuật, nên đã mua vé xem kịch ở Rogneda, kết quả là ngủ quên mất, vỗ tay cũng không tỉnh."

Vương Trung gãi đầu: "Mới một tuần thôi sao?"

"Đúng vậy, mới một tuần. Thế mà Rogneda đã thất thủ, tốc độ hành quân của quân Phổ nhanh hơn chúng ta trong Chiến tranh mùa đông và Nội chiến nhiều." Pavlov chép miệng, "Tuy là kẻ thù, nhưng phải thừa nhận chúng rất mạnh."

Vương Trung: "May mà quân địch hành quân nhanh, nên chúng ta không bị pháo hạng nặng tấn công, nếu pháo hạng nặng của chúng khai hỏa, thì số quân ít ỏi còn lại của chúng ta sẽ bị xóa sổ."

Nói rồi hắn nhớ lại cảm giác bị pháo 381mm của hải quân địch bắn phá, hắn thành tâm hy vọng sẽ không phải trải qua lần nào nữa.

Lúc này, phía đông bắt đầu hửng sáng, Vương Trung nhìn đồng hồ, thấy trời sắp sáng rồi.

Không ngờ đã đi bộ cả đêm.

Nhưng Vương Trung không hề cảm thấy mệt mỏi. Trước khi nhận ra đã đi bộ cả đêm, hắn hoàn toàn không cảm thấy chân có chút khó chịu nào, bây giờ mới bắt đầu thấy chân hơi sưng tấy, có cảm giác mệt mỏi sau khi đi bộ đường dài.

Vương Trung: "Bao giờ thì đến Bogdanovka?"

Lúc này, một binh sĩ trinh sát cưỡi ngựa xám chạy về, giơ tay chào Vương Trung: "Bẩm Bá tước, phía trước có một trang trại!"

Yegorov: "Có giếng nước không?"

"Có ạ, Trung đoàn trưởng."

Yegorov lập tức quay sang Vương Trung: "Tôi đề nghị nghỉ ngơi mười lăm phút ở trang trại, tranh thủ đổ đầy nước."

Lúc này Vương Trung mới cảm thấy mình toát mồ hôi rất nhiều, miệng cũng khô khốc.

Vì vậy, hắn gật đầu: "Nghỉ ngơi ở trang trại. Bố trí lính canh, đề phòng quân địch truy kích."

Yegorov lập tức quay đầu lại hạ lệnh.

Nói là trang trại, thực chất chỉ là một dãy nhà cấp bốn cộng thêm chuồng ngựa và kho thóc, xung quanh xây tường rào thấp.

Kho thóc là loại kho cao vút, vừa nhìn thấy kho thóc là Vương Trung lại muốn leo lên để quan sát xung quanh.

Đối với hắn lúc này, những tòa nhà cao tầng giống như tháp canh trong game Assassin's Creed, có sức hấp dẫn kỳ lạ, khiến người ta muốn leo lên.

Trong trang trại có một gia đình ba thế hệ sinh sống, dưới sự dẫn dắt của ông lão Aleksandr, họ ra đón đoàn người của Vương Trung.

"Vị đại nhân này," ông lão nhìn đội quân đang tiến vào sân, "Là thua trận sao? Quân Phổ sắp đến rồi phải không?"

Vương Trung: "Chúng tôi đã chiến thắng, thành công chặn đứng nhiều đợt tấn công của quân địch, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chặn hậu. Ông à."

Ông lão: "Vậy ra là vậy, thế nên quân Phổ sắp đến rồi, phải không?"

"Đúng vậy, ông hãy cùng chúng tôi sơ tán đi, ở Bogdanovka có phòng tuyến của chúng tôi."

Vương Trung nói xong, Pavlov nói thêm: "Tàu hỏa ở đó chắc vẫn còn hoạt động, hãy lên tàu về phía đông đi!"

Ông lão lắc đầu: "Tôi và bà nhà già yếu rồi, đi không nổi nữa, hay là các cậu đưa con dâu và hai đứa cháu của tôi đi? Con trai tôi gia nhập quân đội ngay ngày đầu tiên chiến tranh bùng nổ.

"Hôm đó, nó còn nói chúng ta sẽ nhanh chóng đánh bại quân địch, nếu không nhanh chân gia nhập quân đội thì sẽ không có cơ hội lập công, nó còn nói muốn được phong tước nữa!"

Nói đến đây, ánh mắt ông lão tràn đầy đau buồn: "Chẳng lẽ chúng ta không thể nhanh chóng đánh bại quân địch sao?"

Vương Trung: "Đúng là như vậy. Pavlov, bệnh viện dã chiến chắc vẫn cần y tá chứ? Hãy để cô ấy gia nhập."

Pavlov lộ vẻ khó xử: "Phụ nữ thì được, nhưng còn bọn trẻ..."

Vương Trung: "Hãy để bọn nhỏ đi cùng, phía sau chắc chắn sẽ có trại trẻ mồ côi, đến lúc đó gửi chúng vào đó là được."

"Vâng."

Pavlov ra hiệu cho con dâu ông lão đi theo.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng động cơ.

Trung sĩ Grigory, người vẫn luôn cảnh giới bên cạnh Vương Trung, hô lớn: "Nấp xuống!"

Vương Trung: "Đừng lo, máy bay của chúng ta đấy."

Hắn đã nhìn thấy chiếc máy bay bay tới từ hướng đông qua góc nhìn của mình.

Những người lính vừa mới đứng dậy đã vội vàng nấp xuống, một chiếc Il-2 xuất hiện từ phía đông trong ánh bình minh.

Yegorov lẩm bẩm: "Số hiệu giống hệt chiếc hôm qua, là một chiếc."

Vương Trung: "Là chiếc máy bay đã giúp đỡ chúng ta hôm qua!"

Trung sĩ Grigory dẫn đầu hô vang: "Ura!"

Tiếng hô vang "Ura" vang dội, chiếc máy bay lướt qua đầu mọi người, có thể nhìn thấy rõ ràng những quả rocket gắn dưới cánh.

Hình như phi công nghe thấy tiếng hô vang dưới mặt đất, nên đã cho máy bay nghiêng sáu mươi độ, từ buồng lái nhìn xuống, giơ tay chào mọi người.

Vương Trung có cảm giác, hành động chào theo nghi thức quân đội này đã khiến cho tất cả những nỗ lực chiến đấu trước đó của họ trở nên thật ý nghĩa -- không đúng, những nỗ lực chiến đấu đó tất nhiên là có ý nghĩa, nhưng hành động chào này đã khiến cho ý nghĩa đó trở nên chân thực hơn.

Hắn cũng giơ tay chào phi công từ dưới mặt đất, bày tỏ lòng biết ơn đối với sự giúp đỡ của anh ta ngày hôm qua.

Sau khi lướt qua nông trang, máy bay quay trở lại tư thế bình thường.

Lúc này mặt trời rốt cuộc cũng ló dạng ở phía đông, nắng sớm tươi đẹp rơi xuống người Vương Trung.

Chương 54: Rokossovsky từ địa ngục trở về

Ngày 29 tháng 6 năm 914, Chủ Nhật, ngày thứ 7 chiến tranh.

Buổi sáng 07:30, Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky dẫn đầu số quân còn lại cuối cùng của Rogneda đến Bogdanovka.

————

Vương Trung thực ra đã nhìn thấy phòng tuyến của Sư đoàn 63 từ trước cả khi trinh sát báo cáo.

Để tránh gây chú ý, anh cố tình đợi kỵ binh trinh sát trở về báo cáo mới hạ lệnh: "Đi báo cho quân ta ngay, chúng ta là Trung đoàn Amur số 3 trấn giữ Cao điểm Peniye, đi cùng chúng tôi còn có tiểu đoàn hậu cần của Rogneda và bệnh viện dã chiến. Không được nổ súng."

Lính trinh sát chào theo nghi thức quân đội, quay đầu con ngựa xám nhỏ rồi phi như bay đi.

Vương Trung rời khỏi hàng ngũ, đứng oai vệ như một sĩ quan, gọi to: "Các chiến sĩ! Tôi biết các bạn đã chiến đấu cả ngày lẫn đêm, vô cùng mệt mỏi!

"Nhưng bây giờ, chúng ta có một nhiệm vụ mới! Chúng ta phải thể hiện khí thế của đội quân chiến thắng, phải cổ vũ tinh thần cho đồng đội! Hãy cho họ thấy quân Prosen có thể bị đánh bại!

"Toàn thể đứng nghiêm!"

Đội quân trước mặt Vương Trung lập tức dừng lại, mệnh lệnh được truyền xuống dưới.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ đội quân đã dừng lại.

Vương Trung: "Ngoảnh mặt sang phải! Nhìn thẳng! Ngẩng cao đầu, giữ thẳng hàng ngũ! Bước đều - tiến!"

Bước chân hỗn loạn lúc trước giờ đã trở nên đều nhịp, tất cả như đang cùng đồng thanh hô.

Vương Trung đứng trên ụ đất, nhìn rừng súng di chuyển qua trước mặt, hài lòng gật đầu.

Tuy anh cảm thấy lúc này nên hát một bài gì đó, nhưng nghĩ đến việc các chiến sĩ đã quá mệt mỏi nên thôi.

————

Lính của Trung đoàn 510, Sư đoàn 75, Quân đoàn 63 dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn đội quân quần áo xộc xệch nhưng tinh thần hừng hực khí thế này.

Trung tá Borokino từ trong hầm chỉ huy của mình đi ra, đứng trên sườn núi quan sát đội quân nhỏ.

Linh mục quân đoàn đứng bên cạnh ông, tán thưởng: "Tuy nhìn rất thê thảm, nhưng tinh thần ai nấy đều phấn chấn. Sao tôi có cảm giác đây không phải là tàn quân, mà là đội quân vừa chiến thắng trở về nhỉ?"

Borokino: "Ông không biết à? Bọn họ phá vòng vây từ Rogneda, sau đó không được bổ sung quân số mà vẫn chặn được một mũi tấn công của lũ Prosen ở Cao điểm Peniye. Chỉ riêng xe tăng đã bắn cháy mấy chục chiếc."

"Ồ." Vị linh mục thốt lên đầy thán phục, "Thật lợi hại. Ai chỉ huy họ vậy?"

"Bá tước Rokossovsky."

Vị linh mục sững người, quay phắt lại nhìn vị Trung tá với ánh mắt khó tin: "Ai cơ?"

"Rokossovsky." Borokino lặp lại.

"Rokossovsky nào?" Linh mục lại hỏi, dù sao cái họ Rokossovsky ở Livonia và Moravia cũng khá phổ biến, một phần Đế quốc Ant thống trị những khu vực này, để củng cố quyền thống trị đã từng để cho quý tộc địa phương và quý tộc bản địa trao đổi đất phong.

Borokino: "Chính là Rokossovsky kém tôi 5 khóa, tốt nghiệp đứng cuối lớp ấy."

"Cái Rokossovsky đó á?" Vị linh mục kinh hãi.

Borokino chỉ tay vào đội ngũ: "Nhìn kìa, chính là người đang đi bên cạnh hàng quân đó. Nhìn hắn to khỏe thế thôi, chứ chỉ là tập luyện để tán gái thôi."

Vị linh mục nhìn Rokossovsky từ xa, nói: "Sao tôi thấy khác với lời đồn nhỉ? Bây giờ trông anh ta ít nhất cũng ra dáng một vị tướng dày dạn kinh nghiệm sa trường."

Borokino mím môi, không trả lời.

Đột nhiên, ông tiến lên hai bước, gọi to: "Aleksei Konstantinovich!"

————

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tên mình cũng chẳng còn thấy lạ lẫm nữa.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy một vị Trung tá hoàn toàn xa lạ.

Hỏng rồi, anh thầm nghĩ, ông anh là ai vậy?

Nhưng anh nhanh chóng nhớ ra, góc nhìn từ trên cao xuống sẽ hiện tên quân ta, liền lập tức chuyển sang, ghi nhớ tên rồi chuyển về.

"Borokino Alexandrovich, chào ông!"

"Nghe nói trận này cậu đánh hay lắm!" Đối phương nói.

Vẻ mặt Vương Trung tối sầm lại.

Nếu là trước kia, chắc chắn Vương Trung đã vênh váo tự đắc rồi.

Nhưng lúc này, nghe thấy lời khen ngợi, anh không tài nào vui nổi.

Anh nhớ đến những người đồng đội đã hy sinh trong trận chiến.

Anh nói: "Vẫn chưa đủ tốt. Tôi làm chưa đủ tốt. Ông xem, Alexandrovich, ông nhìn đội quân của tôi đi, chỉ còn lại lác đác vài người trở về, mà ai nấy đều mang thương tích. Tôi làm chưa đủ tốt."

Đối phương ngẩn người: "Hả? Ờ... Cậu là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky chứ?"

Vương Trung chỉ gật đầu.

Đối phương hoàn toàn không biết nói gì: "Ờ... Vậy là tốt lắm rồi! Dù sao các cậu cũng là đã phá vòng vây, lại còn kiên trì chiến đấu một mình, vậy là tốt lắm rồi!"

Vương Trung chỉ gật đầu, cứ thế dẫn quân đi qua trước mặt "người quen".

————

Borokino nhìn Rokossovsky, lại nhìn vị linh mục quân đoàn.

Vị linh mục nói: "Trông anh ta có vẻ rất tự trách, cảm thấy mình đánh chưa tốt. Hóa ra Bá tước Rokossovsky là người như vậy..."

Borokino sờ sờ cằm: "Không đúng, chắc chắn là có gì đó sai sai."

Lúc này, Tham mưu trưởng từ trong hầm chỉ huy chui ra, nhắc nhở: "Chúng ta nên báo cáo việc đội quân của Bá tước Rokossovsky đi qua khu vực phòng thủ của chúng ta."

"À ừ, báo cáo ngay. Tôi phải gọi điện thoại."

————

Đội quân của Vương Trung vừa đến ngoại ô Bogdanovka thì một chiếc xe Jeep chạy đến chặn đầu.

Trên xe nhảy xuống một Thiếu tá đeo băng tay tham mưu, lớn tiếng hỏi: "Các anh là Trung đoàn Amur số 3 phải không?"

Yegorov bước lên: "Vâng, có chuyện gì vậy?"

Vị Thiếu tá gật đầu: "Công tước Vostrom ra lệnh bố trí chỗ ở và cung cấp lương thực, thuốc men cho các anh, nhà đã dọn dẹp xong rồi, cơm nước cũng đã chuẩn bị xong, mời đi theo tôi."

Những người lính vừa rồi còn đang cố gắng ngẩng cao đầu ưỡn ngực, lập tức reo hò vui mừng.

Hai mươi phút sau, tất cả binh sĩ và thương binh dưới quyền Vương Trung đều được bố trí vào một ngôi trường, bệnh viện dã chiến cũng được dựng lên.

Trên sân thể dục của trường học bày biện rất nhiều bàn ghế dài, trông như một nhà ăn.

Những người lính mệt lả vừa nghe thấy mệnh lệnh giải tán là lập tức chạy đến ngồi xuống bàn.

Bên cạnh nhà ăn là "phòng bếp", được xây bằng đá đơn giản, đặt những chiếc nồi quân dụng cỡ lớn, một đội nấu ăn dã chiến gồm các cô gái trẻ của Bogdanovka đang bận rộn nấu nướng.

Các cô gái quấn khăn trùm đầu in hoa, xắn tay áo, hăng say làm việc bên cạnh những chiếc nồi lớn.

Nhìn thấy các cô gái, tinh thần của những người lính mệt mỏi như được tiếp thêm sức lực, không ít người huýt sáo và gõ bát.

Nhưng các cô gái vẫn mải mê nấu nướng, ngoài mỉm cười ra thì chẳng buồn để ý đến họ.

Vương Trung đứng bên cạnh nhìn bọn họ, thầm nghĩ các cậu đổi gu nhanh thật đấy, tối qua còn đang chìm đắm trong nỗi đau mất mát đồng đội, sáng nay đã bắt đầu tán tỉnh các cô gái rồi.

Nhưng, cũng có thể là vì đã chứng kiến sự tàn khốc của chiến trường, biết đâu lần sau sẽ bỏ mạng ở đó, nên mới tranh thủ tán tỉnh các cô gái.

Ai mà biết được.

Vương Trung không định trách móc những người lính may mắn sống sót, anh chỉ đứng bên cạnh nhìn họ với ánh mắt trìu mến.

Khoan đã, nói đến Lyudmila, hình như cô ấy và gã mà mình nhập vào có thể gọi nhau bằng biệt danh, chẳng lẽ cô ấy là vị hôn thê của mình?

Sau khi xuyên không được nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên Vương Trung nghĩ đến khả năng này.

Phải hỏi cho rõ mới được.

Đúng lúc Vương Trung quay đầu tìm Lyudmila thì một chiếc xe Jeep chạy vào trường học, dừng lại bên cạnh chiếc xe của vị Thiếu tá tham mưu đã sắp xếp chỗ ở cho họ.

Từ trên xe bước xuống hai người đàn ông lực lưỡng mặc quân phục giáo hội, trên mũ có viền xanh.

Một người lính cấp bậc Hạ sĩ trong nhà ăn nhìn thấy chiếc mũ viền xanh trước tiên, lập tức huých vào người đồng đội đang huýt sáo trêu ghẹo các cô gái, ra hiệu im lặng.

Người lính huýt sáo khó chịu quay đầu lại, vừa nhìn thấy chiếc mũ viền xanh lập tức ngồi ngay ngắn, mặt mày tái mét như gặp ma.

Những người khác tò mò quay lại nhìn, kết quả là lập tức im bặt, còn dùng tay ra hiệu cho những người vẫn đang chú ý đến các cô gái.

Cả nhà ăn bỗng chốc im phăng phắc.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai thẩm phán của Tòa án dị giáo.

Hai người đi thẳng đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào theo nghi thức quân đội: "Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky?"

Vương Trung đáp lễ: "Là tôi. Hai vị có việc gì?"

"Chúng tôi nhận được báo cáo rằng ngài đã hy sinh."

"Vậy thì tôi có thể chỉ cho hai vị con đường trở về từ địa ngục." Vương Trung bình tĩnh đáp.

Những chiến trường mà Vương Trung đã trải qua, nói là địa ngục cũng không ngoa, anh thực sự đã trở về từ địa ngục.

Tất nhiên, anh thực sự đã chết.

Aleksei Konstantinovich Rokossovsky bây giờ đã thực sự lột xác, trở thành một con người khác.

Có một thoáng, Vương Trung nghĩ, chẳng lẽ Tòa án dị giáo đã nhận ra điều gì đó, coi mình là chiến binh của quỷ dữ hay gì đó tương tự?

Dù sao thì ở thế giới này, Chúa cũng dẫn đường cho mũi tên, vậy thì có quỷ dữ cũng chẳng có gì lạ, phải không?

Vị thẩm phán có thêm một ngôi sao trên vai lên tiếng: "Chúng tôi nhận được thông tin ngài vẫn còn sống từ Sergei Nikolayevich Romanov, được biết về việc chỉ huy của ngài trước khi đến Cao điểm Peniye."

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là: "Ai cơ?"

Sau đó, anh nhớ ra, Sergei Nikolayevich Romanov chính là "người tình của nữ Công tước" đã đổi quần cho mình.

Trước ngọn đồi phía tây Cao điểm Peniye, Đại úy Rubakov vì quá căng thẳng đã nhầm Vương Trung là quân Prosen nên đã bắn một phát, lúc đó Sergei bị ngã vỡ đầu, nhất quyết không chịu rời khỏi bệnh viện dã chiến, Vương Trung chỉ đành phải để anh ta lên xe ngựa của dân làng cùng với những người bị thương nặng, đưa về phía sau.

Vương Trung: "Thượng úy Sergei vẫn khỏe chứ?"

Vị thẩm phán lộ vẻ mặt chán ghét: "Khỏe lắm, suốt ngày đòi chúng tôi đưa anh ta về sau, đưa đến St.Petersburg, như thể có nữ Công tước nào đó đang đợi anh ta ở đó."

Vương Trung nhíu mày, chẳng lẽ gã trai bao của nữ Công tước là thật? Nữ Công tước giờ đã thành góa phụ, anh ta--

Anh lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ đó.

Kệ người khác làm gì, việc của Vương Trung tôi là nghĩ cách bắn thêm một phát súng vào quân Prosen.

Vương Trung: "Tôi không có quan hệ gì với anh ta, tôi hy vọng có thể bổ sung quân số cho đội quân của tôi càng sớm càng tốt, chúng tôi vẫn có thể chiến đấu."

Ngoài quân số, còn phải bổ sung xe tăng và pháo binh, tốt nhất là có T-34!

Nghe thấy lời Vương Trung nói, những người lính dũng cảm của Trung đoàn Amur số 3 đều nhìn sang, ánh mắt sắc bén, kiên định. Tất cả đều mong chờ được đối đầu với quân Prosen một lần nữa.

Vị thẩm phán liếc nhìn mọi người, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Trước đó, chúng tôi cần tìm hiểu về trận chiến gần Cao điểm Peniye, mời ngài đi cùng chúng tôi một chuyến được chứ?"

Lúc này, Yegorov bước đến: "Tìm hiểu về trận chiến hình như không phải là nhiệm vụ của Tòa án dị giáo thì phải? Các người đâu có quản lý quân đội."

"Anh hiểu lầm rồi, Trung tá Ivan Panteleyevich Yegorov. Là Giám mục Quân đoàn muốn tìm hiểu về trận chiến, chỉ là phái chúng tôi đến tìm người thôi.

"Dù sao thì các Tham mưu lúc này đều đang rất bận rộn, các linh mục và thầy tu cũng vậy, chỉ có chúng tôi là tương đối rảnh rỗi."

Vị thẩm phán cười toe toét, có chút gì đó áy náy.

Chương 55: Rokossovsky và đội quân anh hùng của anh được khen thưởng (Minh chủ thêm chương)

Vương Trung đứng dậy, kết quả vì đi bộ quá lâu nên chân vẫn còn tê, suýt chút nữa thì quỳ sụp xuống đất.

Vị thẩm phán có thêm một ngôi sao nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy anh: "Ngài cẩn thận, nếu ngã trước mặt chúng tôi thì lại rắc rối, chúng tôi lại mang tiếng xấu."

Các người cũng biết tiếng xấu của mình rồi đấy.

Vương Trung chỉ nghĩ vậy trong lòng, còn Yegorov thì nói thẳng ra: "Các người cũng biết tiếng xấu của mình rồi đấy à?"

Vương Trung trợn tròn mắt nhìn Yegorov, thầm nghĩ, anh bạn gan to thật đấy!

Pavlov thì tỏ vẻ mặt như đang trách móc: "Tên nhà quê này đang nói năng cái gì vậy!"

Vị thẩm phán mỉm cười: "Nhiệm vụ của chúng tôi là khiến người khác khiếp sợ. Nếu như mọi người nhìn thấy chúng tôi mà không sợ hãi, thì kẻ thù ẩn náu cũng sẽ không sợ hãi, chúng sẽ trở nên táo tợn hơn, phải không? Vì vậy, chúng tôi vẫn nên khiến người ta sợ hãi thì hơn."

Vương Trung và nhóm sĩ quan của mình - thực ra chỉ có Yegorov và Pavlov - nhìn nhau.

Anh quyết định bỏ qua chuyện này, không thảo luận nữa, bèn đứng thẳng người, nói với vị thẩm phán: "Đi thôi. Đi xe của các người à?"

"Alyosha!" Chưa kịp để vị thẩm phán lên tiếng, một tiếng gọi từ phía sau vang lên.

Vương Trung quay đầu lại, thấy Lyudmila đang chạy đến, tay phải bưng một cái đĩa, bên trong có bánh mì và xúc xích nướng, còn có dưa chuột muối chua, tay trái thì xách theo một cái cốc.

"Anh ăn chút gì đi." Lyudmila nói, "Lần trước anh ăn là lúc trời mới sáng, lại còn đi bộ nhiều như vậy, chắc chắn là anh đói rồi."

Vương Trung gật đầu, anh thực sự rất đói.

Anh cầm miếng bánh mì lên cắn một miếng, sau đó lặng lẽ đặt lại. Nghe nói là có loại bánh mì đen nướng rất thơm, nhưng rõ ràng miếng bánh mì khô khốc này không phải.

Với tâm trạng đầy lo lắng, Vương Trung cầm lấy miếng xúc xích nướng, cắn một miếng, sau đó nhai ngấu nghiến.

Sau này phải nhớ kỹ, xúc xích nướng đáng tin cậy - chắc là thịt gì cũng đáng tin cậy.

Cuối cùng, Vương Trung ăn thêm một miếng dưa chuột muối chua.

Món này ăn vào có vị như - như dưa chuột muối chua.

Ăn xong, Vương Trung lau miệng, nhận lấy chiếc cốc từ tay Lyudmila, uống một ngụm, sau đó phát hiện ra bên trong không phải là nước, mà là sữa.

Vương Trung: "Lấy sữa ở đâu ra vậy?"

"Bên kia có cả một thùng kìa." Lyudmila chỉ vào thùng nước lớn có vòi ở trong "phòng bếp" cách đó không xa.

Vương Trung: "Ồ, sữa bò à."

"Ừ, chứ còn sữa gì nữa?" Lyudmila khó hiểu hỏi.

Vương Trung cố gắng không để ánh mắt mình nhìn lung tung, đáp: "Tôi cứ tưởng là sữa ngựa."

Lyudmila càng khó hiểu hơn: "Anh muốn uống sữa ngựa á? Bây giờ kiếm đâu ra?"

Vương Trung uống cạn sữa trong cốc, trả lại cho cô gái: "Sữa bò ngon lắm. Anh đi đây."

"À đúng rồi," Lyudmila lại nói, "Tu sĩ Yetsemenko đã đến Giáo hội Quân đoàn rồi, có khi chúng ta sẽ bị điều động đến nơi khác, Alyosha, em..."

Nghe thấy đội Thần Tiễn của mình sắp bị điều đi, Vương Trung tức giận, xe tăng còn chưa có, lại còn cướp mất đội Thần Tiễn của anh, thế này thì đánh đấm cái nỗi gì, nhất định phải đi nói chuyện phải trái với Lữ đoàn trưởng - à không, là Giám mục Quân đoàn mới được, anh bèn cao giọng nói: "Không có lệnh của tôi, không ai được phép đi đâu hết! Bây giờ tôi sẽ đến gặp Giám mục Quân đoàn, tôi sẽ nói chuyện với ông ấy!"

Lyudmila thở phào nhẹ nhõm, nét mặt dịu dàng hẳn.

Có vẻ như cô ấy rất vui.

Vương Trung tức giận bước lên xe của Tòa án dị giáo, vừa ngồi vào ghế sau vừa lẩm bẩm: "Cướp mất đội Thần Tiễn của tôi, đùa gì thế."

Xe tăng thì không có, lại còn điều động cả tổ tên lửa chống tăng "Short Horn" (tức là đội Thần Tiễn, Vương Trung coi họ như một tổ tên lửa chống tăng) của tôi đi, thế này thì đánh đấm cái nỗi gì, tôi phải đi nói chuyện phải trái với Lữ đoàn trưởng - à không, là Giám mục Quân đoàn mới được!

Hai vị thẩm phán cũng lên xe.

Yegorov định lên xe, vị thẩm phán lên tiếng: "Mấy người không cần đi đâu, cứ viết báo cáo về diễn biến trận chiến, sẽ có Tham mưu đến lấy."

Yegorov tặc lưỡi, quay đầu nhìn Thượng sĩ Grigory.

Vị Thượng sĩ lập tức hiểu ý, xách theo khẩu MP40 chiến lợi phẩm leo lên ghế sau xe Jeep, ngồi cạnh Vương Trung.

"Tôi là lính gác." Vị Thượng sĩ nói, "Đưa theo lính gác là chuyện bình thường mà, phải không?"

Vị thẩm phán gật đầu, khởi động xe.

Chiếc xe cứ thế rời khỏi trường học.

————

Sau khi Tòa án dị giáo rời đi, những người lính của Trung đoàn Amur số 3 đều thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí nhanh chóng trở nên náo nhiệt trở

lại.

Các cô gái trẻ của đội nấu ăn dã chiến bắt đầu bàn tán về vị Bá tước vừa mới rời đi.

Những cô gái này đều là người dân Bogdanovka được điều động đến, có người thậm chí còn sinh ra sau khi nội chiến kết thúc, còn phần lớn là những đứa trẻ chưa nhớ chuyện gì trong thời kỳ nội chiến.

Mặc dù Bogdanovka bị quân Prosen không kích, nhưng mục tiêu tấn công của chúng rất tập trung, chủ yếu là nhà ga và xưởng sửa chữa đầu máy xe lửa bên cạnh nhà ga, hầu hết người dân Bogdanovka chưa từng thực sự nhìn thấy người bị máy bay Prosen dội bom chết.

Vì vậy, những cô gái này không có khái niệm gì về sự tàn khốc của chiến tranh, những gì họ tưởng tượng về chiến tranh chủ yếu đến từ phim ảnh, âm nhạc và thơ ca.

Họ đang say sưa bàn tán về câu nói vừa rồi của vị Bá tước:

"Natasha, cậu có nghe thấy không? Vừa rồi ngài Bá tước nói 'Vậy thì tôi có thể chỉ cho hai vị con đường trở về từ địa ngục', đẹp trai quá đi mất!"

"Đúng đấy, lúc nói câu đó, nhìn mặt anh ấy kìa, tim tôi muốn nhảy ra ngoài luôn!"

"Mà này, cô gái vừa rồi mang đồ ăn cho ngài Bá tước là ai thế? Trông có vẻ lớn hơn chúng ta một chút."

Các cô gái vừa làm việc vừa ríu rít trò chuyện, người phụ nữ trung niên phụ trách múc canh dùng muôi gõ mạnh vào thành nồi: "Đừng nói nữa, tập trung làm việc đi! Natasha, nhìn khoai tây cậu gọt kìa, tôi đứng từ đây còn nhìn thấy chỗ chưa gọt hết vỏ kìa!"

Vừa dứt lời, bên binh sĩ đã có người hô: "Khoai tây kia để tôi ăn!"

Điều này khiến mọi người cười vang.

Nhưng bà lão dường như chẳng để ý đến họ, bà tiếp tục quở trách các cô gái: "Thời nội chiến, tôi cũng tham gia đội nấu cơm dã chiến, giống hệt các cô bây giờ.

"Tôi nói cho các cô biết, dù là quý tộc hay thường dân, dù đẹp trai hay nghịch ngợm, tất cả đều có thể đột ngột biến mất!

"May mắn thì mất tích, xui xẻo thì nằm viện, sống đời tàn phế, chịu tội cả đời!

"Đừng yêu binh lính, đừng! Chờ chiến tranh kết thúc, hãy tìm một chàng trai khỏe mạnh nhanh chân mà gả đi, đó mới là lựa chọn đúng đắn! Cũng là lựa chọn duy nhất!"

Lời bà lão khiến những người lính im bặt.

Im lặng kéo dài được một lúc, Pavlov lên tiếng: "Bà lão, lần này khác nội chiến! Chúng tôi tận mắt chứng kiến, lũ Prosen là ác quỷ, chúng tàn sát thường dân không ghê tay!

"Chúng tôi tận mắt chứng kiến chúng giết cả gia đình ba thế hệ, ném xác xuống hố phân!

"Nếu không chiến đấu, không tiêu diệt chúng, tất cả chúng ta sẽ bị giết, chúng sẽ cướp đất, lấy xác chúng ta bón ruộng!"

Bà lão vừa khuấy nồi súp khoai tây cà rốt, vừa đáp: "Ừ, tôi biết. Nên tôi mới nấu cơm cho các cậu đây."

Vừa nói, bà lão bỗng nhiên không kìm nén được, bắt đầu thút thít, không biết nhớ về hồi ức đau buồn nào.

Các cô gái vây quanh an ủi, bà lão lại quát lên: "Lo mà gọt vỏ khoai tây đi! Binh lính còn đang chờ cơm! Họ còn đang... chờ cơm đấy..."

————

Lúc này, trong sở chỉ huy.

Tham mưu trưởng tập đoàn quân 41 đặt một tấm bản đồ lên bàn.

"Đây là bản đồ do sĩ quan tham mưu vẽ tay, nếu là tên Rokossovsky bất học vô thuật kia, hắn tuyệt đối không thể nào nói rõ ràng được đường đi đến Cao điểm Peniye." Tham mưu trưởng nói với vẻ đắc ý, "Hắn sẽ lòi đuôi ngay lập tức, mọi lời dối trá đều tự sụp đổ!"

Quân mục tập đoàn quân bước đến bên cạnh, nhìn bản đồ rồi hỏi: "Bản đồ này chính xác chứ?"

"Chính xác, được vẽ theo tỷ lệ chính xác, điểm khác biệt lớn nhất so với bản đồ thật là trên bản đồ này dựa theo ảnh chụp trên không, đánh dấu một số vị trí đặc trưng, tất cả đều dựa theo lời khai của Đại úy Sergei về tuyến đường hành quân mà tìm kiếm, nếu thật sự là Rokossovsky chỉ huy họ rút lui về Cao điểm Peniye, hắn nhất định sẽ nhớ!"

Quân mục gật đầu, quay sang nhìn Tư lệnh tập đoàn quân 41, Công tước Vostrom.

Công tước nói: "Tốt lắm, hãy dùng cái này để thử xem Bá tước Rokossovsky có tài cán gì! Nếu như vẻ ngoài bất học của hắn trước đây chỉ là giả vờ, là để lấy lòng Hoàng thái tử, vậy chúng ta sẽ xin huân chương cho hắn.

"Còn nếu hắn thật sự là kẻ bất tài, chúng ta sẽ tìm ra người thật sự chỉ huy trận chiến đó, để trọng dụng!"

————

Xe của Tòa án quân sự dừng lại trước một tòa nhà nhỏ bé, xấu xí.

Vương Trung nhìn tòa nhà với vẻ nghi ngờ: "Sở chỉ huy ở đây sao? Trông chẳng khác gì một ngôi nhà bình thường."

Thậm chí còn không bằng cái xưởng xay gió ở làng Peniye.

Vị thẩm phán đang lái xe chỉ tay về phía tòa nhà chính quyền thành phố cách đó không xa: "Anh nhìn kìa, chúng tôi treo cờ quân đội và quốc kỳ trên nóc tòa nhà đó, ngày nào nó cũng bị ném bom, may mà tòa nhà được xây bằng bê tông cốt thép nên khá kiên cố."

Vương Trung: "Ra là vậy, là để tránh bom."

Thẩm phán: "Có kẻ phản bội định dùng đạn khói để chỉ điểm cho không quân Prosen ném bom sở chỉ huy, bị chúng tôi tóm gọn và xử bắn rồi. Bây giờ, xung quanh sở chỉ huy cấm xe quân sự dừng đỗ, cấm treo bất cứ thứ gì có màu sắc dễ nhận biết từ trên không, sau khi mọi người xuống xe tôi còn phải đánh xe đi ngay. Xuống đi, Bá tước."

Vương Trung đẩy cửa bước xuống xe, đợi những người khác xuống hết, chiếc xe jeep lập tức rời đi.

Trước cửa sở chỉ huy, một sĩ quan trẻ tuổi đang đứng, trên quân phục có đeo một dải thừng màu vàng. Nhìn dải thừng, Vương Trung có cảm giác nó giống như "dây sĩ quan phụ tá" của quân đội Đức, màu vàng tượng trưng cho sĩ quan phụ tá của tướng.

Vị sĩ quan phụ tá giơ tay làm động tác mời.

Vương Trung không vội vàng bước vào, anh quan sát tòa nhà sở chỉ huy giản dị, chỉnh trang lại trang phục rồi mới sải bước tiến về phía cửa.

Vừa bước vào sở chỉ huy đã nghe thấy tiếng "tích tắc" quen thuộc thường nghe thấy trong phim, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, có thể thấy trong căn phòng bên trái hành lang là những chiếc máy điện báo, rất nhiều người đang bận rộn làm việc.

Vị thẩm phán dẫn Vương Trung vào căn phòng đối diện phòng điện báo.

Bên trong đặt một chiếc bàn vẽ bản đồ, xung quanh bàn là rất nhiều sĩ quan cao cấp mặc quân phục lộng lẫy, huân chương đeo trên người họ khiến Vương Trung hoa cả mắt.

Vương Trung khẽ cúi đầu, quan sát một lượt, anh đại khái đoán được những người này là ai, sau đó giơ tay chào Công tước Vostrom, người có quân hàm cao nhất trong số họ: "Thưa Công tước, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky xin được yết kiến."

Công tước giơ tay chào lại: "Konstantinovich, cuối cùng anh cũng đến rồi, mau đến đây kể cho chúng tôi nghe xem, anh đã thoát khỏi vòng vây của quân địch ở Rogneda như thế nào."

Vừa nói, Công tước vừa chỉ tay vào bản đồ trên bàn.

Vương Trung lập tức bước đến, bắt đầu giải thích dựa theo bản đồ.

Bản thân anh vốn rất quen thuộc với bản đồ, dù sao trước khi xuyên không anh đã chơi rất nhiều game chiến tranh, có những game cờ bàn thuần túy chỉ thao tác trên bản đồ, rất chân thực.

Trên đường rút lui khỏi Rogneda, anh cũng thường xuyên sử dụng góc nhìn từ trên xuống, nên rất quen thuộc với địa hình.

Khoảng mười lăm phút sau, Vương Trung ngừng lời.

Vị sĩ quan phụ tá đeo dải thừng vàng lập tức đưa nước cho anh.

Công tước và các sĩ quan cao cấp khác nhìn nhau.

Cuối cùng, Quân mục tập đoàn quân 41 lên tiếng hỏi: "Aleksei Konstantinovich, chẳng phải anh tốt nghiệp hạng bét ở trường quân sự sao? Theo chúng tôi được biết, anh thậm chí còn không biết xem bản đồ."

Vương Trung thầm nghĩ, cái quái gì vậy, tên Rokossovsky này vô dụng đến mức đó sao?

Phải làm sao đây, nói là được Chúa dẫn đường liệu có bị đám người này nhìn thấu, rồi bị coi là dị giáo không?

Anh đành nói: "Tôi đúng là tốt nghiệp hạng bét, nhưng tôi vẫn biết xem bản đồ, chắc chắn là do đám bạn học cũ bịa đặt, đúng, bịa đặt!"

Quân mục tập đoàn quân nhìn sang Công tước Vostrom.

Công tước hỏi: "Làm sao anh chắc chắn được hướng tấn công chính diện của mình là điểm yếu trong phòng tuyến của địch?"

Vương Trung: "Tôi không chắc, ban đầu tôi chỉ định ra lệnh đánh bom khói, để ngăn chặn hỏa lực vượt trội của quân địch, kết quả sau đợt xung phong thứ ba, Trung đoàn Amur đã đánh thẳng vào sở chỉ huy tiền phương của chúng.

"Lúc đó, tôi phán đoán, quân địch nhất định đã bố trí lực lượng hùng hậu ở phía đông để chặn đường rút lui của chúng ta, vậy nên tôi quyết định đánh úp theo hướng ngược lại."

Mấy vị sĩ quan cao cấp lại nhìn nhau.

Công tước lại hỏi: "Tại sao anh lại quyết định cố thủ Cao điểm Peniye? Đó không phải là mệnh lệnh của chúng tôi."

Vương Trung: "Lúc đó, chúng tôi đang di chuyển bằng xe tải của Prosen thu được được trên đường thì bị quân của Rubakov bắn một phát. Nếu tiếp tục đi bằng xe tải của chúng, chắc chắn chúng tôi sẽ bị bắn nhiều hơn.

"Chúng tôi đành phải bỏ xe, đi bộ. Mà lực lượng phòng thủ Cao điểm Peniye chỉ có vài chiếc T-28, vỏ mỏng ruột yếu, quân địch có thể dễ dàng chiếm được ngôi làng, sau đó tiếp tục truy kích.

"Chúng tôi sẽ bị bắt kịp, chúng là quân đội cơ giới mà!"

Mọi người xung quanh bàn bản đồ trao đổi ánh mắt, cuối cùng Công tước lên tiếng: "Vậy anh hãy nói về việc phòng thủ Cao điểm Peniye đi."

Vừa dứt lời, các sĩ quan tham mưu liền thay một tấm bản đồ mới, là bản đồ chi tiết làng Peniye, đánh dấu vị trí từng ngôi nhà.

Vừa nhìn bản đồ, Vương Trung đã lập tức lên tiếng: "Bản đồ này vẽ sai rồi, ngôi nhà này phải ở phía nam cối xay gió."

Anh quá quen thuộc với Cao điểm Peniye, dù sao anh đã quan sát nơi này hai ngày, rất nhiều người lính dưới quyền anh đã anh dũng hy sinh ở đây. Có lẽ đến khi về già, anh vẫn sẽ nhớ về ngôi làng nhỏ này, nhớ về từng viên gạch, ngọn cỏ nơi đây.

Tham mưu trưởng tập đoàn quân nói: "Anh cứ tạm giải thích dựa theo bản đồ này đi, nó được vẽ dựa theo ảnh chụp trên không, không được chính xác lắm, nhưng cũng đủ để dùng."

Vương Trung gật đầu, bắt đầu hồi tưởng lại trận chiến kéo dài 38 tiếng đồng hồ đó.

30 phút sau.

Quân mục tập đoàn quân là người lên tiếng trước: "Rất tốt, Aleksei Konstantinovich, rất tốt!

"Chờ anh nghỉ ngơi xong, hãy đến phòng tuyên huấn, kể lại cho các giáo sĩ nghe một lần nữa! Phải để họ tuyên truyền cho thật tốt, dựa vào lòng dũng cảm và trí tuệ, chúng ta có thể đánh bại quân Prosen!"

Tham mưu trưởng tập đoàn quân tiếp lời: "Dựa vào chiến thuật đánh cận chiến trong thành phố, các anh đã tiêu diệt được rất nhiều xe tăng của quân địch! Còn nhiều hơn số xe tăng mà nhiều sư đoàn thiết giáp tiêu diệt được!"

Vương Trung nhướn mày: "Vậy là tôi đã vượt qua được ải thẩm vấn rồi?"

Anh đã nhìn ra, đám sĩ quan cao cấp này không tin anh có thể chỉ huy đánh thắng trận, nên cố ý thử thách anh.

Công tước đi vòng qua bàn bản đồ, vỗ vai Vương Trung: "Aleksei Konstantinovich, tôi thừa nhận vừa rồi chúng tôi có chút nghi ngờ khả năng của anh, nhưng giờ thì chúng tôi hoàn toàn tin tưởng. Có lẽ anh chỉ không giỏi ứng phó với các bài kiểm tra ở trường quân sự mà thôi!"

Vương Trung nghiêm túc đáp: "Thưa Công tước, không phải tôi, mà là những người lính của tôi đã chiến đấu anh dũng. Tôi chỉ là..."

Tôi chỉ là chơi ăn gian.

Nhưng Vương Trung không thể nói ra câu này, nên đành im lặng.

Công tước lại tỏ vẻ "Tôi hiểu, tôi hiểu hết", ông ta quay sang nói với Quân mục: "Nikita, hãy đề nghị phong danh hiệu Cận vệ cho Trung đoàn Amur.

Còn cả trung đoàn thiết giáp đó nữa, là Trung đoàn Thiết giáp 31 phải không? Cũng đề nghị phong danh hiệu Cận vệ cho họ!"

Quân mục lộ vẻ khó xử: "Trung đoàn Amur thì không sao, nhưng Trung đoàn 31 đã hy sinh hết rồi, chưa có tiền lệ nào phong tặng danh hiệu Cận vệ cho đơn vị bị xóa sổ cả."

Nghe vậy, Vương Trung cảm thấy vô cùng đau buồn, anh nhớ đến lá thư của pháo thủ số 422 vẫn còn trong túi, nhớ đến nụ cười của Rubakov.

Đúng lúc này, một sĩ quan tham mưu bước vào báo cáo: "Báo cáo, đã có kết quả trinh sát trên không. Quân địch vẫn chưa chiếm được Cao điểm Peniye, phi công của chúng ta phát hiện một chiếc xe tăng hạng nặng số hiệu 67 vẫn đang chiến đấu."

Vương Trung kinh ngạc: "Họ vẫn còn chiến đấu?"

"Vâng, họ vẫn đang chiến đấu." Sĩ quan tham mưu gật đầu.

Vương Trung bước lên, nắm lấy tay Công tước: "Nhanh chóng phái quân thiết giáp đến tiếp ứng họ!"

Công tước lộ vẻ khó xử: "Aleksei Konstantinovich, Quân đoàn Thiết giáp 4 là lực lượng thiết giáp cuối cùng trong tay chúng ta."

Vai Vương Trung khẽ trùng xuống, anh chợt nhớ đến một chuyện, bèn hỏi: "Tình hình phòng tuyến hiện giờ thế nào? Ý tôi là, phòng tuyến ở đây."

Quân đoàn trưởng Quân đoàn 63 đáp: "Chúng tôi đã xây dựng xong hệ thống chiến hào cơ bản, nhưng... thời gian quá gấp gáp, lại thêm thiếu thốn xi măng, nên chưa xây dựng được bao nhiêu ụ súng chống tăng và công sự kiên cố, tình hình rất tệ. Giá mà có thêm một ngày nữa thì tốt."

Nghe vậy, Vương Trung càng thêm chắc chắn, có lẽ kíp xe tăng số 67 biết rõ điều này.

Trục trặc kỹ thuật chỉ là cái cớ, bởi vì trục trặc kỹ thuật, những người lính dũng cảm ấy đã quyết định ở lại, câu thêm thời gian cho phòng tuyến.

Vương Trung nắm chặt tay Công tước: "Hãy đề nghị phong tặng... phong tặng danh hiệu cao quý nhất cho kíp xe tăng số 67!"

Anh định nói là Anh hùng Liên Xô, nhưng lại nhớ ra ở đây không có Liên Xô, anh cũng không biết danh hiệu cao quý nhất của Đế quốc Ant là gì.

Quân mục tập đoàn quân gật đầu: "Chúng tôi sẽ đề nghị phong tặng Huân chương Ngôi sao Vàng, danh hiệu cao quý nhất, cho họ."

Tham mưu trưởng tập đoàn quân nói: "Còn anh, Aleksei Konstantinovich, chúng tôi dự định điều anh và đơn vị của anh đến Loktev để nghỉ ngơi, chỉnh đốn, nơi đó đang tập hợp binh lính từ tiền tuyến rút về, anh sẽ phụ trách công việc này, anh thấy sao?"

Vương Trung: "Không! Tôi vẫn có thể chiến đấu, hãy giao quân đội cho tôi, tôi có thể tiêu diệt thêm nhiều quân Prosen nữa!"

Công tước lắc đầu: "Không, tôi có linh cảm, cuộc chiến này sẽ còn kéo dài, anh không cần phải nóng vội. Trông anh rất tiều tụy, mệt mỏi, mặt mũi xanh xao. Anh và binh lính của anh cần được nghỉ ngơi, hồi phục."

"Chúng tôi sẽ chặn quân địch ở Bogdanovka ít nhất ba tuần, chờ anh nghỉ ngơi xong, tôi đảm bảo sẽ phái anh đến nơi nguy hiểm nhất."

Vương Trung suy nghĩ một chút, thấy Công tước nói năng đầy tự tin như vậy, có vẻ như binh lực trong tay rất dồi dào, vậy nghỉ ngơi một chút cũng được.

Chờ bổ sung quân số và trang bị xong, anh sẽ quay lại đánh cho lũ Prosen một trận ra trò.

Nghĩ vậy, anh bèn đổi giọng: "Vậy tôi muốn được bổ sung quân số và trang bị, tôi muốn xe tăng, pháo..."

Lúc này, anh nhìn Quân mục tập đoàn quân, nhớ đến một chuyện, bèn nói: "À, đừng điều động tiểu đội Thần tiễn của tôi đi!"

Quân mục: "Phải chăng xạ thủ của tiểu đội Thần tiễn đang được biên chế trong đơn vị của anh là thanh mai trúc mã của anh, Aleksei Konstantinovich?

"Tôi sẽ không điều động tiểu đội Thần tiễn đó đi, mặc dù tiền tuyến đang rất thiếu, nhưng... tôi nghĩ tiểu đội của Thầy tu Yetsemenko cũng cần được nghỉ ngơi, hồi phục."

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy còn xe tăng," Anh nói tiếp, "Tôi muốn xe tăng T-34, càng nhiều càng tốt!"

Công tước ngắt lời Vương Trung: "Chắc chắn cậu sẽ được bổ sung quân số, còn về trang bị, hiện tại chúng ta đều đang rất thiếu thốn.

"Loktev là trung tâm hậu cần của chúng ta, khi nào đến đó, cậu hãy đến xin với bộ phận hậu cần.

"Hôm nay, các cậu hãy nghỉ ngơi trong thành một ngày, sáng mai lên đường, đi xe trở về."

Công tước quay sang nói với Tham mưu trưởng: "Thông báo cho bộ phận hậu cần, cấp rượu ngon, thuốc lá ngon cho Trung đoàn Amur! Đương nhiên là không thể thiếu thịt bò, họ muốn ăn bao nhiêu cũng được!"

Chương 56: Những người bạn trẻ tuổi

Sau đó, Vương Trung như rơi vào "hội khen ngợi", bị mọi người khen ngợi hết lời.

Nhưng anh chẳng để tâm đến những lời khen đó, anh cố gắng tranh thủ thời gian tìm kiếm bản đồ toàn cục.

Góc nhìn từ trên xuống của anh về cơ bản chỉ có thể bao quát khu vực bán kính hai km xung quanh các đơn vị trực thuộc, do anh trực tiếp chỉ huy, nếu tự mình leo lên chỗ cao, anh có thể nhìn xa hơn một chút.

Khoảng cách đó trên bản đồ có lẽ chỉ khoảng một cm.

Anh phải tìm một tấm bản đồ, tốt nhất là bản đồ toàn bộ chiến trường, thậm chí là bản đồ cả nước, để xem xét tình hình chiến sự hiện tại.

Giờ anh đã biết, chiến tranh mới chỉ bắt đầu được một tuần, so với Chiến dịch Barbarossa mà anh biết, một tuần sau khi khai chiến, lực lượng tiến quân xa nhất của quân đội Đức cũng chỉ mới tiến được 170km.

Nếu như tiến trình lịch sử của thế giới này không khác thế giới cũ là bao, vậy thì một tuần sau sẽ diễn ra trận vây hãm Minsk.

Vương Trung nhìn quanh, nhìn thấy tấm bản đồ toàn cục được treo trên bức tường dễ thấy nhất, một sĩ quan tham mưu đang đứng trên chiếc thang nhỏ, dán nhãn lên bản đồ.

Anh bèn bỏ mặc đám sĩ quan cao cấp vẫn đang khen ngợi mình, đi thẳng đến chỗ tấm bản đồ.

Đến nơi, anh chợt nhớ đến cảnh phim thường thấy, để thể hiện sự chuyên nghiệp, anh bèn hỏi: "Bản đồ này được cập nhật dựa theo báo cáo lúc mấy giờ?"

Người sĩ quan tham mưu đang đứng trên thang đáp: "Tình hình mặt trận phía bắc được cập nhật dựa theo báo cáo mới nhất, còn mặt trận phía nam được cập nhật lúc 5 giờ sáng nay."

Vương Trung gật đầu, bắt đầu quan sát kỹ bản đồ, từ bắc xuống nam.

————

Sau khi Aleksei Konstantinovich Rokossovsky rời đi, Công tước Vostrom thu lại nụ cười, nhìn những người trong bộ chỉ huy của mình.

Vừa rồi, họ khen ngợi Rokossovsky, ngoài việc thật sự tán thưởng tài năng của anh, còn có một nguyên nhân khác là do Rokossovsky có mối quan hệ rất tốt đẹp với Hoàng thái tử.

Đây là điều mà giới quý tộc đều biết.

Nếu không, với thân phận Bá tước, danh tiếng của Rokossovsky sẽ không thể nào đến tai vị Công tước Vostrom năm mươi lăm tuổi này.

Tất nhiên, Công tước mới chỉ nghe đến danh tiếng của Rokossovsky, chứ chưa từng tiếp xúc với anh, cho dù có xuất hiện trong cùng một buổi gặp

mặt, Công tước cũng sẽ không giao thiệp nhiều với một thiếu niên ăn chơi trác táng.

Công tước nhìn chầm chầm vào bóng lưng Rokossovsky một lúc, rồi quay sang hỏi vị sĩ quan phụ tá: "Anh đã từng tiếp xúc với Bá tước Rokossovsky chưa? Anh ta là người như vậy sao?"

Vị sĩ quan phụ tá nhìn theo bóng lưng Rokossovsky, hạ giọng đáp: "Tôi không biết, Hoàng thái tử chỉ kết bạn với những người có cùng sở thích, những người đó ở trường quân sự, à không, ở bất cứ ngôi trường nào, cũng đều là học sinh cá biệt. Tôi tốt nghiệp hạng nhất Học viện Quân sự Suvorov."

Công tước nhìn Rokossovsky, lại hỏi: "Bây giờ, anh ta đã chặn đứng được quân địch đông gấp mấy lần mình ở Cao điểm Peniye, anh có tự tin làm được như vậy không?"

"Không." Vị sĩ quan phụ tá không chút do dự đáp: "Đặc biệt là đoạn tự mình lái chiếc T-28, vòng ra sau lưng tiêu diệt xe tăng của quân Prosen, tôi không làm được."

Lúc này, Quân mục tập đoàn quân cũng bước đến tham gia cuộc trò chuyện: "Cậu ta còn vội vã chạy đến xem bản đồ, rõ ràng là rất quan tâm đến chiến sự, nhưng tôi nghe nói, anh ta gia nhập quân đội chỉ để kiếm chút vốn liếng, tán gái mà thôi."

Vị sĩ quan phụ tá hai tay một nhún vai: "Biết đâu đấy chỉ là giả vờ, để tiếp cận Hoàng thái tử. Ai mà biết được?"

————

Vương Trung nhìn bản đồ, cảm thấy khó xử.

Là một game thủ kỳ cựu của dòng game Hearts of Iron, anh vô cùng quen thuộc với "chiến trường phía đông" trên Trái đất, dù sao anh cũng đã chơi đi chơi lại vô số lần, cả hai phe anh đều chơi qua.

Anh phát hiện, mặc dù có nhiều chi tiết khác biệt, như hình dáng đường bờ biển, dòng chảy cụ thể của các con sông, vị trí các ngọn núi,

Nhưng nhìn chung, bố cục của bản đồ khá giống với mặt trận phía đông mà anh quen thuộc.

Ví dụ như phía bắc chủ yếu là rừng rậm và đầm lầy, phía nam chủ yếu là đồng bằng.

Nhưng sự phân bố quốc gia lại khác, Rogneda, nơi anh đặt chân đến đầu tiên, nằm trên bờ biển phía nam, nhìn vị trí có vẻ tương tự Odessa trên Trái đất.

Dọc theo bờ biển về phía tây nam, lẽ ra phải là các nước như Romania, nhưng trên bản đồ này lại là biên giới với Prosen.

Chẳng trách mà hạm đội của Prosen có thể ngang nhiên neo đậu ngoài khơi, nã pháo vào Rogneda.

Lịch sử của thế giới này đã trải qua biến động gì vậy?

Nhưng lúc này, Vương Trung không có thời gian tìm hiểu lịch sử, thông qua bản đồ, có thể thấy rõ ràng ba tập đoàn quân chủ lực của Prosen đang hát vang tiến mạnh.

Mặc dù vị trí các thành phố và dòng chảy của các con sông khác với mặt trận phía đông mà anh quen thuộc, nhưng Vương Trung vẫn có thể nhận ra, quân Ant đang phòng ngự ở chỗ lồi ra ở khu vực trung tâm sắp bị bao vây.

Tình hình mặt trận phía nam, nơi anh đang đứng, cũng rất nguy cấp, Bogdanovka, nơi anh đang đứng, là thủ đô của Công quốc Vostrom, là thành phố quan trọng nhất ở mặt trận phía nam, phía sau là sông Dnieper.

Con sông này chảy theo hướng bắc nam, sau khi chảy qua Công quốc Vostrom sẽ tạo thành một khúc cua hình chữ L, chảy về hướng tây.

Nhìn vào ký hiệu trên bản đồ, có vẻ như thượng nguồn sông Dnieper được nối với sông Bug bằng một con kênh đào, thông ra biển phía bắc.

Chỉ cần nhìn qua cũng biết tuyến phòng thủ dọc theo con sông này vô cùng quan trọng.

Mà Bogdanovka chính là lá chắn quan trọng nhất nằm trước khúc sông Dnieper ở mặt trận phía nam. Có một nhánh của sông Dnieper chảy qua đây, thông ra biển.

Ban đầu, Vương Trung cứ tưởng nơi này là Kiev, nhưng sau đó anh lại cảm thấy không đúng.

Nơi này nằm quá xa về phía nam.

Lực lượng chủ lực của quân Ant ở mặt trận phía nam đều được bố trí ở khu vực biên giới, giờ đã bị tiêu diệt, hiện tại, lực lượng chủ lực tập trung ở Agasukov, nằm ở phía đông bắc Bogdanovka, vừa vặn nằm ở khúc cua của sông Dnieper.

Bài thơ mà Sufang nhận được trước đó, hình như là được gửi từ Agasukov, trong bài thơ có nhắc đến, đó là nơi đặt sở chỉ huy của Phương diện quân Tây Nam.

Nhìn vào bản đồ phân chia khu vực hành chính, có vẻ như đó là thủ đô của Vương quốc Kosala, đơn vị hành chính cấp cao hơn Công quốc Vostrom.

Có lẽ nào, đó mới là Kiev?

Vương Trung càng nhìn càng thấy giống, Tập đoàn quân trung tâm của địch tiếp tục tiến công, sau khi chọc thủng tuyến phòng ngự dọc theo con kênh, sẽ chuyển hướng tấn công xuống phía nam, bao vây Agasukov.

Nhưng... gọng kìm còn lại ở phía nam đâu? Là chỗ mình đã chặn đánh ngày hôm qua sao?

Sao anh lại có cảm giác không đúng lắm?

Vương Trung nhìn chằm chằm vào bản đồ, cố gắng tính toán, lúc này, anh như biến thành "người chơi", đang vắt óc suy nghĩ trong game.

Lúc này, Công tước Vostrom bước đến bên cạnh anh, hỏi: "Aleksei Konstantinovich, anh có suy nghĩ gì về cục diện chiến trường hiện nay?"

Vương Trung thuận miệng đáp: "Tôi cho rằng, sau khi chọc thủng con kênh, Tập đoàn quân trung tâm của quân Prosen sẽ chuyển hướng tấn công xuống phía nam, bao vây Agasukov, tiêu diệt tập đoàn quân chủ lực của chúng ta ở đó."

Công tước nhìn bản đồ, không nói gì, nhưng Tham mưu trưởng tập đoàn quân lại lên tiếng: "Ở đó có cả một tập đoàn quân dự bị của Phương diện quân Tây Nam, chỉ riêng lực lượng dự bị đã lên đến ba mươi vạn người.

"Không, không đâu, quân Prosen sẽ không làm vậy, nếu có thể thực hiện được ý đồ đó, vậy thì quy mô trận vây hãm sẽ lên đến hơn bảy mươi vạn người. Chiến thắng vẻ vang của họ trong trận Carolin sẽ trở nên vô nghĩa. Tôi nghĩ, ngay cả những vị tướng của Prosen cũng không dám nghĩ đến chuyện đó."

Vương Trung lo lắng nhìn bản đồ, bắt đầu suy nghĩ một trung tá như mình đối mặt với cục diện này thì có thể làm gì.

Lúc này Công tước vỗ vỗ bờ vai hắn: "Cậu vẫn nên về nghỉ ngơi đi. Lần trước ngủ là lúc nào?"

Vương Trung: "20 giờ trước."

"Đi nghỉ ngơi đi, cậu đã mệt đến không cách nào suy nghĩ thông suốt." Quân giáo chủ tập đoàn cũng nói như thế.

Vương Trung nhìn bọn họ, cảm thấy đừng nói mình, cho dù là mấy vị tướng quân này, đoán chừng cũng không ảnh hưởng được hướng đi chung của chiến tranh.

Nơi này chỉ là một sở chỉ huy tập đoàn quân, hơn nữa nhìn bố trí trên bản đồ, tập đoàn quân này chỉ có duy nhất quân đoàn 63 ở đúng vị trí, các quân đoàn khác còn trên đường vận chuyển bằng đường sắt.

Nghe cách nói vừa rồi của Công tước, quân Thiết giáp cũng là một bộ phận của Tập đoàn quân 41, nhưng quân Thiết giáp thứ 4 đã bị tổn thất nặng nề trong đợt phản công, gần như bị xóa sổ.

Một vị tướng chỉ huy một tập đoàn quân như vậy, trong một cuộc chiến tranh quy mô lớn như thế này, những chuyện có thể làm được cũng chỉ là bảo vệ tốt phòng tuyến của mình, hoàn thành nhiệm vụ được giao mà thôi.

Tuy lo lắng, nhưng Vương Trung ý thức được mình bất lực, đành chấp nhận đề nghị của quân giáo chủ tập đoàn: "Vâng, tôi sẽ về nghỉ ngơi ngay."

Tham mưu trưởng tập đoàn: "Ngày mai chúng tôi sẽ sắp xếp xe đến doanh trại của các cậu để đón mọi người ra ga, toa xe trống cũng sẽ được nối đủ, xuất phát sớm một chút, có thể tránh được đợt oanh tạc của quân Prosen."

Vương Trung gật gật đầu.

Công tước Vostrom nháy mắt ra hiệu với sĩ quan phụ tá, người sĩ quan trẻ tuổi bước lên, làm động tác mời với Vương Trung.

————

Trung sĩ Grigory đứng chờ ở bên ngoài phòng bản đồ, có thể là bởi vì ông toát ra một vẻ lạnh lùng, sát phạt, các sĩ quan tham mưu qua lại đều giữ một khoảng cách nhất định với ông.

Nhìn thấy Vương Trung, viên trung sĩ bóp tắt điếu thuốc: "Bá tước, tình hình thế nào rồi?"

"Cũng tạm được, tối nay có thể ăn uống thoải mái một chút. Sáng mai lên đường."

"Vậy sao."

Hai người đi theo người sĩ quan phụ tá dẫn đường một mạch đi ra khỏi bộ chỉ huy, sau đó liền nhìn thấy một đám người tụ tập ở bên kia đường.

Nhìn kỹ, tất cả đều là thanh niên trẻ tuổi, ước chừng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, nam nữ có đủ.

Những người trẻ tuổi chặn kín cả con đường, chen chúc kéo dài đến tận ngã tư.

Người thanh niên dẫn đầu đang hét lớn: "Tại sao không cho chúng tôi nhập ngũ!"

Vương Trung dừng lại, đứng từ xa quan sát bọn họ.

Có thể nghe thấy giọng nói của một người đàn ông trung niên đáp lại: "Các cháu à, hiện tại chỉ mới động viên nam thanh niên trưởng thành thôi, các cháu nhìn lại mình xem, mới tốt nghiệp lớp 10 thôi mà! Đều là những chàng trai, cô gái trẻ tuổi, thật sự không thể tuyển mộ các cháu được!"

"Chúng cháu cũng có thể cầm súng!"

"Cháu biết lái máy kéo! Vậy thì lái xe tăng cũng được!"

"Cháu còn từng tham gia câu lạc bộ hàng không! Cháu có thể làm phi công, lái máy bay đánh cho bọn Prosen quỷ quái kia tan xác!"

Vương Trung nhìn bọn họ, đột nhiên nhớ tới một cuốn hồi ký đã từng đọc, trong đó có đoạn viết rằng chỉ hai ngày sau khi chiến tranh bùng nổ, thanh niên trong toàn bộ công xã đều hạ quyết tâm, cùng nhau chạy đến địa

điểm tuyển quân để nhập ngũ.

Kết quả khi đến nơi, khung cảnh lúc đó “cứ như thể tất cả thanh niên Liên Xô đều đã đến đây”.

Nhìn những người trẻ tuổi này, Vương Trung bất chợt nghĩ, nếu như mình không xuyên không, mà là người Mỹ đánh đến, có lẽ bản thân mình cũng sẽ xông thẳng đến ban chỉ huy quân sự địa phương.

Nghĩ như vậy, những "khuôn mặt xa lạ" trước mắt bỗng trở nên gần gũi, thân thiết hơn.

Bởi thế, dưới sự thôi thúc của một cảm giác thôi thúc khó tả, Vương Trung trèo lên một chiếc xe tải đang bị chặn lại giữa đường, đứng trên bậc lên xuống, hét lớn: "Hỡi những người bạn trẻ!"

Hắn không dùng từ "các cháu".

Bọn trẻ tò mò quay đầu lại, nhìn Vương Trung.

Giờ phút này, Vương Trung - Aleksei Konstantinovich Rokossovsky mang theo sát khí đặc trưng của người lính trở về từ chiến trường.

Quân phục trên người hắn lấm lem bùn đất, băng vải trên vai cũng lấm lem, gương mặt cũng lấm lem không kém, nhưng điều đó không thể che lấp khí chất uy nghiêm, lạnh lùng toát ra từ con người hắn.

Bởi vậy, đám thanh niên im lặng, đồng loạt nhìn Vương Trung.

Vương Trung nói: "Tôi hiểu tâm trạng của các bạn! Nhưng cho dù bây giờ các bạn có nhập ngũ, chúng tôi cũng không thể để các bạn ra tiền tuyến. Bởi vì như vậy chẳng khác nào đẩy các bạn vào chỗ chết!"

"Chúng cháu không sợ chết!" Có người thanh niên hét lớn.

"Phải, tôi biết." Vương Trung nhìn người vừa lên tiếng, "Nhưng nếu trước khi chết mà các bạn không thể tiêu diệt được một tên Prosen nào, vậy thì cái chết đó thật vô nghĩa!"

Người thanh niên vừa lên tiếng im bặt.

Vương Trung: "Chiến trường là địa ngục! Ngay cả những người lính đã trải qua huấn luyện tân binh bài bản, vượt qua vô số bài kiểm tra khắc nghiệt, thì phần lớn cũng không sống quá một tiếng đồng hồ khi ra chiến trường! Không, thậm chí là nửa tiếng!

"Cho nên, cho dù hiện tại các bạn có nhập ngũ, cũng sẽ bị đưa đến hậu phương, huấn luyện ít nhất là ba tháng! Tuy nhiên, tôi có một cách để các bạn có thể ngay lập tức tham gia vào cuộc chiến chống lại bọn Prosen quỷ quái kia!

"Các bạn nhìn xem! Đó là nơi công trình phòng thủ thành phố đang tuyển dụng lao động! Ngay bây giờ các bạn có thể đến đó, tham gia xây dựng công sự ở ngoại ô thành phố!

"Mỗi một đoạn chiến hào mà các bạn đào xong, là có thể giúp một trung đội sống sót trước hỏa lực của quân địch! Mà một trung đội đó có thể tiêu diệt rất nhiều tên Prosen!

"Cứ mỗi một cọc chống tăng mà các bạn dựng xong, là có thể ngăn chặn một chiếc xe tăng của quân Prosen!"

Đám thanh niên đồng loạt quay đầu nhìn về phía công trình.

Vương Trung: "Đó mới là cách thức đúng đắn để góp sức cho đất nước! Hiện tại hãy đi đào chiến hào, đợi quân địch đến thì rút lui, gia nhập quân đội ở hậu phương, tham gia huấn luyện! Tôi rất mong nửa năm nữa, sẽ được gặp lại các bạn trên cương vị là những tân binh bổ sung cho quân đoàn của tôi!"

Bọn trẻ nhìn nhau.

Lúc này, không biết ai là người đầu tiên hét lên: "Đào chiến hào quan trọng như vậy, chúng ta hãy đi đào chiến hào!"

"Đi đào chiến hào thôi!"

"Đi nào!"

Đám đông hừng hực khí thế, kéo nhau đi về phía điểm tuyển dụng lao động của công trình phòng thủ.

Chờ đến khi đám đông đã giải tán gần hết, một vị thượng tá từ phía địa điểm tuyển quân đi tới.

Vị thượng tá này bị mất một cánh tay, chỉ có thể dùng tay trái chào theo kiểu nhà binh với Vương Trung.

"Cậu đã giúp chúng tôi một việc lớn đấy, trung tá."

Vương Trung đáp lễ: "Không có gì, đó là việc tôi nên làm."

Vị thượng tá nhìn về phía những người trẻ tuổi đang vây quanh địa điểm tuyển dụng của công trình phòng thủ, nói: "Nhìn những đứa trẻ này, tôi bỗng cảm thấy tràn đầy hy vọng. Chúng ta sẽ không đầu hàng như Carolin."

Vương Trung kiên định nói: "Tất nhiên là không. Yên tâm đi, chắc chắn là không."

Chương 57: Thiếu tướng Rokossovsky và Chiến đoàn của ông

Những chuyện xảy ra sau ngày 29 tháng 6, Vương Trung thực sự không nhớ rõ lắm.

Chủ yếu là do hắn vừa trở về doanh trại đã ăn một bữa no nê, sau đó thì ngủ quên trong bồn tắm lúc nào không hay.

Lúc tỉnh dậy đã là sáng ngày 30.

Vương Trung nhìn chiếc áo sơ mi sạch sẽ trên người, rồi lại nhìn băng vải mới được thay trên vai, hắn gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Chuyện gì đã xảy ra? Ai thay quần áo cho mình? Ai đã thay thuốc cho mình?

Mình đang ở đâu?

Hắn ngồi dậy, nhận ra tinh thần mình chưa bao giờ minh mẫn, dồi dào như lúc này, ngoại trừ hai chân vẫn còn hơi đau nhức ra thì gần như không còn cảm giác khó chịu nào khác.

Cơn sốt cao mấy ngày trước như chưa từng xảy ra.

Vương Trung xuống giường, nhìn thấy bộ quân phục mới được gấp gọn gàng, đặt trên tủ đầu giường.

Hắn sờ sờ đầu, nhớ rõ ràng là mình không mang theo quân phục, thực tế hắn không mang theo bất kỳ hành lý gì, suy cho cùng tình hình lúc rời khỏi Rogneda là như thế.

Vương Trung cầm bộ quân phục lên, nhanh chóng thay vào, sau đó phát hiện bộ quân phục này cực kỳ vừa vặn, như thể được đo ni đóng giày cho hắn vậy.

Người có thể chuẩn bị bộ quân phục vừa vặn đến vậy, Vương Trung chỉ có thể nghĩ đến một người.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

Vương Trung: "Vào đi."

Cửa mở ra, Lyudmila bưng khay bữa sáng bước vào phòng, vừa nhìn thấy hắn đã mặc quân phục, cô nàng vui vẻ nói: "Thế nào, rất vừa người phải không, tôi đã yêu cầu bộ phận hậu cần chuẩn bị đấy!"

Quả nhiên là cô.

Vương Trung: "Tối qua là cô vớt tôi ra khỏi bồn tắm?"

"Không phải, là Trung sĩ Grigory, quần áo cũng là do ông ấy thay cho cậu, tôi chỉ chuẩn bị áo sơ mi và quần lót thôi."

Vương Trung gật đầu, nhưng ngay sau đó nhận ra có gì đó sai sai, hắn nhìn cô gái: "Sao cô biết tôi mặc áo sơ mi và quần lót?"

"Bởi vì là do tôi chuẩn bị mà." Lyudmila tự hào nói, sau đó đặt khay thức ăn lên bàn, "Ăn sáng thôi."

Trong khay có cháo yến mạch, bánh mì, trứng ốp la, thịt xông khói và sữa.

Vương Trung gạt bánh mì sang một bên, dùng nĩa xiên thẳng miếng trứng ốp la cho vào miệng, sau đó hài lòng nhận ra đây là trứng lòng đào, được chiên vừa tới, lòng đỏ đã chín tới nhưng chưa đặc lại.

Ăn xong trứng, Vương Trung lại cầm miếng thịt xông khói lên.

Lyudmila lên tiếng: "Anh phải ăn chút tinh bột chứ! Hôm qua anh không hề động đến tinh bột đấy!"

Vừa nói, cô vừa cầm một lát bánh mì, kẹp thịt xông khói vào giữa, đưa cho Vương Trung: "Bánh mì lần này là do tự tay tôi chọn, đảm bảo hợp khẩu vị của anh."

Còn biết rõ khẩu vị của mình nữa... Chẳng lẽ cô ấy thật sự là vị hôn thê của mình?

Vương Trung nhìn Lyudmila từ trên xuống dưới một lượt, nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, khi đó hắn đã nghĩ đến chuyện xin Wechat của cô nàng, không ngờ bây giờ lại tốt đến vậy, một bước lên tiên, vấn đề nan giải nhất đã được giải quyết!

Vương Trung còn chưa kịp đắm chìm trong niềm hạnh phúc mà cô gái dịu dàng trước mắt mang lại, thì còi báo động phòng không đã vang lên inh ỏi.

Tiếp theo là tiếng pháo phòng không bắn lên không trung.

Lyudmila có vẻ lo lắng: "Nhanh xuống hầm trú ẩn thôi!"

Vương Trung: "Không sao, mục tiêu của quân Prosen là kho đạn dược và nhà ga của bộ chỉ huy, không phải chúng ta. Hôm qua người của bộ chỉ huy còn nói chúng ta xuất phát sớm một chút để tránh bị oanh tạc, ai ngờ..."

Vừa nói, hắn vừa chuyển sang góc nhìn từ trên cao, kết quả phát hiện có lẽ do toàn quân đang nghỉ ngơi, tầm nhìn bị thu hẹp đáng kể, chỉ còn lại lính gác ở cổng trường học là còn chút ít tầm nhìn.

Vương Trung thầm nghĩ phải nhắc nhở Yegorov, quân địch rất xảo quyệt, không chừng sẽ phái đội đặc nhiệm như Brandenburg đột nhập vào đây.

Không thể lơ là trong việc bố trí lính gác.

Vừa nghĩ đến đó, máy bay của quân Prosen đã xuất hiện trên bầu trời.

Sau đó Vương Trung kinh ngạc đến mức há hốc mồm, bởi vì hắn nhìn thấy chiếc máy bay ném bom kia có tới sáu động cơ!

Vương Trung vội vàng chuyển về góc nhìn người thứ nhất, đưa tay dụi mắt.

Không thể nào, phải nhìn lại!

Lyudmila nhìn hắn, vẻ mặt khó hiểu.

Chuyển sang góc nhìn từ trên cao, Vương Trung xác nhận mình không nhìn lầm, đó là một chiếc oanh tạc cơ hạng nặng với sáu động cơ.

Hắn đếm sơ qua số lượng tháp pháo, thứ này có tới bốn tháp súng máy bốn nòng, được bố trí ở mũi, đuôi và hai bên mép sau cánh.

Ngoài ra còn có hai tháp pháo hai nòng, một cái ở trên lưng, một cái ở dưới bụng.

Đây là phiên bản trên không của BV238?

BV238 là thủy phi cơ do Đức Quốc xã chế tạo, từng có kế hoạch cải tiến thành phiên bản cất cánh trên mặt đất, nhưng cuối cùng không được thực hiện. Suy cho cùng, ngay cả dự án oanh tạc cơ hạng nặng Me264 cũng bị Đức Quốc xã hủy bỏ để tập trung sản xuất máy bay chiến đấu, chi viện cho nhiệm vụ phòng không trên đất liền.

Vậy mà Prosen ở thế giới này lại chế tạo ra thứ này?

Kết hợp với bản đồ lãnh thổ của đế quốc Prosen mà hôm qua hắn nhìn thấy ở bộ chỉ huy tập đoàn quân, Vương Trung bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ Prosen ở thế giới này chính là "Đại Đức", hay thậm chí là "Siêu cường Đức" trong truyền thuyết?

Mỗi khi chơi game chiến thuật như Europa Universalis hay Victoria, cứ chọn Phổ là Vương Trung lại cố gắng hiện thực hóa giấc mơ "Đại Đức". Không ngờ thứ này lại xuất hiện một cách tự nhiên ở thế giới này?

Nếu vậy thì việc xuất hiện oanh tạc cơ sáu động cơ cũng không có gì là lạ.

Nhưng vấn đề là, vậy thì Liên hiệp Anh có bị đánh đuổi đến tận Ấn Độ hay không?

Do không nhìn thấy bản đồ thế giới nên Vương Trung không rõ tình hình cụ thể.

Lúc này, những chiếc oanh tạc cơ của địch bắt đầu thả bom, mục tiêu quả nhiên là nhà ga và khu vực bãi đầu máy, xưởng bảo dưỡng gần đó.

Tiếng bom nổ vang trời, Vương Trung chuyển về góc nhìn người thứ nhất, nhìn thấy Lyudmila đang nghiêng đầu quan sát mình.

Vương Trung: "Sao thế?"

"Anh ngẩn người ra đó làm gì? Vừa nãy còn dụi mắt nữa, anh bị sao vậy?" Cô gái hỏi, vẻ mặt khó hiểu.

Vương Trung: "À không có gì, tôi vừa ngủ gật."

"Ngồi mà cũng ngủ được sao?"

"Ừ thì, đại loại là vậy."

"Lúc bị oanh tạc á?"

"Tôi quen rồi, chẳng lẽ cô không quen sao?" Vương Trung hỏi ngược lại.

"Cũng đúng." Lyudmila thở dài, "Hôm qua sau khi anh ngủ, tôi đến cục điện báo trong thành, muốn gửi điện cho gia đình, kết quả cục điện báo bị

trưng dụng, cho dù tôi có nói thân phận hầu gái của mình cũng vô dụng, họ không cho tôi gửi."

Vương Trung nghe vậy thì nhíu mày, hầu gái là cấp bậc dành cho nữ quý tộc chưa kết hôn của Sa hoàng Nga, những cô tiểu thư thuộc dòng dõi quý tộc nhỏ có khi còn chẳng có chữ "hầu gái" phía trước, mà chỉ được gọi là "người hầu" mà thôi.

Xem ra gia đình Lyudmila cũng thuộc hàng quý tộc, có thể là dòng dõi Bá tước.

Môn đăng hộ đối, khả năng cô ấy là vị hôn thê của mình lại càng cao!

Vương Trung lắc đầu, xua đi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, bây giờ không phải lúc để nghĩ đến chuyện yêu đương, hôm nay xem chừng phải di chuyển suốt cả ngày, đến lúc tới Loktev rồi còn phải nhanh chóng bổ sung quân số, trang bị...

Đúng lúc này, có tiếng người báo cáo từ bên ngoài: "Báo cáo!"

Vương Trung nhận ra đó là giọng của Trung sĩ Grigory.

Lyudmila nhỏ giọng nói: "Hình như Trung sĩ thật sự coi mình là lính gác của anh rồi, hôm qua ông ấy cứ bám theo anh suốt."

Vương Trung gật đầu: "Vào đi!"

Trung sĩ Grigory mở cửa, báo cáo: "Bá tước, quan văn thư của bộ chỉ huy đến."

Vương Trung: "Quan văn thư? Đến đây làm gì?"

Nếu là truyền đạt mệnh lệnh thì phải là lính truyền tin hoặc sĩ quan tham mưu.

Quan văn thư đến đây, vậy thì tám chín phần mười là liên quan đến nhân sự.

Lyudmila nói: "Hôm qua lúc tôi đến cục điện báo, nhìn thấy trên đường có người phát tờ rơi, trên đó viết là đại thắng ở Cao điểm Peniye."

Vương Trung nghe vậy thì há hốc mồm: "Nhanh vậy đã thành đại thắng rồi? Tôi còn chưa báo cáo diễn biến trận chiến với phòng tuyên truyền mà!"

Cô gái nhún vai: "Tối qua, không biết từ đâu lan truyền tin tức, người dân kéo đến doanh trại của chúng ta rất đông, còn mang theo rất nhiều đồ nữa. Mọi người đều muốn được gặp mặt "Trung đoàn Rokossovsky anh hùng"."

Vương Trung: "Trung đoàn Rokossovsky? Sao tôi chưa từng nghe đến cái tên này?"

"Trên tờ rơi viết vậy."

Lúc này, có lẽ do đợi quá lâu, viên quan văn thư đứng bên ngoài không nhịn được nữa, ông ta bước đến cửa, ho khan một tiếng.

Grigory quay đầu trừng mắt nhìn viên quan văn thư, người sau lập tức lùi lại một bước, nấp sau cánh cửa.

Vương Trung: "Để ông ta vào đi."

Grigory lúc này mới chịu tránh ra.

Viên quan văn thư bước vào phòng, nhìn Lyudmila, dè dặt hỏi: "Xin lỗi, bây giờ có tiện không ạ?"

Vương Trung: "Tiện, có gì cứ nói."

Quan văn thư gật đầu: "Vâng."

Ông ta lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra đặt lên bàn, bên trong là quân hàm cấp tướng, bao gồm cả hai loại lễ phục và quân phục tác chiến.

Sau đó, ông ta lấy ra một tờ mệnh lệnh, bắt đầu đọc: "Căn cứ vào thành tích xuất sắc của Thiếu tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky tại Rogneda và Cao điểm Peniye, Bộ tư lệnh Quân khu Tây Nam quyết định, từ hôm nay, thăng cấp cho Aleksei Konstantinovich Rokossovsky lên cấp bậc Thiếu tướng."

Vương Trung: "Thăng liền hai cấp?"

Quan văn thư: "Nghe nói lúc đầu là đề nghị phong hàm Đại tá, nhưng sau khi phê duyệt lại là Thiếu tướng, không biết ngài có hài lòng không?"

"À, không, tôi rất hài lòng." Vương Trung lắc đầu, "Nhưng mà Thiếu tướng thì phải chỉ huy ai? Chẳng lẽ lại là Thiếu tướng không quân sao?"

Tuy danh nghĩa là Trung đoàn súng trường cận vệ Amur số 3 chịu sự chỉ huy của Vương Trung, nhưng trên thực tế đó là do thay đổi chỉ huy trên chiến trường, chứ hắn không có quyền hạn gì với Trung đoàn số 3, thậm chí còn ngang cấp bậc với Yegorov.

Quan văn thư nghe vậy thì có vẻ khó xử, ông ta nắm chặt tờ mệnh lệnh trong tay.

Lyudmila đứng dậy, nhận lấy tờ mệnh lệnh từ tay ông ta: "Chúng tôi đã nhận được mệnh lệnh."

Hóa ra còn phải làm như vậy.

Quan văn thư như trút được gánh nặng, ông ta lại lấy ra một tờ mệnh lệnh khác, mở ra: "Mệnh lệnh, Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, thành lập Chiến đoàn Rokossovsky tại Loktev, tiếp nhận số quân còn lại của Trung đoàn súng trường cận vệ Amur số 3, tàn quân của Trung đoàn xe tăng 31 thuộc Quân đoàn xe tăng số 4, và toàn bộ số quân còn lại của Rogneda."

Vương Trung líu lưỡi: "Toàn là tàn binh bại tướng! Vậy thì bổ sung quân số cho tôi kiểu gì?"

Quan văn thư rụt cổ lại.

Lúc này Vương Trung mới nhận ra giọng mình hơi lớn, hắn hắng giọng, hỏi lại: "Bổ sung quân số cho tôi đâu? Còn xe tăng, pháo binh của tôi đâu?"

"Cái đó... tôi không biết." Quan văn thư nắm chặt tờ mệnh lệnh, "Tôi chỉ nhận được hai tờ mệnh lệnh, tờ này là của ngài..."

Vương Trung đứng dậy, tự tay nhận lấy tờ mệnh lệnh thành lập Chiến đoàn Rokossovsky, liếc mắt nhìn qua.

Lúc này, Yegorov và Pavlov bước vào, Yegorov tiện tay cầm một lát bánh mì trên bàn lên, vừa ăn vừa nói: "Xem ra cậu đã nhận được mệnh lệnh rồi, Bá tước. Chúng tôi cũng vừa nhận được mệnh lệnh, xem ra là cấp trên muốn học tập bọn Prosen, thành lập cái gọi là "chiến đoàn"."

"Bọn Prosen quỷ quái." Vương Trung sửa lời.

Quan văn thư dè dặt hỏi: "Vậy... bây giờ tôi có thể đi được chưa ạ?"

Vương Trung phẩy tay, viên quan văn thư như được đại xá, chạy biến khỏi phòng.

"Bọn văn thư chết tiệt!" Yegorov khinh miệt nói.

Pavlov nhíu mày: "Nói chính xác thì tôi cũng là văn thư đấy."

Yegorov: "Đúng vậy, cho nên tôi mới không ưa anh."

Nói xong, ông ta nhìn Vương Trung: "Thế nào, Thiếu tướng?"

Vương Trung: "Đến Loktev xem tình hình đã, đó là trung tâm tiếp tế, nếu cấp trên không phân bổ trang bị tốt cho chúng ta, vậy thì chúng ta tự lo liệu lấy. Giống như ở Cao điểm Peniye vậy."

Ở Cao điểm Peniye, Vương Trung cùng đồng đội đã "mượn tạm" toàn bộ số rượu của tên địa chủ Boye.

Yegorov nghe vậy thì cười ha hả.